

DUMITRU V. MARIN

Prof. dr.

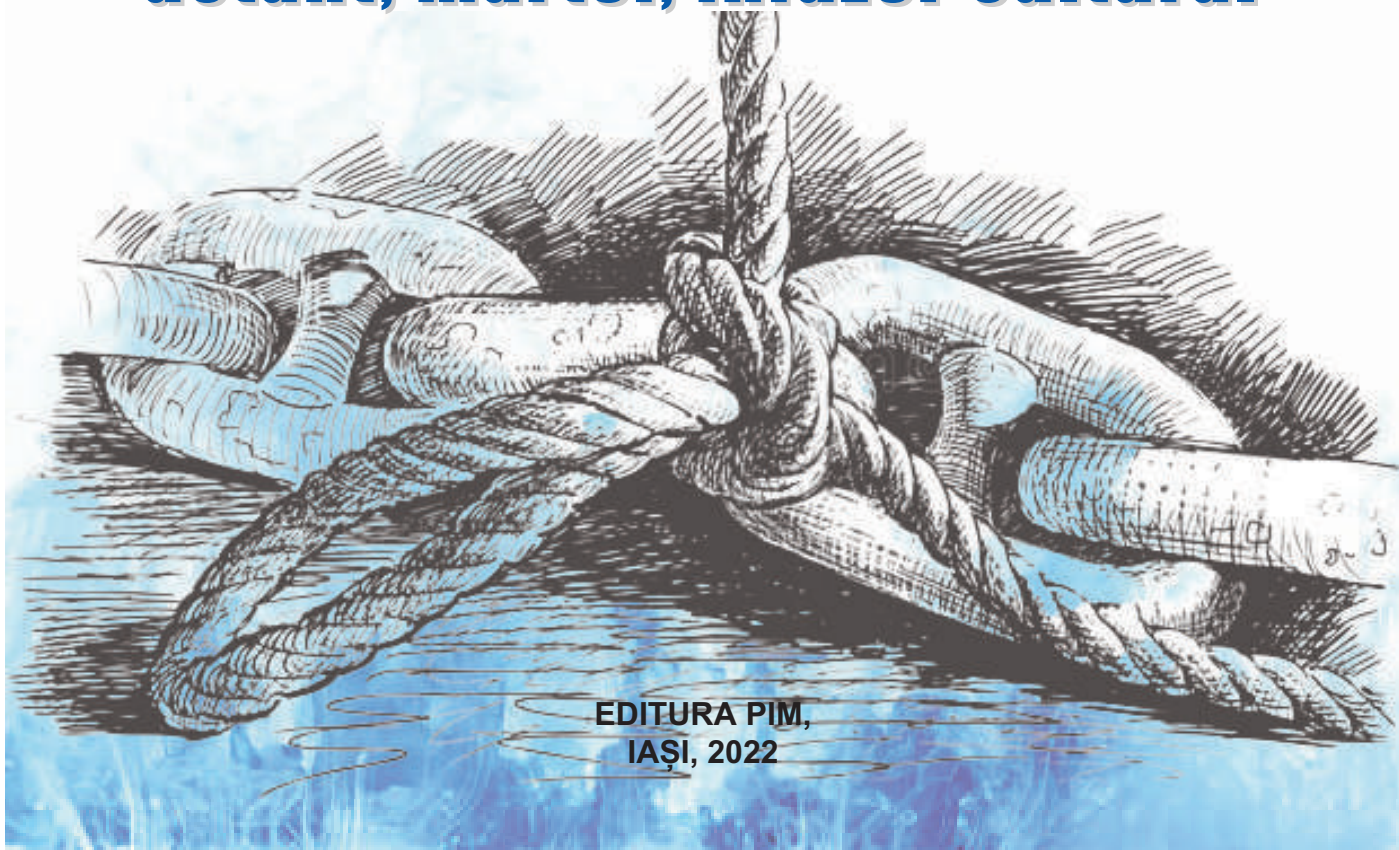

MĂRTURII PENTRU ISTORIE...

NODURI SOCIALE ȘI...

ÎNTRENODURI PERSONALE:

– actant, martor, infuzor cultural –

EDITURA PIM,
IAȘI, 2022

**TIMPUL N-ARE RĂBDARE NICI CU FRUMUSEȚEA,
NICI CU INTELIGENȚA... NICI CU VIAȚA NOASTRĂ!**

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

MĂRTURII PENTRU ISTORIE...

NODURI SOCIALE **ȘI...**

ÎNTRENODURI PERSONALE:

– actant, martor, infuzor cultural –

**Editura PIM,
IAȘI, 2022**

*Din dragoste pentru adevărul unui
timp și un mediu neprielnic pentru
cultură.*

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

MĂRTURII PENTRU ISTORIE...

NODURI SOCIALE ȘI...

ÎNTRENODURI PERSONALE:

– actant, martor, infuzor cultural –

**Editura PIM,
IAȘI, 2022**

***Din seculara hemoragie a creierelor
care condamnă la subdezvoltare;
Un județ eșantion pentru incultură.***

DUMITRU V. MARIN

(Prof. Dr.)

MĂRTURII PENTRU ISTORIE...

NODURI SOCIALE ȘI...

ÎNTRENODURI PERSONALE:

– actant, martor, infuzor cultural –

**Editura PIM,
IAȘI, 2022**

Spun... că știu!

Lumea se rostogolește în noua cultură existențială. Putin e un criminal pentru că a împărțit iarăși lumea...

Suntem cu „Războiul Ucrainei” care e ca și războiul Crimeii (1853-1856) benefic pentru români, dar acesta ne topește în Uniunea Europeană.

În România e moment de criză și secetă, în 2022.

Județul Vaslui trebuie menținut pentru ca și noi, elitele valoroase ale acestuia să nu ne pierdem ca acul în carul cu fân al istoriei.

Vasluiul s-a întors la spiritul provincial-distructiv.

La o sărbătoare de 50 de ani, doar câțiva mai pot depune mărturii pentru anii care au trecut; și mai puțini pot purta flacăra culturii, reprezenta oamenii de AICI în plan național și universal.

Eu am servit DE AICI, oamenii DE AICI, timp de peste 52 de ani ca om de cultură și mai ales ca cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile. AICI.

Tot ce urmează să citiți, a fost trăit de autor, un chemat pentru A CONSTRUI.

Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru
e-mail: csimpetru@yahoo.com

Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro

E-mail: marintvv@gmail.com;
Tel./Fax: 0235.361.236; 0744.231.380

DESPRE...

Viața lui D.V. Marin bate filmul, și cel consacrat lui de Porumboiu, „A fost sau n-a fost”. Cu MULT!!!

Un om în vârtoarea vremii mult prea schimbătoare (după un război, colectivizare, o Revoluție) care, însă, i-a oferit VALUL ISTORIC merit să-l impună atenției dar și să-și etaleze calitățile „sociale” de fapt afirmarea în mai multe domenii de activitate. Din Vasluiul care nu impresionează nația, sau exteriorul, cu absolut nimic, deci, omul a conferit autoritate în lume și nu originea sau locul.

Interconectarea cu evenimente importante impune considerații mai ample. Aici, doar crochiuri.

Aspectul biografic interdependent de istoria timpului conferă interes suplimentar pentru om și foarte important pentru momentul istoric evocat.

1990 este anul înființării TVV, al marilor schimbări în viața socială și personală. Etapa 1.03.1970 – 5.12.1990 este cea a unor eforturi intelectuale, a muncii la catedra de liceu, a acumulărilor de orice fel.

După întrunirea din 5 decembrie 1990 când s-a pornit drumul primei televiziuni private din România (Licența CNA 001/TV) se marchează bătălia pentru Limba Română, salturile tipografice, adică ziar, cărți, revista cu reușite unice. Dar și situarea personajului într-o întrecere cu lumea și cu el însuși: operă, manifestări publice, bătălii politice, afirmări în Agora.

Peste ½ secol, martor, actant, infuzor cultural.

Cartea de față e un fel de bilanț cu totul unic.

JUDEȚUL VASLUI

I.

NODURI ȘI... ÎNTRENODURI :

– actant, martor, infuzor cultural –
(momente civico-biografice)

1) *Duminica Tomii:*

Nici nu era întuneric, nici nu se vedea bine ceva din curtea unde rațele măcăiau și găinile săreau pe sol.

Într-o cameră din casa de țară cu 3 odăi, pe un pat din scânduri având mindir umplut cu paie, Mărioara urla de durerile facerii, „asistată” de fiica sa Constanța de 11 ani, care nu prea știa ce să facă și era tare înspăimântată de țipetele mamei, pentru că moașa satului, baba Lisaveta, nu era acasă și degeaba s-a tot dus Vasile-fiul după ea, că mama lui tot singură se zbătea urlând, și tot sprijinindu-se de laturile sau de spătarul patului, tot svârcolindu-se, a provocat surparea scândurilor cu tot cu mindirul rupt și paiele au curs pe pământul lutuit dar curat. La zgomotul făcut de prăbușirea patului a fost slobozit în viață, în paiele de ovăz, și copilul care va purta prenumele de Trică, deși nașul său de peste câteva luni, Dumitru Tătărăscu a insistat să fie trecut în acte Dumitru. Ar fi fost 28 aprilie 1941, când lumea se pregătea pentru al doilea RĂZBOI.

Primul său țipăt a fost odată cu prima geană de răsărit, între noapte și zi.

În semiîntinericul accentuat nu se putea desluși dacă mai era cineva în curte, dar zorii zilei își trimiteau geana luminoasă dinspre răsărit, când Vasile l-a auzit țipând și a înțeles de nașterea noului său frate.

După asemenea dureroasă zbatere, chiar dacă era la a 6-a naștere, Mărioara gema înnăbușit, ușurată, lăsând pe Constanța să ridice boțul de carne însângerat, un fel de arătare roșie, și să-l bage în covata plină cu apă caldă, după ce cu un cuțit de bucătărie îi tăie ombilicul pe care îl înnodă să nu se infecteze. Fusese învățată din timp ce are de făcut, ba, mai primise sfatul ce să facă dacă lehuza murea la nașterea aceasta care fusese parcă mai grea ca la ceilalți copii – 3 băieți și 2 fete – dintre care mai avea fetele și 2 băieți, toți trimiși în chilerul de după grajd. Era, însă primul băiat cu Vasile, bărbatul de al doilea, acum aflat militar-concentrat la Frunzeasca, lângă Tecuci, unde era un important poligon de instrucție pentru artilerie și infanterie. Tunurile se auzeau bine la Giurgioana.

Mărioara și Vasile MARIN – 1966

Peste 51 de zile (noaptea 21/22 iunie 1941, ora 02:00) armata română trece Prutul, pentru întregirea neamului, la ordinul lui Ion Antonescu dat de pe peronul gării Zorleni. Primul mitralior care a trecut râul a fost sergentul Vasile Marin I, rănit la Țiganca, și singurul scăpat dintre cei 11 ai plutonului.

Uniforma militară în 1941

Vasile Marin I

Constanța zicea des: „*Tu ai țipat prima dată când a apărut o rază de soare*”.

CARTE: Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică... – monografie Ed. PIM, IAȘI, 2011 – 169 p.

2) *Seceta cea mare.*

Seceta din 1946 și nu numai...

E greu pentru cineva să-și închipuie (nu să și trăiască din plin ca mine) seceta care a lovit Moldova românească destul de repede după Război, în 1946. Nu se liniștiseră treburile, rușii puneau stăpânire pe România pas cu pas, localitate cu localitate, existau bătălii politice grele și... confiscări (rechiziționări) în interesul frontului de orice, produse agricole, animale, păduri; răniții – mulți străini – gemeau pe prispele caselor din Giurgioana, mai erau așteptați dintre cei dispăruți. Deprinși cu munca și cu umilințele din ultimii ani foștii răzeși nu mai puteau crâcni, mai ales că o unitate de jandarmi era relocată în sat cu obligațiile de pază și hrană ale sătenilor. Aceștia făceau un fel de exerciții cu armele din dotare, le pocneau în văzul lumii și în diferite părți ale satului, ca nimeni să nu crâcnească, și să fie înlăturată rezistența antirusească, deși jândarii își căutau de treaba lor, tot oameni de la țară fiind.

Tot omul era conștient că trebuie cultivat pământul, că încă sunt legile războiului. Încet, încet se supuneau pe deplin.

În iarna 1945/1946 a fost foarte puțină zăpadă, cam o pană de hârleț în total, și numai pe lângă case. În temutul februarie copiii, curcile, animalele se prăjeau la soare prin curți și Trică se mira de ce-au ieșit atât de multe găze pestrițe (vaca domnului) și cum se scăldau în praf cocoșii și găinile. Nu plouase din toamnă, nu ninsese aproape deloc iarna. Totuși, au arat și semănat

pe uscat, cu mari eforturi mai ales la arătură (fiind cel mai mare copil al lui Vasile, trebuia să asigure verticalitatea plugului și-l ținea cu umerii sub coarnele cu mâner ale plugului de fier și cotigă, tras de un bou și o vacă; ei aveau de fier, dar cei mai mulți aveau plug de lemn), cu nădejdea că „Dumnezeu are grijă de noi”. Nici ninsoare, nici ploaie, toată primăvara. Cei care aveau vite sperau că măcar iarba se va face.

Pe la începutul lui Iunie a venit un front de ploi cu aprige inundații ale Zeletinului care și-a croit astfel noi albi, mai ales pe loturile arate și pe fânețele care stăteau pe jumătate în mîlul adus dinspre Răchitoasa, Glăvănești, Podu Turcului. Toată Valea Zeletinului era ca o mare de apă, din care ieșeau sălcii, vârfuri de arbuști și spice de stuf. Tot ce însemna cultură sau viață în luncă a pierit, iepurii prinși putrezeau în apă, mii de păsări moarte, câte o vulpe sau un lup care miroseau cumplit, din ce în ce mai puternic după câteva zile când soarele absolut nemilos și-a arătat puterea. Nici o picătură de ploaie în aproape toată luna iunie, nici o picătură în iulie, nici o picătură în august... ploile de toamnă au venit târziu, în octombrie.

De Sânziene (iunie), de Sf. Ilie și de Sf. Ion de vară (29 august), era o jelanie cruntă în Giurgioana și ca să nu le moară toate vitele, oile, caprele, caii, mergeau în pădurea de la Necorița sau Daja de unde adunau frunze de pe copaci și le aduceau acasă cu sacul cărat destui km. Pomii erau desfrunziți, aguzii (duzii) în totalitate fără frunze care n-au fost îndeajuns și mulți

crescători de viermi de mătase au rămas și fără semințele pentru anul următor. Aproape toți.

Din vârful dealului „de la salcâmi” privind spre Răsărit, adică pe șesul de de-a lungul apei Zeletinului, nu se simțea tare mirosul mortăciunilor care și-au găsit sfârșitul pe vale dar se înfățișa privirilor un tablou înfricoșător. Peisaj lunar, sau... azi, imposibil de perceput în dimensiunea sa reală.

Mâlul care acoperise uniform toată lunca se uscase și devenise alb-ușor gălbui, se crăpase neuniform dar în totalitate, își întorsese către cer marginile și mai ales colțurile, încât „tioanele” (căștile/ceaunele) erau și dezolante, și fără viață și foarte periculoase, pentru că om sau animal care trebuia să treacă de-a curmezișul câmpului, peste Zeletinul deplin sec, vitele în special își prindeau copitele până la genunchi în crăpăturile imense, și le rupeau foarte des și... deveneau prada atâtor câini vagabonzi cum nu s-au mai văzut vreodată prin aceste locuri. Vânătorii aveau obligația să-i împuște, să le ia ca trofeu vârful botului, cam 2 cm. patrați, pe care să-l predea pentru a mai primi cartușe. Numai că-i lăsați tot pe uscat, pe delurele ceva mai înalte și împușteau atât de puternic aerul care se simțea supărător în sat, după deal. Cel mai rău, că erau cele mai cumplite și neașteptate infecții care depășeau nenorocirile Războiului, în special tifosul exantematic, scarlatina, oreionul, drept care zilnic erau înmormântări, iar spre toamnă mulți maturi și copii au fost evacuați în Oltenia. Printre ei și tovarășul de joacă Mitriță Marin și alți 22 care mâncau

la nenorocita cantină a săracilor, dintr-o curte. A apărut tifosul exantematic, ucigătorul.

Toată vara peisajul acesta lunar-halucinant a fost ca un blestem pentru Podu Turcului, Bălănești, Răcușana, Giurgioana, Plăcineni, Țepu și Bichești, Boghești, Galbeni, Gohor, Berheci pe partea cealaltă, pe Valea Bârladului, Zeletinului și a Berheciului. De fapt foametea a fost în toată Moldova, dar aici a fost epicentrul. Au secat toate fântânile de prin sate.

Se formau un fel de cozi la cișmelele de la „Izvoare” care aveau câțiva metri în jur de iarbă bine păzită de proprietar. Pentru a trece cu animalele spre stufărișul aproape uscat câțiva au încercat să ridice ceaunele de pământ răsucit și zgrunțuros care cântăreau zeci sau sute de kilograme, le puneau pe o latură, când reușeau, și se strecurau printre ele. Printre crăpături, printre sfărâmurile tari ca piatra, deși erau din nisip. Lunca cea plină de viață și verdeată nu mai oferea nimic pentru întreținerea oamenilor, totul fiind uscat de secetă. Și, soarele părea că se topește și cade pe pământ, pârjolindu-l. Spre nord târgul Podu era pustiu, pentru că evreii fugiseră, la sud era aceeași Sahară, la est și vest satele păreau mai apărate de păduri dar dealurile nu produceau. Doar pădurea întindea o mână de viață celor care erau proprietari. Viață, pentru că de foame, mai toți s-au înrăit, s-au făcut crime, gospodarii au plecat cu zestrea de la neveste după boabe și făină de porumb. O vacă cu lapte prețuia îndestul să fie îngrijită și...divinizată. Oile mureau de căldură, caii piereau cei

dintâi, capre nu prea mai erau, păsările, mai ouau (și atunci mâncau câte doi sau chiar 4 dintr-un ou).

Se crease, totuși, o solidaritate unică: se împrumutau reciproc, se înțelegeau că n-au și nu-i omeneste să-l lași pe vecin să moară de foame... (au murit vreo 16 de foame și au fost îngropați doar cu un cearșaf de câlți, în loc de sicriu); pământul se vindea aproape pe nimic. Când grâul pipernicit a dat în pârgă (în toamna lui 1947) s-au considerat scăpați, mai ales că au primit pachete cu hrană și alimente din America. Numai că și spre sfârșitul toamnei 1946 a mai existat ceva teribil: a plouat cu piatră, grindină cât oul de porumbel, și Vasile și fiul Trică abia reușesc s-adune doi-trei saci cu spice de grâu de pe 1 hectar (frecate în mână să nu se piardă boabe) iar de pe 8 ha de porumb au adunat circa 400 de kg numai babe și știuleți cu câte 2-3 boabe. Nici coceni pentru animale nu s-au făcut.

Și, era după Război;

Și era o sărăcie și moarte;

Și, era atât de greu de trăit...

Pentru satul de răzeși, Giurgioana, ce n-a făcut Războiul a făcut seceta în 1946: a înjumătățit numărul de locuitori, apoi colectivizarea (1961) a trimis copiii la munci prin țară, iar revoluția din 1989, încet și sigur, determină dispariția satului.

Dacă, de la Țiganca au scăpat 3 – 4, printre care Vasile Marin, N. Machedon, de la Odessa alți 3, de la Cotu Donului nu s-a mai întors niciunul. Umbla zvonul că Vasile Dorin ar fi prizonier, dar n-a mai ajuns niciodată. Din Giurgioana au plecat în Război aproape

60 de oameni, dintre care, din Vest s-au întors Tomița Balan, întreg, și Titi Tătărescu fără un picior.

În cimitirul satului, lângă biserica Sf. Voievozi există doar monumentul eroilor din 1916 – 1918.

Nu există primprejurul de 50 km cimitire ale eroilor ci doar un cimitir evreiesc la Podu Turcului, jud. Bacău.

Cimitirul evreiesc din Podu Turcului

CARTE: Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!), Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). Ediția a II-a, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020).

3) Poezii pentru Gheorghe Gheorghiu Dej (conducătorul PMR, apoi al țării).

Giurgioana era centrul de comună, era sat răzeșesc, era important din punct de vedere politic pentru atragerea răzeșimii la opera de implantare și victorie a partidului care nu era încă denumit comunist, un denominativ care îngrozea populația care detesta bolșevismul. Nici politica de atunci, în 1948, nu accentua prea mult cu „Stalin și poporul rus, libertate ne-au adus” „borșovicii” semănând teroare și mari temeri în rândul țăranilor, chemați la vot sub semnul soarelui.

Nu era glod pe drumurile satului.

**Frații Marin – Liță, Ilie și Vasile –
Giurgioana 20 noiembrie 1966**

La adunarea celor vreo 35 de oameni din peste 300 ai satului strânși de frații Vasile I, + Vasile II - Liță,

Marin, porecliți Clisoi, dar oameni tineri, muncitori, cu ceva stare și foarte semeți ca răzeși de sânge, s-a procedat la alegerea secretarului de partid (Vasile I), ceilalți membri de conducere ai organizației, mai toți primind câte o funcție-fantomă. A apărut în mijlocul oamenilor un tip de înălțime medie, cu șapcă muncitorească pe cap și frunte proeminentă sub cozoroc, cu haina deschisă în carouri, cu revere late, cu pantaloni largi strânși deasupra bocancilor care se încheiau cu șireturi agățate pe butoane strălucitoare. Era însoțit de un alt tip îmbrăcat cu palton, sub care ținea ceva rigid, care avea grijă ca de „tovarășul secretar general” să nu se apropie prea mult cineva, era persoană de protecție. S-a prezentat simplu: sunt Gheorghe Gheorghiu-Dej, secretarul general al Partidului Muncitoresc Român, din Bârlad de loc, după care a luat loc pe banca lungă din spatele clasei, lăsându-l pe un oarecare de la județ să-și facă treaba la formarea organizației și alegeri. În final a vorbit circa 10 minute despre pământul care se va da oamenilor, despre păstrarea tradițiilor răzeșești, despre educația copiilor, văzând că în sală erau 4-5 plozi mai mari. După adunare, către după amiază, a fost invitat la masă în casa lui Liță (Vasile II) de lângă școală, iar la ieșire, Vasile vrând să se fălească în fața lumii cu fiu-său Trică, l-a pus să-i recite poezii oaspetelui (care nu părea așa de interesant pentru căciularii locului).

Copilul s-a executat recitând „Codrule, codruțule” de M. Eminescu, din Alexandru Vlahuță un pasaj legat de „minciuna stă cu regele la masă” precum

și din Coșbuc „când foamea ne va răscula, hristoși să fiți nu veți scăpa, nici în mormânt”. Nu prea înțelegea el totul, dar recita cu ușurință multe alte poezii.

A urmat seria de întrebări ale lui Gheorghiu-Dej, pentru stimulare și impresie artistică pentru țărani. Băiatul a răspuns la toate, Oaspetele a scos câteva bancnote din buzunar să-l premieze, dar i-a pus și întrebarea „cine este primul secretar al PMR” la care piciul, repede: „e nenea Liță” pentru că auzise el printre copii cine face propagandă pentru noul partid.

– Ei, dacă știai (însoțitorul șoptise deja că, tovarășul Gheorghiu-Dej), îți dădeam toți banii ăștia, așa uite numai 5 lei.

Cu banii ăștia se putea cumpăra atunci o jumătate de bou (prețul unuia bun, 10 lei) și lui Trică nu-i părea rău că n-a primit mai mult, ci pentru că n-a știut să răspundă corect. Țăranii cu opinci, haine rupte dar curate, căciuli vechi, roase pe margini, sau și sparte, unii nebărbieriți de mult, așteptau. Câțiva aveau ciomege sau cârje, doar puțini știau să citească și mai toți se semnavă cu degetul mare mânjit cu cerneală și apăsat pe hârtie.

Cum putea să știe copilul, pentru că nu știau nici oamenii satului cine este Gheorghiu-Dej, care mai spusese înainte de a pleca spre Răcușana-Podu Turcului:

– ***Copilul acesta poate ajunge departe, țineți-vă de el.***

În 1961, Gheorghiu-Dej i-a semnat personal ordinul 0016 prin care i se aproba să susțină examen la facultate, iar în 19 martie 1965 când șeful statului și

partidului a murit, a fost o mare lovitură personal-sentimentală pentru studentul care abia ieșise de la un examen, auzind în sala de mese trista știre.

D.V. Marin, Bacalaureat. 1959, Adjud

Vasile Marin și-a sacrificat și cămașa de pe el, ca fiul său să învețe carte: până în clasa a VII-a a fost printre premianți, la Liceul Podu Turcului printre cei bunișori, uimindu-i pe toți când, cu atâtea greutate întâmpinate, la Adjud, a absolvit Examenul de Maturitate (=Bacalaureatul, 7 din 31, mare, mare performanță, atunci, în 1959), comparabilă cu o altă premieră: a fost cu primul doctorat din aria celor 7200 de km pătrați ai Văii Zeletinului.

CARTE: Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului, Ed. PIM, Iași, 2014 – 331 p.

4) *Gimnaziul ca școală generală, în permanența navetei.*

Giurgioana avea populație școlară foarte numeroasă în anii de după Război, cu clase primare I-IV paralele și în două serii, cu 1-2 învățători, local propriu încă din 1906. Așa se face că odată cu băiatul cel mare al lui Vasile Marin I au plecat la Gimnaziu (devenit școala generală) 93 de copii. Dintre aceștia singurul care a terminat liceul și apoi facultatea de filologie a fost acesta. În toți cei 3 ani de școală generală a făcut naveta exact 6 km (piatra era în fața școlii, și în fața porții casei) și cărând 1-3 litri de lapte la abonament, și susținând examene anuale și clasându-se printre cei mai buni elevi. Era o instabilitate înfiorătoare, cu tot felul de personaje fără studii care au ajuns profesori, iar elevii erau ultraselectați pentru că erau mulți (4-5 clase) iar în clasa a VIII-a au ajuns, admiși cu examen, doar 31.

Era o sărbătoare când punea în traista cu cărți o felie de „pandișpan” adică felii de mămăligă coaptă pe plită, pentru că altfel doar „huchiumul” (boțul) de mămăligă goală îi conferea energie pe traseul Giurgioana-Podu Turcului, pe orice vreme, așa că avea cele mai puține absențe și dacă întârzia din cauza vremii, putea intra imediat în oră, niciunul nemaiavând acest drept.

Învățăământul avea o autoritate socială cu totul deosebită, în acele condiții când țara făcea marile eforturi pentru școlarizare și alfabetizarea populației. Și în România stalinismul era în floarea lui, trebuia

achitată imensa datorie de război, chiar dacă în anul 1946 a fost una dintre cele mai mari secete din toate timpurile. Țăranii obișnuiți nu-și puteau trimite copiii la școală, mai ales în condiții de navetă pentru că nou-formatul internat de la Podu Turcului avea o capacitate redusă pentru toată Valea Berheciului și Valea Zeletinului. Desființarea chiaburimii a însemnat și înlăturarea unor copii foarte buni la învățătură din sistemul școlar.

Greutatea școlii cădea pe umerii părinților, chiar cu copii excepționali în școală. După colectivizarea încheiată în 1961 învățământul a devenit obligatoriu.

Creșterea vitelor i-a salvat învățătura copilului care-i recitase lui Gheorghiu-Dej, pentru că „purta” la păscut oi și vaci, pleca la drum o oră, participa la ore normal, apoi iar cu vitele și doar seara mai putea (cât putea) să învețe pentru a doua zi, iar la școală târgoveții îi strigau „măi, țărane prost” dacă era slab la învățătură.

Un fapt din iarna lui 1955, cu acele mari viscole.

Plecat spre casă, că școala se închisese și el nu știa, la cotitura șoselei și a Zeletinului spre Hanța, unde era o salcie bătrână și groasă, băiatul s-a adăpostit de viscol înspre parte sudică, a fost acoperit cu zăpadă, începuse să viseze țări calde, când, cu totul norocos, un consătean, Mihai Butnaru l-a călcat pe un picior. Țăranul și-a dat seama imediat că e înghețat, l-a aburcat ca pe sac pe umăr (el nu știa că astfel i-a făcut respirație artificială) și l-a dus circa un km la prima casă, unde pe o pomostină de căruță l-au frecat cu zăpadă, i-au dat să bea rachiu, l-au înfășurat într-o tohoarcă (un cojoc ciobănesc) și apoi l-au băgat la ceva căldură. Seara, când a aflat, Vasile și-a luat copilul în căruță și l-a dus acasă, în vârful dealului, pus pe ceaiuri de zgorghini (măceș), frecături cu rachiu tare, hrănit cu lapte cald, așa că după vreo 3 zile era bun de dus la școala închisă de o săptămână. După câteva zile de viscol, erau nămeții așa de mari pe lângă case sau garduri, că oamenii și-au făcut tuneluri sub zăpadă să poată hrăni vitele sau să aducă apă de băut de la circa 1 km distanță. În cei 81 de ani omul n-a mai parcurs o altă iarnă așa de grea.

Gimnaziul a fost o bătălie cu toate relele din lume, dar și cu multe cărți citite.

CARTE: – Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei –
Ed. PIM, Iași, 2019 – 160 p.

5) *Primul premiu literar.*

Adunare generală a elevilor de la Gimnaziul din Podu, inclusiv clasa a VI-a în care se afla navetistul între Podu-Giurgioana, 6 km, Marin Dumitru, la o întâlnire cu scriitorii băcăuani, Ion Ghelu Destelnică, Radu Cârnecki, Ion Anghelache și alții. După ce aceștia au citit din creațiile lor, din care s-a detașat strâmbăturile actorului Ghelu Destelnică, s-au pus întrebări fie pentru a se vedea ce au reținut elevii cam gălăgioși, fie pentru testarea nivelului lor de cunoștințe.

Copiii nu se prea înghesuiau la răspunsuri, din teamă, timiditate, cunoștințe nesigure (directorul Brumă făcea 13 – 14, în sală), dar cum Marin era fruntaș la biblioteca târgului, a răspuns la cele mai multe dintre cele puse de fiecare dintre scriitori, a recitat și câteva versuri din A.Toma.

Cine a fost Mihai Eminescu? Foială, răspunsuri îndoielnice, versuri trunchiate, prin anii 54-56 se recita

din Vlahuță, Coșbuc, M. Beniuc, A. Toma, nu se prea auzea de poetul național, dar a răzbătut din sală „cel mai mare poet român”. Cine a răspuns? Este împins în față „navetistul”, îmbrăcat tare sărac. Iată premiul tău, zice Destelnica: o cutie de bomboane.

Era o cutie cu capac din tablă rombică, destul de frumos colorată și, care... costa 6 lei. Pentru Trică era o valoare, pentru că el căra în fiecare zi câte 1 litru de lapte pentru 0,50 lei, cei 6 km. O valoare pe care a consumat-o imediat cu colegii de clasă care i-au și smuls-o, și, **cu chiu cu vai, i-au lăsat și lui o singură bomboană.**

CARTE: Cu Eminescu, dascăl de suflet – Studii și adnotări istorico-literare, Ed. Pim, Iași, 2013 – 172 p.

Liceul „Alexandru Vlahuță” – Podu Turcului

6) *Liceul de la Podu Turcului, iubire și speranță.*

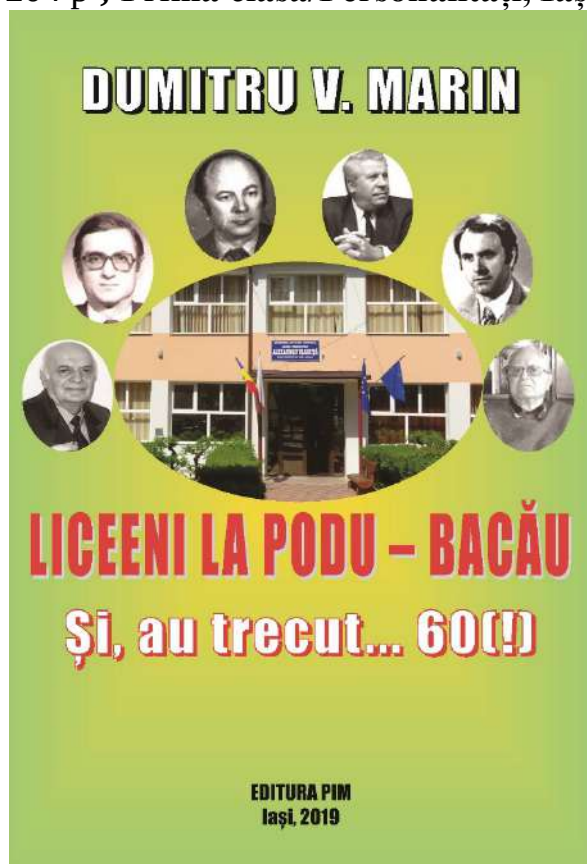
Cine spune că n-a iubit în timpul Liceului ori minte, ori a fost foarte chinuit, ori a avut un suflet sărac-sărac.

Un tânăr care navetează 6 km dus și 6 întors și pe deasupra o gentuță cu cărțile (nu neapărat de școală pentru că erau bibliotecile cu carte sovietică-eroică) și cei 2 litri de lapte la abonament cuiva dintre târgoveți, cu cele mai puține absențe la școală, cu vizită la hidrocentrala de la Bicaz în clasa a VIII-a, participant la toate concursurile literare și care în 3 octombrie 1957 debutează în ziarul Steagul Roșu-Bacău („Bibliotecarul n-are timp”) compunând sau citind chiar și în timp ce păzea vacile, mare meșter la coasa cu hreapcă, într-o bătălie crâncenă pentru a învăța (ca să scape de agricultură, dar student în 1961 la Institutul Agonomic Timișoara), un tânăr exaltat cumva chinuind metaforele pentru a-i intra în grații unei frumoase îndrăgostite de profesorul de istorie, pus să muncească până la epuizare ca să crească anual vițelul cu care să-și plătească școala... poate acesta să fie un portret. Se împlinește cu reușita, marea reușită de la Examenul de maturitate, când, la Adjud (că la Podu era doar o clasă) a fost printre cei 7 (din 31) care au luat „maturitatea”/BAC-ul de azi.

Portretul nereușit de mai sus se completează cu tot felul de întâmplări, umilințe, sărăcie, evident cu încorporarea sa în armată, la Tg. Mureș, unde la 1400 de soldați erau doar doi cu liceul (și aici a învățat

noaptea în clubul ofițerilor, cu colegul său Mihai Serghie, să reușească la Facultate), dar mai ales cu descoperirea lumii reale (câte scrisori ale lui sau scrise pentru alții, ca să constate trădarea iubirii adolescente!!!, sau mânuirea țințelor sub focul tunurilor, mitralierelor, grenadelor, sau aplecarea/dotarea pentru transmisie în morse), atâtea necunoscute fiului de țăran.

CARTI: Liceeni la Podu–Bacău, Ed. PIM, Iași, 2019 – 204 p ; Prima clasă/Personalități, Iași, 2014.

7) Radiotelegrafist în timpul conflictului din Cuba.

Prin forța împrejurărilor, în armată, caporalul ajuns radiotelegrafist de clasă (putea prinde 180 de semne morse pe minut, nu numai 90), și folosit de Marea Unitate din Tg. Mureș pentru transmisii importante; cu tancurile gata de deplasare. Noapți în

aplicații, alarme, tot felul de ordine în raport cu ce venea de la Moscova. Băteam în pas de front când am auzit că Iuri Gagarin a zburat în cosmos, cu relatări din oră în oră la radio. Criza rachetelor s-a desfășurat sub ochii mei, care am transmis continuu multe mesaje cifrate în țară și străinătate. În unitatea noastră era o atmosferă de război, mare îndoială că vom fi liberați. Ca o culme a coincidenței, la ultima deplasare în Canada m-am întâlnit cu un colonel (negru, Victor) din armata SUA care recepționase și decriptase dintre mesajele transmise de mine, reproducând QSL-urile timpului pentru recunoaștere (uimire mare). Dacă pornea atunci războiul cine știe ce se întâmpla în lume.

Se transmiteau ordine, **dar putea greși grav, să provoace un conflict mondial?**

CARTE: Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 2016 – 154 p.

8) Admiterea la facultate.

În fapt am fost student la 3 facultăți: în sept. 1961, la **Institutul Agronomic din Timișoara**, în vara lui 1962 la **Facultatea de filologie din Iași**, în 1976 la **Facultatea de filologie București** (limba franceză) concomitent cu programul la Doctorat la aceeași facultate. La oricare întâlnire cu prorectorul Alexandru Piru, critic literar de mare prestigiu, elevul lui G. Călinescu, cunoscut la studiu în sala Bibliotecii Academiei, acesta glumea: azi vorbim cu studentul sau cu doctorandul?

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” – Iași

Un an școlar, ca profesor de limba română și altele la Șc. Blaga-Bacău și Sticlăria-Iași. Admitere la Facultatea de filologie a Univ. „AL.I. Cuza” Iași (1962), în condiții de aspră-aspră concurență și foame cât încăpea. Nu mai erau burse ale Sfatului popular județene și nu se concura pentru bursă pentru că acestea

se acordau la un plafon în funcție de medie. Marin D. a intrat cu bursă, din prima, după ce a trăit 3 săptămâni cât a durat admiterea cu 200 de lei, din care 160 costa dormitul. Cei 40 de lei au ajuns pentru pâine (0,60 lei) și roșii (0.40 lei pe zi), plus costul trenului. Doar către sfârșitul perioadei câte un blat la cantina studentască, între timp, prin incursiuni la ferma Galata, unde era șef de fermă un prieten din Sticlăria, Hriscu, ceva fructe, vin, struguri. Vinul și strugurii cărați cu „bomba” o sacoșă din material impregnat împotriva ploii, ceva mai încăpătoare cu o singură toartă, se dădeau la schimb pe pâine sau felul 2, puținilor posesori de cartele de masă. Erau nevoi mari, sărăcie, foame, nesiguranță, umilință, inclusiv epurarea legionarilor.

Iulia MARIN și Dumitru V. MARIN, 60 de ani împreună

Între timp au continuat întâlnirile cu Iulia Cernat, cunoscută la Blaga, pe 2 octombrie 1961, învățătoarea fiind din Țepu, căsătoria survenind în 10 februarie 1963, la Giurgioana, cu nuntă și fanfară pe o vreme

foarte câinoasă, cu viscol unic în Moldova care a întrerupt traficul de orice fel și a îngrămadit zăpada pe ulițele satelor, pe șosele, pe malul Zeletinului. Ca să ajungă, pe la prânz, cu rochia ei de mireasă, Polixenia, sora Iuliei, a parcurs 27 de km de la Berheci la Giurgioana pe jos, pe viscol, pe accentuată epuizare. Pentru noi a fost cu noroc, mare noroc, iată, căsătoria durează de peste 60 de ani (3 copii, 9 nepoți, 2 strănepoți), și o stare materială bună.

Familia D.V. Marin, 29 iulie 1986 – Vaslui
Sus: Daniel, Sergius, Radu

Cu lipsurile acelea mari-mari din epocă, mulți au abandonat facultatea.

D.V. Marin „a făcut” două și un doctorat.

CARTE: Viața „pe portative”... în 16 note,
Ed. PIM, Iași, 217, 78 p.

9) Popas în lumea de la țară.

„Țărănelul” din Giurgioana, trebuia să muncească, pentru a se întreține, chiar cu un cult al muncii infuzat de părinții harnici: Vasile și Tudora.

A fost profesor „la țară” adică în satul Buda, Corbița-Vrancea, Blaga, Dealu Morii-Bacău, Sticlăria, Scobinți-Iași, Șetrăreni/Stejarii, Țigănași-Iași, Măcărești, Prisăcani-Iași, Văleni-Vaslui, a reușit prin concurs la Liceie din Vaslui. A fost inspector cultural 5 luni în județul Vrancea și 4 ani în județul Vaslui, profesor de liceu la nr. 3, 2, 4 și LMK-Vaslui, director și absolut de toate la singurul grup de presă din județ începând cu 5 decembrie 1990.

Școala Măcărești, azi.

După care... a decurs călătoria într-o lume de pe 4 continente, în 32 de țări, când „plecarea” era cu probleme, niciodată cu dorința de a rămâne „afară”.

Debut în ziaristică, oct. 1957, prima carte tipărită, în 1976, colaborări la aproximativ 40 de publicații, până în prezent 56 de cărți scrise + ziarul + revista + TVV + radio Unison + activitate pe net. Și + familia...

Mari prilejuri de mândrie: organizarea întâlnirilor promoției 1959, la 25, 55, 60 de ani, cărți consacrate momentelor și foștilor colegi, 8 Simpozioane Naționale „Omagiu cărții și culturii vasluiene”, sute și sute de manifestări culturale publice în toată Moldova, aproape 21.000 de pagini de istorie social-culturală pentru Vaslui, ziarul, revista, recordurile mondiale, etc.

Omagiu cărții și culturii vasluiene Ed. a II-a

E clar că nu s-a speriat de greutate, că a învățat de la lume, de la personalități, din Biblioteci, din cărți.

Emblematic: cultul muncii cu cartea.

Carte: 101 Vasluieni pentru 100 de ani, Ed. PIM, Iași, 2019, 402 p.

10) Doctoratul.

Visul de a ajunge academician, scriitor sau cineva important în sistemul social, ca și credința că „țăranul prost” din Giurgioana poate învăța și ajunge important în viață, a mijit imediat după examenul de licență de la Facultate. Folclorul românesc a fost icoana care a făcut să realizeze cercetări de teren, studii mai mult sau mai puțin științifice, iar faptul că Tudor Pamfile s-a născut la Țepu a influențat alegerea temelor. De aici a venit gustul cercetării aprofundate, științifice.

Seria P Nr. 0001991

ROMÂNIA
MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI

T.S.

DIPLOMĂ DE DOCTOR

FACULTATEA DE LITERE

în urma susținerii tezei de doctorat la data de 24. IV. 1998, pe baza avizării
CONSILIULUI NAȚIONAL DE ATESTARE A TITLURILOR DIPLOMELORE
ȘI CERTIFICATELORE UNIVERSITARE din ziua de 25.08.1998 aprobată
prin Ordinul ministrului învățămîntului nr. 4090 din 3. VII. 1998,

conferă

D. **MARIN V. DUMITRU**,

născut în anul 1944, luna IV, ziua 28

, în localitatea GIURGIOANA, județul BACĂU, țara ROMÂNIA

TITLUL DE DOCTOR ÎN FILOLOGIE

SPECIALIZAREA FOLCLOR

RECTOR

Nr. 26 / 25.08.1998

© PCMDIAC S.A. RAJ.B.N/1996

17-6-12

Pentru Teza de doctorat cu titlul stabilit de îndrumătorul Mihai Pop, prof.dr. docent, directorul Institutului Național de Folclor, „Importanța revistei ION CREANGĂ în folcloristica românească”, tipărită sub titlul **Tudor Pamfile și revista Ion Creangă, istorie etnofolclorică** (294 pag., 1998), am muncit peste 22 de ani, într-o vreme „politică” de risc maxim, care nu permitea reabilitarea sau cunoașterea meritelor ofițerului folclorist, considerat burghez și moșier, dar cercetările le-am început imediat ce am reușit la facultate, în 1962, așa că totul a fost original și nou. Au urmat re-editări după 1989, fără vreun fel de pericole.

L-am considerat pe Tudor Pamfile cel mai mare

etno-folclorist român culegător de teren și reprezentan-tul epocii romantice în folclor... dintotdeauna și la susținerea Tezei, în 1998. O culegere de BASME i-am publicat-o în 1976, la Junimea, Iași. Au existat roluri culturale similare între Pamfile și Marin, promotori în același județ, despărțiți de un secol.

Un doctorat cu rolul său pentru afirmarea în bătălia pentru limba română.

CARTE: Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă” – istorie etnofolclorică (teza de doctorat) 1998, 294 p.

11) *Îndrăzneala de a cunoaște.*

Copilul era crescut în sutele și sutele de lecturi, în special literatură sovietică din aceea care înfățișa aviatori fără picioare dar care doborau pe rupte avioane gremane în războiul tocmai încheiat, sau care treceau cu avionul printre pilonii podurilor (Cikalov), mă rog tot felul de întâmplări dintre care a făcut epocă aceea care spunea că soldatul sovietic împușcat în mai multe locuri a trecut și pe sub gheață să-și omoare dușmanul. Așa că la moartea lui Stalin, în 1953, a jelit și el ca toată lumea înnebunită de propaganda timpului, dar până la absolvirea liceului a descoperit și marea literatură universală și marea literatură românească. „Madam Bovary” i-a adus corigența la matematică pentru că domnișoara bătrână care o predă, l-a surprins citind în timpul orei, drept care i-a modificat nota din 5 în 3, și cu alte note de 2 a rămas pe toamnă. Erau notele până la 5 după model sovietic.

Era un cititor de excepție din biblioteca raionului Zeletin, la concursul „Iubiți cartea” (un fel de olimpiadă la literatură) a ajuns în faza națională la Bacău, în întrecere cu Fănuș Neagu, ajuns apoi mare scriitor și umorist, și cu mulți alții, cu clasare onorabilă.

Era un apreciat sportiv mai ales la trântă, pentru că pe ariile din Giurgioana ridica snopii la batoză (toți fugeau de acolo) era bun la coasă, ori dădea cu hreapca, adică pologea și curăța bine lanurile la seceriș de grâu sau alte cereale. Pentru o zi cu hreapca (un fel de grătar atașat la coasă) i se întorceau 6 zile de către ceilalți, și era foarte căutat.

Putea povesti bine ceea ce citea și era acceptat în șezători sau clăci, unde se consuma sărbușcă (porumb fiert în zer) sau terci cu lapte, doar unii mai aduceau și băutură (vin, bragă). Cu toate că era solicitat la serbări și alte adunări, la hora satului era refuzat de fete pentru că le călca pe picioare și pentru că fiind bun la carte nu părea de loc o partidă bună pentru fetele simple ale satului. Din cauza aceasta și pentru consumul de literatură romantică adolescentul a suferit intens că nu a avut prietenă/iubită până după armată (1959-1961). Tocmai el care le scria scrisorile colegilor care voiau să cucerească vreo fată.

Stagiul din Biblioteca Academiei Române a fost cel mai productiv. Trecut la fără frecvență din anul II al Facultății de filologie Iași, director 6 ani la Șc. Generală Măcărești-Prisăcani-Iași, toate vacanțele le-a petrecut în biblioteci, din toată țara, în special la B.A.R. Aici a cunoscut aproape toate personalitățile culturii române ale momentului, începând cu academicienii Iorgu Iordan (mare autoritate lingvistică, dar ostracizat), Al. Graur, Al. Piru (ajuns Rectorul Univ. București), Mihai Pop (ș.a.) și folcloriștii Adrian Fochi, Gh. Vrabie, Ov. Papadima, Ov. Bârlea, Nicolae Constantinescu, Vasile Adăscăliței, P. Ursachi, Constantin Ciopraga, Iordan Datcu, etc.,etc., și o sumedenie de aspiranți de prin județe.

Festivalul Umorului de la Vaslui a prilejuit cercetarea lumii artistice și culturale, pentru că răspundea pentru oricine era selectat să vină, întrucât acesta primea indemnizație, cazare și bilete de tren. La

Teatrul Muzical „Constantin Tănase” i-a cunoscut pe toți artiștii (atunci se lansau în plan mare Stela Popescu și Arșinel) conducerea și colaboratorii. Ioan Massoff, secretarul literar, a devenit persoană de referință, iar textierul Aurel Storin, mare prieten. Radu Beligan și Valentin Silvestru l-au sprijinit și sfătuit îndeaproape, începând cu ediția a II-a.

Cu Alexandru ARȘINEL și Stela POPESCU – Vaslui, 1992
Captură de pe înregistrarea video

În paralel continuau cercetările în etnofolcloristică și organizarea întâlnirilor cu marii scriitori ai epocii: Zaharia Stancu, Laurențiu Fulga, Marin Preda, Fănuș Neagu (care și-a amintit de concurența de la Bacău), Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Tudor Gheorghe și foarte, foarte mulți alții.

Pregătirea doctoratului în științe a fost o preocupare activă de 22 de ani.

Un capitol important extrem de instructiv pentru cel plecat de la coada vacii.

CARTE: Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” – istorie culturală, 2010, Ed. Pim, Iași – 218 p.

12) Centenarul L.M.K. – 1990

Sărbătorirea înființării Gimnaziului „Mihail Kogălniceanu” de la Vaslui s-a transformat în Centenarul Liceului, pe 20 noiembrie 1990, deși ca liceu acesta funcționa oficial din 1923 dar și pe timpul primului Război Mondial erau organizate în oraș clase de liceu pentru refugiații de război. Hotărârea aniversării s-a luat târziu și nu era nimic pregătit după Revoluția din 1989, nu se preocupase nimeni de alcătuirea monografiei. Pentru că de câțiva ani lucram la o Istorie a învățământului și încă din 1980 publicasem o parte, am convenit că eu voi întocmi această monografie aniversativă, dar cu o condiție: să fie co-autoare și Cornelia Alexandru, soția directorului Constantin Alexandru (și aceasta „are” doar listele cu absolvenți, întocmite de secretară și semnate de ea). Cel mai mult m-a sabotat directorul adjunct Marin Moronescu, membru important al ghemului de interese locale, apoi directorul Mera.

În decursul manifestărilor, însă, eu am fost capul de afiș, ca urmare a reușitei monografii, iar la cuvântări și banchet am filmat eu și Grigore Avram, un plutonier de miliție cu care am făcut o echipă bună și la înființarea TVV, pe 5 decembrie 1990. Marile sau/și obișnuitele personalități au fost la microfonul meu, în primul meu reportaj TV cu sute de oameni, primind respectul ca autorul primei monografii a L.M.K. (20 nov.1990).

Oricum, la Centenar a fost un important moment al recunoașterii valorii mele personale.

Nu m-a ales cineva:

**M-am impus în rândul personalităților
vasluiene.**

**CARTE: Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie
la Centenar, 1990**

13) *Destinul... cultural, la Vaslui.*

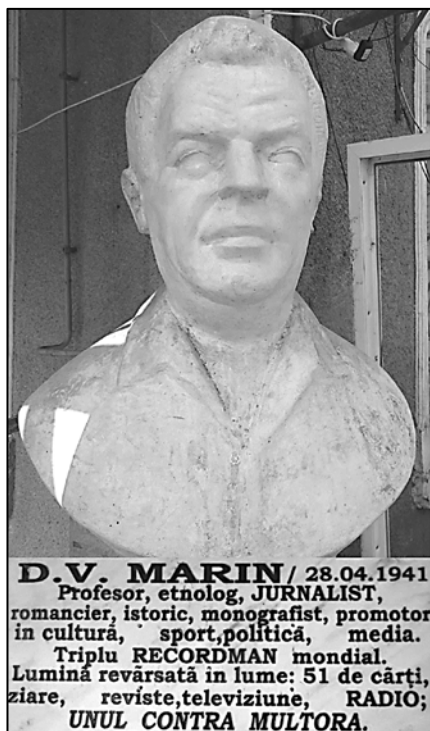
Scurt: de la 1 martie 1970 și până în prezent (poate și în viitor) am servit, după puterile mele, dar nu de rând, CULTURA VASLUIANĂ: încadrat ca inspector în Comitetul de cultură, ca profesor de liceu de limba română, ca om de presă (cu siguranță, cel mai important din toate timpurile pentru județul Vaslui) prin Ziar, TVV, radio, ca îndrumător cultural (revista internaționalizată Meridianul Cultural Românesc înregistrează peste 856 de colaboratori din toată lumea) cu o operă însumând 56 de volume, până la urmă și ca locuitor al municipiului, mereu ocultat de autorități. Cel puțin tripleta Buzatu-Pavăl-Mocanu „își face” cu hărnicie opera distructivă, de mulți ani. Norocul meu e că aceștia nu au cine știe ce valoare, toți, la un loc; deci, am fost mereu **unul contra multora**. Țștia 3 sunt: președintele Consiliului Județean Vaslui, primarul municipiului Vaslui și directoarea Muzeului Județean, unde am pus creativ, direct și fizic, umărul la înființare. Țștia (cu banii) doar descurajează personalitățile locului și nu iau nici o măsură pentru oprirea hemoragiei materiei cenușii din această zonă. (v. cărțile).

Nu este de loc ușor să reușești atâtea, mult prea multe pentru o viață de om, într-un centru provincial.

Vorba împărătesei Ecaterina a II-a a Rusiei: am rezistat atâția ani, 52, într-o lume care nu mă vrea!

Nu întâmplător la statuia pe care mi-am comandat-o eu, am montat și lanțurile, că, nu pentru posibil furt le-am pus ci pentru ca, acei care vor să știe,

să înțeleagă că am fost **unul contra multora**. O operă de circa 50.000 de pagini ar fi doar o reușită vizibilă în viața mea.

Am obișnuit ca la fiecare volum tipărit să includ o Addenda de aproximativ 60 de pagini cu principalele realizări și opere. La orice fel de comentariu răspund: faceți și voi, că nu mă supăr, ba, dimpotrivă, vă voi lăuda mult și puternic, personal și prin presa proprie pe care o dețin astăzi.

Un destin cultural de excepție săvârșit într-o viață la Vaslui.

CARTE: 111 Valori naționale pentru Vaslui – Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p.

DUMITRU V. MARIN

111 VALORI NAȚIONALE PENTRU VAȘLUI

– JURNALISM CULTURAL –

EDITURA PIM
IAȘI, 2019

II.

1) 50... CASA DE CULTURA – 50 DE ANI **(fragment pentru proiectatul volum aniversativ CCS)**

Nu știu câți mai trăiesc dintre maturii anului 1972, dar sunt foarte puțini dacă nu cumva... doar eu, Dumitru Jijie și un fost angajat, Cucos Marcel.

Nu știu ce-ar trebui să scriu ca „să intru” în ferestruica promisă în această carte aniversativă, și chiar că merită să existe o carte care să consemneze ce se mai știe de pe atunci, adică după 5 decenii și o Revoluție (de la care acuși se împlinesc 33 de ani) cu schimbare de sistem social, a felului de informație pentru cei mulți (care au acum cam toți celulare performante, deci pot alege ce fel de „cultură” doresc) și în această clar vizibilă nouă cultură existențială.

Dar am trăit acele vremuri, am pus umărul la schimbarea târgului, la cultura locului, la instituțiile/clădirile care urmăreau educația socialistă și dislocarea societății burghezo-moșierești, apoi, 3 decenii, la noul capitalism cu tot ce înseamnă mass-media și nu numai. Atunci, mai exista cultul cărții...

Puțină istorie: În febr. 1968 s-a înfăptuit noua structură administrativă, cu revenirea la județe și formarea aparatului administrativ în toate noile județe deci și în fostul raion Vaslui, lărgit cu Huși, Fălciu, Bârlad, Negrești, orașul Vaslui fiind propus ca centru

de județ de Virgil Trofin, fiu de țăran din Lipovăț, pe atunci încă prim secretar UTC, ori viceprim-ministru, sau oricum în conducerea PCR. Au fost propuși ca prim-secretari niște ieșeni care n-au știut cum să plece mai repede. Când a venit Gheorghe Tănase, un tip cu studii generale, dar foarte credincios partidului și inspirat mereu când să-și aleagă colaboratorii, transformările impuse de noua organizare administrativă au căpătat coerență și stabilitate, chiar un salt mare, începând cu sfârșitul anului 1968.

Comitetele de cultură și artă s-au format spre sfârșitul anului 1969 prin desprinderea de Inspectoratele școlare și cu alergătură după oameni pregătiți, pentru că profesorii și inginerii ca să nu mai vorbim de doctori, făceau naveta la Iași, de care nu voiau să se despartă. Nu erau bine închegate nici la 1 martie 1970, că și în toamnă au apărut alte legi.

Era o nevoie disperată de personal, fie el și sumar calificat, drept care și-au găsit loc în sistemul cultural absolvenți de liceu și de 7 clase. Dumitru Marin încadrat ca inspector principal la 1 martie 1970 era al 4-lea om cu studii superioare dintre inspectorii județeni, iar CJCA (Comitetul de cultură și artă Vaslui) era completat pe lângă președintele Gheorghe Bălăuță (trimis cam la munca de jos dintre instructorii de partid) de Petrea Didilescu, Constantin Peptu, subsemnatul, apoi Lucian Popa, Gh.Coman și alții, dar posturile n-au fost niciodată completate. Pentru realizarea sarcinilor exista un Centru de îndrumare a creației populare cu absolvenți de liceu, unii fără examen de maturitate,

care fuseseră și în vechiul raion într-o agenție de spectacole, în fruntea căruia a fost numit colegul meu de grupă și de facultate Petru Necula, din comuna Murgeni. Organizările și re-organizările au continuat și în 1974 când tractoristul Dumitru Bran m-a dat afară la sfatul unuia Stoian pentru că făceam și cercetări etnofolclorice de teren și, deci, nu mi-aș fi făcut corect datoria. Era și șopocăiala acelui Stoian care-i sufla mereu lui Gheorghe Tănase, și Dumitru Bran, cu care nu ne prețuiam, dar și faptul că am eliberat din funcția de bibliotecară de la Crețești pe nepoata sa cu 6 clase, incompetentă și bazată pe rudă cu funcție mare.

Am scris despre momentele înființării Festivalului Umorului, în **două cărți** și mai multe articole, și îndrăznesc să spun că „partidul era în toate” dar eu am fost principalul alergător pentru realizarea primelor 3 ediții, asta pentru că mai publicasem câte ceva și pentru că eram înscris la doctorat și pentru că eram foarte activ: din 436 de localități am „inspectat” 388. Nu existau mașini de serviciu, microbuzul TV cu 8 locuri era folosit de conducere, noi, pe jos sau cu docarul de pe la primării, când exista.

În 1970 nu exista Casă de cultură la Vaslui, abia se dăduse Sediul prefecturii de azi în folosință (aveam birou la etajul V, unde am cărat cu spatele mobilierul, camera 513), așa că prima ediție a Festivalului Umorului s-a desfășurat în fostul cinematograful Traian (re-botezat proaspăt I.C. Frimu), cu dușumea din scândură și balcon asemenea, deci orice făceam pe acolo era acompaniat de niște scârțâieturi cu totul

supărătoare. Organele de partid au hotărât ca Sindicatele să construiască atunci „Casa de cultură a sindicatelor” cu diriginți de șantier instructorul sindicalist Alexandru Vătavu, inspectorul cultural Dumitru V. Marin și un UTC-ist al cărui nume l-am uitat (pe merit), apoi a fost Emil Rășcanu.

Era un avânt constructiv important, forță de muncă berechet, așa că toate construcțiile planificate s-au ridicat foarte repede: Palatul administrativ în mai puțin de 2 ani, Casa de cultură tot așa, blocurile din centru la fel. În 1971 se proiectase și ridicase între Palat și Poliție un magazin alimentar, aproape terminat, când a poposit Ceaușescu și a schimbat destinația. Eram la ultimul etaj strigând din bojogi să tot trăiască. Așa a ajuns proiectatul magazin general... Muzeu și Bibliotecă. Am fost martor în sediul Comitetului Județean de partid, adică Poliția de astăzi, cum striga mânios la toți secretarul general N. Ceaușescu încât bietul comandant își udase bine pantalonii. Am dat atunci a doua oară mâna cu Ceaușescu. După vestita Plenară a partidului din 1971, încă se tot operau schimbări de personal, de activități, de orientare. Ca inspector cultural pentru stațiile de radioficare, Cămine, Biblioteci, pentru care organizam întâlniri cu scriitorii mari ai timpului, trebuia să alerg, nu glumă. M-am înțeles bine cu Dumitru Jijie, mare împătimit, Capșa și alții. Cu aceștia doi (cu familiile noastre) am făcut Revelionul 1971/1972 în actuala Judecătorie Vaslui (în reparații, acum în 2022) care era Casa de cultură a orașului (nu era municipiu).

La sărbătorile dintre Crăciun și Anul Nou – decembrie 1971 – am fost cu vălăretul de la Obârșeni-Voinești la Festivalul obiceiurilor de la Muzeul Satului – București, împreună cu A. Chiper, noul președinte al CJCA, care s-a supărat definitiv pe mine că am vorbit eu, ca etnofolclorist, cu primul ministru Manea Mănescu și cu delegațiile de peste hotare (chinezii au fost foarte interesați), deși el recunoștea că nu se pricepea. Pentru că eram doctorand (titlu mare pe vremea aia) eram trimis și în diverse părți ale țării la manifestări culturale, iar în județ eram foarte alergat.

1972.

S-a lucrat în iarna aceea, 1971/1972, mult la construcția Casei de cultură Vaslui, poate de aceea este așa de friguroasă. Eram prezent, ca reprezentant al culturii când s-au montat radierele la baza construcției și de pe unul din pilonii pe care se punea armătura sub formă de patrat au căzut doi muncitori, unul a murit pe loc celălalt a rămas infirm toată viața. Toți cei prezenți am fost bucuroși că nu au murit amândoi, chiar dacă am dat mai multe declarații la miliție. Împreună cu Sandu Vatafu tocmai ne fotografiasem cum punem amestecul de ciment și balast cu canciocul la baza stâlpilor. Era și un maistru foarte priceput și ascultat Gheorghe Mihăluș cu care m-am documentat ce am de făcut și care în primăvara lui 1972 a conceput sistemul de arcuri pe tencuială care a dat un aspect modern clădirii, ea însăși o bijuterie, ba chiar a fost ascultată o propunere a mea de a se înlătura o treaptă prevăzută pentru intrarea din stânga la Sala de spectacole. Cine

intră acum simte și vede locul înclinat chiar în dreptul ușii. N-au mai fost bani pentru orga de lumini și alte dotări, spre marele nostru regret.

Cel care a fost propus Director a fost instructorul de sindicat Sandu Vatafu, dar acesta a refuzat.

Primul director al Casei de cultură a sindicatelor Vaslui a fost un vechi și foarte merituos activist cultural de la Huși, Petrică Lascăr, pe care l-am apreciat mult.

Casa de cultură a sindicatelor – 1972

Unii pot afirma că ar fi avut loc o inaugurare a unității, prin aprilie, dar eu nu am cunoștință, dar pot afirma că am fost în mijlocul evenimentelor. Tot dintre aceștia care n-au nici o operă tipărită la viața lor mai sunt luați în atenție pentru șoșotelile lor politice sau întâmplări cu iz anecdotic. Eu am fost acolo unde spun.

Casa de cultură s-a inaugurat odată cu începutul Festivalului Umorului (23-25 iunie 1972), dar cu circa o lună mai înainte tremuram serios și eu și Sandu Vatafu, când veneau Tănase sau Țolescu pentru că încă

nu era gata, lipseau scaunele, nu era decât o cortină, nu erau terminate fosele etc., etc. Nu eram constructori dar răspundeam în fața șefului. Eu alergam, ca organizator, și după Silvestru sau unde mă trimitea el la marile personalități artistice ale timpului. M-au sprijinit serios Ioan Massoff și textierul Teatrului Muzical „Constantin Tănase” Aurel Storin și, evident, Valentin Silvestru, devenit „capel-maistru” de la ediția din 1972. Poveste lungă, cum l-am făcut să accepte, la el acasă, în Piața Kogălniceanu nr. 7, et. I, București. Era un tip foarte ironic, dar a fost un amfitrion desăvârșit câteva ore, sprijinit și de doamna Zaița. Mă mândresc mult cu marea prietenie care a urmat între noi, și i-am consacrat destule articole acestui împătimit de metaforă, sugestie, culoare, umor, din păcate uitat chiar de vasluienii lui.

La primul spectacol mirosea puternic a var, pereții erau „verzi” lipseau multe, dar toată lumea era bucuroasă de noul locaș care a promovat cultură în „comuna” cu 17.960 (unii spun greșit că 19.820) cetățeni, la formarea județului, iar veneticii, printre care și eu, căutau aici trambulina pentru orașele mari.

Până la formarea județului Vasluiul nici nu era în calea trenurilor, adică acceleratul nu oprea în stație.

Personalități.

Multe, diverse, din toate domeniile, pentru că nu erau alte locuri pentru manifestări publice (după ce s-au construit cele 2 cinematografe era mai ușor) și chiar dacă nu voiau, marile personalități cu reprezentativitate națională erau trimise de instituții în cadrul politicii generale de culturalizare națională. Unii

dintre ei trăgeau direct la Huși. În afară de Mausoleul lui Peneș Curcanul, orașul n-avea ceva de oferit, cum n-are nici astăzi pentru că nu a existat o grijă anume pentru monumente istorice vechi.

Casa de cultură a devenit repede punct cultural de referință și autoritate, pentru că totul era gratuit și destul de mult încurajată mișcarea cultural-artistică.

Cartea de 738 pag. **BĂTĂLIA PENTRU VASLUI: 222 printre noi (!)**, oferă și o altă imagine.

Întâmplări....

Spectacolul de deschidere era programat la Sala miliției (Poliția județeană de azi) unde încăpeau 300 de oameni dar la ușa din nord așteptau cam 500. Aveam ordin să nu dau drumul la oameni decât cu 10 minute înainte. Dar a venit o ploaie zdravănă și îndelungată, oamenii strigau disperați sub tunete și fulgere și am dat voie să intre ceva mai înainte, cu haosul de rigoare, umezeală, înjurături chiar și din partea lui Sandu Vătafu murat bine de ploaie. De întârzierea spectacolului am fost vinovat eu, nu ploaia.

Deși ditamai inspectorul (și țineam la rang) am fost plasați să ținem ordine la trecerea lui Ceaușescu și Leanei prin mulțimea aliniată între blocuri și muzeu. Nici nu știam cine mă flanchează, iar când au apărut câinii aceia firoși ai Ceaușeștilor, o vecină a leșinat de spaimă, am ridicat-o chiar în prezența acelor, și Secretarul general mi-a strâns mâna pentru gestul meu de grijă pentru poporul lui. Avea o mână moale cu palma îndreptată în jos spre a impune autoritate.

A 3-a oară mi-a strâns mâna la prezentarea complexului statuar de la Băcăoani, la Casa Scânteii unde era o expoziție cam cu 300 de statui.

În colțul opus Liceului Mihail Kogălniceanu, într-o casă veche (în locul ei este o statuie astăzi), era Centrul de îndrumare a creației populare, unde am organizat întâlnirea a 8 scriitori cu vreo 30 de vasluieni. Cu acea ocazie, Nichita Stănescu s-a adresat auditoriului astfel: „cine mai are o întrebare că am găsit răspunsul”, și mi-a dedicat poezia „Acasă la un prieten”

(am descris întâmplarea în impresionantul volum omagial). În cărțile mele am povestit multe alte întâmplări.

Revoluție n-a existat la Vaslui.

CARTE: **Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi(!)**, Ed. PIM, Iași, 2020 – 738 p.

NOTĂ: Aud că urlă „ochiul și timpanul” de atunci, cu venin verde și ură de jigodie. A plecat de 40 de ani din Vaslui și mai are și pretenții. Păcat că a devenit ce era...

**Bulevardul Ștefan cel Mare,
Casa de Cultura a Sindicatelor (1975)**

2) EU ȘI FESTIVALUL UMORULUI FILE DE ISTORIE CULTURALĂ...

Date certe și ușor de probat: 1 martie (prezent de pe 3 martie) 1970 – cooptat inspector la C.J.C.A. Vaslui, venind din funcția de director al Școlii generale Măcărești, com. Prisăcani, jud. Iași. Cei de la Casa Creației Populare, unitate specializată și subordonată nouă, cu excepția lui Petru Necula, nu aveau facultate absolvită, iar mulți directori de Cămine Culturale sau bibliotecari aveau 7 clase. Am fost „inspector principal cu bibliotecile și cele 14 Stații de radioficare”.

Comitetul de Cultură și Artă era, inițial, parte a Inspectoratului de Învățământ și Cultură, desprins de câteva săptămâni și pus la dispoziția Comitetului Județean P.C.R. pentru a pune la punct rețeaua culturală care cuprindea Casele de cultură Vaslui, Bârlad, Huși, Negrești, Căminele Culturale, Teatrul „V.I. Popa” din Bârlad, Stațiile de radioficare, având ca instrument de execuție, în subordine, Casa Creației Populare. (Era o foarte acută lipsă de cadre cu studii superioare). La aceasta din urmă, se aflau Petru Necula, director, fost coleg de facultate, an, grupă, George Stoian, politrucul brigăzilor artistice, Gheorghe Pârcălabu (tatăl lui Doru, de la „Divertis”), Gheorghe Sfârlogea (coregraf, printre primii autori din țară, care a scos culegeri tipărite de dansuri), urmat de Gigi Ilașcu, coregraf și bun organizator. Au mai fost și alții care nu au lăsat cine știe ce urme. Doar Ștefan Șerban a fost un mare și priceput organizator, 30 de ani.

Comitetul de Cultură avea președinte pe Gheorghe Bălăuță (profesor de istorie, din Zăpodeni, cumplit de credincios partidului, care, dezamăgit, s-a sinucis, aruncându-se în fața trenului, la podul de fier), vicepreședinte Petrea Didilescu (filologie), de la Dănești, inspector șef Constantin Peptu, din Zăpodeni, inspector principal, cel mai tânăr din tot corpul de inspectori ai județului, Dumitru V. Marin (filologie), inspector Lucian Popa (istorie, care avea motocicletă și a murit în accident), și secretară, contabilă. Primii 3 erau politici, ceilalți 2 de alergătură, cu drept și obligație de a întocmi procese verbale de îndrumare și control. Ei trebuiau, și conceptual, să traducă în cultură linia politică a P.C.R., instructorii aflându-se la unitatea subordonată, cam cu același număr de persoane. După o discuție cu secretarul II, Țolescu, am fost pus la treabă serioasă chiar din prima zi, adică de luni, 3 martie 1970. Și, chiar era foarte mult de muncă în această nouă instituție, deci ea însăși în organizare.

Ne înțelegeam bine cu colegii de la învățământ, foarte rău cu cei de la presă, singurul ziar fiind Vremea nouă, de la formarea județului, în 1968, cu oamenii partidului promovați pe criterii de loialitate partinică. Singurul om de presă priceput era redactorul adjunct, Crăiescu, apoi M. Coloșenco, ceilalți se tot pregăteau.

Primele discuții mai aplicate despre Festival la începutul lunii aprilie: în vederea alegerii denumirii alcătuisem o listă cu 68 de personalități din județ, ca sarcină specială de la Gh. Bălăuță, președintele

C.J.C.A., până aproximativ la 25 aprilie. Convocat la primul secretar Gh. Tănase, cam împotriva voinței președintelui, împreună cu vicele Constantin Didilescu, și cei de la UTC (E. Rășcanu?) și Sindicat (Al. Vătafu, total 6 persoane, cu Tănase, Bălăuță, Didilescu, D.V. Marin), s-a hotărât organizarea, planul de acțiune și denumirea. Aprobarea Programului definitiv, a afișului, a listelor cu invitați, a bugetului, în Biroul Județean Vaslui, aproximativ, până la 20 iunie. Alergătură și realizare, contracronometru, într-un iureș unic, până pe 3 iulie.

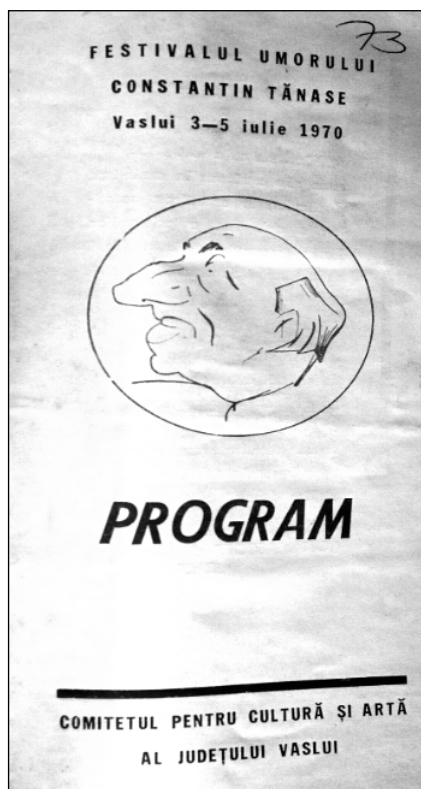
Cu ajutorul lui Ioan Massoff am stabilit și adus „la centru” medaliile cu portretul stilizat al lui C. Tănase, Diplomele, s-a stabilit afișul-program, am alergat la circa 30 de personalități; cel mai urât m-a primit Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Internaționale a Teatrelor (prezent de la ediția a II-a), cel mai indiferent Valentin Silvestru, care pleca în străinătate, cel mai amical, textierul de la „Tănase” Aurel Storin, la fel și ziaristul Sandu Naumescu. Au acceptat invitațiile din prima, Antonescu-Cărăbuș, Nicolae Stroie, Dumitru Solomon ș.a. La prima discuție cu doamna Virginia Tănase am fost condus de Naumescu, pe Puțul cu plop, nr. 10-12, o casă cu boltă și cerdac, atunci. M-am mai bucurat de sprijinul lui Bogdan Căuș, textier foarte cunoscut în țară, prieten cu cei de la Casa Creației Populare și mai ales, a caricaturistului Neagu Rădulescu, cel care mi-a dăruit cu autograf, la „Scala”, unde a plătit el cafeaua cu lapte, cartea „Napoleon fugea repede”. La spectacolul de la

„Tănase” i-am cunoscut pe dirijorul și bateristul Sergiu Malagamba și pe „țârul” comic Nae Lăzărescu; Stela Popescu era incendiară la grădina Boema, fostă Cărăbuș. A acceptat să vină la Vaslui, regizorul II, brunetul mustăcios, Bițu Fălticineanu, pentru că directorul și regizorul Nicolae Dinescu n-a vrut nici să audă. Am legat cea mai sinceră și îndelungată prietenie cu Aurel Storin (secretar literar și textierul oficial), evreu de origine, plecat, mai târziu, în Israel . Cel mai de treabă, mai primitiv și mai comunicativ a fost istoricul teatral Ioan Massoff care mi-a dăruit cu autograf primele 3 volume ale sale, Istoria Teatrului Românesc. Pentru bibliotecile comunale am organizat multe întâlniri cu scriitorii, simpozioane, instruiți, drept care am conlucrat cu mari personalități ale României. Nu aveam voie să colaborez sau să apar în presă că „nu asta e misiunea încredințată”, dar am făcut cercetări folclorice în zeci de sate din județ cu înregistrări pe bandă de magnetofon și fotografii.

3 iulie 1970, Deschiderea Festivalului. Pe treptele fostului cinematograf I. C. Frimu (fost Traian, unde cândva și Constantin Tănase ținuse spectacole) în fotografie inaugurală, alături de mine era Manole Auneanu (atunci, la Urzica), Bițu Fălticineanu, deasupra lui, Radu Tănase, N. Mihăiescu, jos Nicolae Stroie (cu pălărie în mână), sus Naumescu, Virginia Tănase, o solistă- prezentatoare, Aurel Storin, Bogdan Căuș, Traian Lalescu și alții. Erau oamenii mobilizați de mine în București, în grija mea ca inspector, să nu le lipsească nimic, să fac ghidaj (în comuna Vaslui (!?))

unde nu era decât... Peneș Curcanul, dar, exista vinul de Huși). După amiază a fost spectacolul cu înlocuitor de prezentator (George Stoian) și fata de lângă Storin, și am dat invitații de favoare, printre alții, lui Avram D. Tudosie, fostului adjunct al Miliției, Hotnog și altora.

Cele 3 zile de Festival (3 -5 iulie 1970) au fost

foarte pline, pentru că, mai ales familia Tănase, completată și cu alții, trebuia protejată și respectată, iar cei de la presa timpului, abia așteptau să ne înțepe pentru nereușite. Cei mai răi au fost ziariștii locali de la Vremea nouă, cu care nu aveam voie să comunicăm.

Petrică Didilescu, Constantin Peptu și cu mine eram cu protocolul, cei de la Casa Creației Populare cu pregătirea formațiilor și soliștilor în teritoriu și prezentarea

spectacolelor la țară.

Despre unele realizări ale primei ediții există cartea „D. V. Marin – Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” Vaslui, – Mărturii.

Documente, Foto-album, Iași, Pim, 2010, 218 pag. Alta după 10 ani. Despre Ediția a II-a, 1972, când se inaugura Casa de Cultură a Sindicatelor (fusesem diriginte de șantier, împreună cu Al. Vătafu), când a acceptat să vină și Membrul Comitetului Central, Radu Beligan (cu trupa sa), iar la conducere s-a instalat Valentin Silvestru (care avea o putere excepțională, atunci) când, în centru, se ridicau blocurile unde au funcționat și Unison Radio – TVV, deja multe lucruri se schimbaseră. Pe 23 – 24 – 25 iunie 1972, au venit concurenți - reprezentanți din 23 de județe, televiziune națională, radio, presă multă.

Am înregistrat pe bandă de magnetofon primele 3 – trei – ediții ale acestui Festival, în care am investit energie, muncă, oarecare pricepere de bun organizator. Dacă priviți fotografia-document din 3 iulie 1970, vedeți ușor cât de sărac și zburlit eram, și câtă lume am adus, ca inspector și delegat al C.J.C.A., la Vaslui. Nu mi-a lipsit niciodată îndrăzneala și, probabil, niciodată hotărârea de A FACE!?

La a XXV-a ediție, din oct. 2018, cu ani mulți de suport mediatic al grupului meu de presă (TVV – Unison Radio – Ziar și acum M.C.R.), pot spune că chiar am contribuit jumătate de secol la viața culturală, socială, și învățământ din acest județ văzut astăzi ca element de referință negativă în toată Țara Românească. Or mai fi dintre cei care nu vor să vadă,... păcat. Eu dau samă de ce scriu!?!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr.39 (1869),
joi, 4 oct. 2018**

3) REZUMATUL volumului FESTIVALUL NAȚIONAL AL UMORULUI „CONSTANTIN TĂNASE”

Vaslui

- 40 -

O carte consacrată unui Festival de 40 de ani își are farmecul său generat de mărturiile atâtor personalități, de evocări, texte, documente, portrete, caricaturi...într-un "comperaj" inspirat.

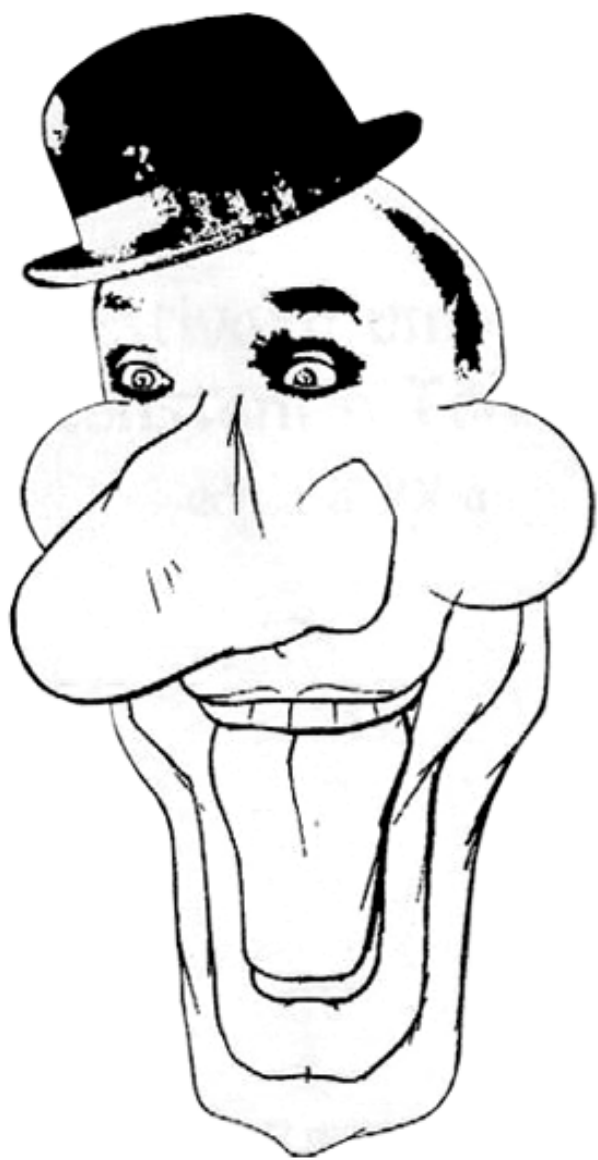
Reconstituind AFIRMAREA – AUTORITATEA ȘI REZISTENȚA unei manifestări model care a răscolit bi-anual mari valori ale spiritualității românești, oferind MODELE din literatură, artă, caricatură, teatru, umor, incluzând și o desfășurare TV sau radio, volumul de față ca primă încercare, e o carte eveniment în domeniul abordat, umorul românesc.

Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” este o expresie distinctă a localismului creator în cadrul CURENTULUI CULTURAL INFORMAȚIONAL, din ultimele decenii din județul Vaslui - România.

Idei, rădăcini, realizări și critici într-un florilegiu de peste 200 de pagini.

**Festivalul național al umorului
„CONSTANTIN TĂNASE” Vaslui – 40 –**

Ed. Pim, Iași, 2010, 218 p.

4) POSTFAȚĂ...
La volumul
Festival semicentenar:
50 pentru 50(!)
F.N.U.C.T.

O carte serioasă pentru un festival... de răs(!).

Alături de TVV, Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău și revista internațională Meridianul Cultural Românesc, ansamblul de manifestări din festival este un bun prilej de a mai „importa” valori spirituale, de a contribui la ridicarea culturală a populației dintr-un colț de țară foarte rău famat în prezent.

Pentru absolut toți cei nominalizați, festivalul vasluian a însemnat o etapă de pregătire, un salt valoric sau un moment important în viață; includerea atâtor și atâtor valori înseamnă recompunerea importanței naționale (și nu numai, pentru că are și componenta internațională), integrarea în Pantheon, așa cum fiecare cărămidă susține edificiul. Aici am ales 50 de personalități pentru 50 de ani, în vol. BĂTĂLIA PENTRU VASLUI înregistrăm 483 de „contributori” la autoritatea cultural-științifică a municipiului și zonei, cam pentru aceeași perioadă de timp.

După o jumătate de secol, și cele 26 de ediții, un inițiator și actant poate face constatări pertinente legate de misiunea istorică, rezultate concrete, personalități

afirmate în context național, câștiguri și pierderi. E un efort notabil pentru suplinirea înfăptuitorilor culturali plasați, inevitabil, în marile orașe ale țării. Hemoragia materiei cenușii de prin aceste plaiuri de legendă spre aglomerări urbane românești și străine este de secole și probabil, va mai dura secole. Se face acum, ce se poate din ce se mai consideră necesar pentru oamenii de azi, de aici de la îngemănarea apei Bârladului cu cea a Vasluietului, în preajma locului unde s-a purtat bătălia cu turcii, pomenită în veac, aceea de la Podul Înalt, din 10 ianuarie 1475.

Cred că niciodată Vasluiul nu va avea rol social-cultural-spiritual de prim plan național fără crearea elitelor proprii în mai multe domenii. Realitatea desfășurată peste ½ veac arată că aceste cârpeli culturale nu crează nici fondul și nici forma necesare suprafeței teritoriale reprezentabile.

În afara școlii care furnizează noțiunile de bază ale educației, de biserica principală păstrătoare a limbii vechi naționale, înrâurirea ținutei cultural-intelectuale a conjudețenilor s-a făcut în aceste 5 decenii prin: a). Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” care a adus **periodic** zeci de nume la fiecare ediție și... b). Televiziunea Vaslui, Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, revista Meridianul Cultural Românesc, unități de propagandă culturală și civică în **regim de permanență**, (și) cu vehicularea miilor de personaje pozitive sau negative (incluzându-le și pe cele din festival). Aportul acestui unic grup de presă este cu mult peste ceea ce se poate bănuî, numai.

Cel puțin M.C.R. este astăzi angajată în plin front al bătăliei pentru LIMBA ROMÂNĂ, mobilizând peste 600 de colaboratori de pe toate meridianele lumii.

Ambele au încercat să aducă mari valori și nu să le piardă. Culmea e că au reușit.

În regim de permanență în oraș, reunite, vârfurile spirituale micromonografiate ar fi făcut aici un mare centru cultural al națiunii române ; recompun valoarea prin valorile intrinseci.

Ați observat că fiecărui nominalizat îi este prezentată succint „opera” generatoare de prestață socială și care-l impune a fi în carte; din toate părțile acestei țări. De ce ? Ce poate fi mai convingător pentru eforturile muncitorilor cu mintea vasluieni decât onoranta prezență a acestora ?

În înșiruirea personajelor, situațiilor, realizărilor din volumul de mai sus, categorial, observăm:

Existența unora dintre cei cu degetul sau mapa, cu funcții de răspundere în fața partidelor, care ar avea doar meritul că n-au desființat acest Festival. Ce s-ar fi ales dacă primul secretar Gheorghe Tănase , sau, după Revoluție, acei mărunței ajunși în frunte n-ar mai fi vrut să-l continue ? E foarte drept că le-ar fi lipsit un important vehicul electoral, dar și mai adevărat e că au avut prin preajma lor destui apărători ai continuității...

PĂLMAȘII din acești ani au avut meritul esențial, determinant, nu neapărat de împrăștierea culturii în mase, cât de a (li) se păstra locul de muncă, de a li se oferi posibilitatea de afirmare, creație, loc ales în societate. Ei au fost semănătorii, administratorii,

uneori creatori de act cultural. Doar câțiva dintre cei mai importanți: D.V.Marin, Șt. Șerban, E. Pascal, L. Onciu, V. Silvestru (era mai mult cu mapa, dar ferm), Dan Ravaru, Dumitru Jijie, Emil Rășcanu, G. Bichineț, Al. Guzu, V. Mălinescu, o prea rapidă trecătoare pe aici, Rodica Pop, ș.a.

Sunt evocați aici, de la vlădică...până la opincă: iată, printre cei importanți (Silvestru, Marin, Șerban ș.a.) până la cei mai de jos, de la roate, adică din formațiile participante (Guzu, Popovici, Pascal, Viziteu, Ravaru etc.). „Pe grade și contingente...”

INVITAȚII de pretutindeni au fost, și unii sunt, simboluri naționale, care s-au constituit în **MODELE**. Nu putem zice că, iată, ei au creat cultură locală. Că, doar , nu o vizită anuală, la doi, sau la mai mulți ani, a cuiva, și el fără putere de decizie, ar fi element determinant, ci doar pulsatoriu. Ei sunt majoritatea în portretizările noastre: modele.

CONCURENȚII au fost o altă categorie de cultură, cu prezențe mai mult sau mai puțin simbolice, mulți, dar nu neapărat deștepți, vizitatori cu reduse influențe în public. În orice moment se pot invoca pentru mândria locului că s-au lansat aici: grupul Divertis (era și vasluiianul Doru Pârcălabu printre ei), Doru Octavian Dumitru, Al. Arșinel, Romică Țociu și partenerul său Cornel Palade, N.Viziteu și o mulțime de caricaturiști, altă mulțime mare de umoriști...

SPECTATORII, populația, mulțimea care a privit, a auzit a receptat sau nu câte ceva din desfășurarea culturală. Așa, ca o simplă constatare, nu

prea s-a lipit cultura de ei, dar nici nu se poate renunța la astfel de inițiativă, pentru că nu pot fi lăsați să rămână proști. Mijloacele de presă personale au sprijinit întotdeauna opera de culturalizare a populației și bătaia pentru limba română: 5 decenii am fost prezent întotdeauna în această operă social-culturală.

Biserica n-a fost prezentă în vreun fel... în Festival (doar vreun popă caricaturizat).

Trebuie spus că mai toate mijloacele mass-media contemporane (în 2020) au devenit „cumplite meșteșuguri de tâmpenie” (cum scria Ion Creangă), de unificare a aspirațiilor, a modurilor de creație, a dorințelor sociale. Se confirmă încă o dată afirmația eminesciană: „a lumii-ntregul sâmbur/ dorința-i și mărirea”. Cultura, (ca) și limba română sunt sub asaltul pernicios al globalismului.

Contemporanii mei vor, mai ales, progres... material. De mâncare, rar altceva...spiritual.

**Placheta și
insignele primei
ediții**

Dacă FNUCT a fost **bianual** și doar 3-14 zile, cele 4 componente al Grupului de presă (a lui DVM) au fost **permanent** la dispoziția publicului din Vaslui, din țară și cu reverberații între granițele limbii române (inclusiv ziarul merge în 4 continente), cele peste 40 (azi...56) de volume tipărite sunt „scripta” pentru bătaia culturală a unui actant înzestrat cu harul de A FACE

(zice președintele României prof. univ. dr.,
academician Emil Constantinescu).

Fiecare carte e cu destinul ei. Am inclus, totuși, câțiva dintre eroii cărții FNUCT/2010/218 pag., din respectul pentru adevăr. În noua cultură existențială pot sau ar trebui să se poată prelua din dovezile peremptorii consemnate de noi.

Alături de Grupul de presă (TVV), Festivalul vasluian al Umorului a ținut aprinsă făclia culturii timp de 50 de ani.

Câți s-au luminat... rămâne o veșnică necunoscută.

În aceste 5 decenii „am strâns” o lume culturală, dar nici un primar nici vreun președinte al Consilului Județean (cei cu banii) nu mi-au acordat vreun fel de sprijin. Dimpotrivă... mi-au creat extrem de multe greutăți. Să-i nominalizez, nemurindu-i? E mai bine să rămână uitați, că, răi mai sunt!!!

Culmea fariseismului ar fi, să se lustruiască vreodată cu numele meu.

**Reafirm că eu sunt omul muncii mele
imposibil de egalat vreodată.**

Festival semicentenar: 50 pentru 50(!) F.N.U.C.T.,
Ed. Pim, Iași, 2020 – 332 p.

5) IMPORTANȚA ACESTEI INSTITUȚII

La data încadrării mele în funcția de inspector, fie el și principal, eram doar un instrument pentru executarea „administrării culturii” și nu producător în domeniu, la fel ca atâția alții în județe și în țară. Există însă și ceva timp de cercetare și valorificare a creativității din cauza multor „momente moarte” și mai toți îl foloseau pentru vreo aventură, vreo băută, pentru familie, deși erau bine supravegheați.

De ținut minte: erau *începuturi* cu toate incertitudinile, neștiința, coordonarea pseudocalificată. Partidul (ca și partidele de astăzi) își trimitea slujitorii siguri, să comande, să aplice politica partidului, nu să facă, că nu știau nici ei, nici noi. Puțini am fost pe aici cu HARUL DE A FACE cum observa președintele Emil Constantinescu, în vestita transmisiune directă de la întrunirea sa electorală. Casa de cultură de la Bârlad – nouă, Casa de cultură de la Huși – veche, cea de la Negrești exista dar activitățile din ele, în afară de spectacole și dans nu aveau nimic. Au devenit sedii pentru brigăzile artistice de agitație, sau brigăzile științifice, după Revoluție centre comerciale.

Cum Vasluiul n-avea mai nimic edilitar (un timp actuala judecătorie a fost Casă de cultură, unde este Muzeul și Biblioteca județeană erau niște case vechi, iar unde este abandonatul cinematograf din centru am văzut cu ochii mei un tunel perfect uscat, așa de solid încât doar un singur strat de piatră în arc suporta excavatorul), cum personalul calificat lipsea, cum

legile erau imperfecte, incomplete și în schimbare, iar în afară de natalitate nici o altă sursă de venituri (cu vinul de Huși e o lungă poveste romanțată reprezentată de regretatul prof.dr.ing./academician AOȘtR Avram D. Tudosie), cum supravegherea securității era mai ușoară pentru ei (puțini de urmărit) dar mai aspră, iar pe de altă parte orice elev premiant o ștergea cât mai repede și mai departe, la care se adăugau problemele de înființare și organizare a noului județ, o muncă de acest gen era cu adevărat problematică (se mai adăugau și inevitabilele mâncătorii interne). Trebuia să ai forță psihică să rezisti, mai ales dacă nu erai în ghemul de interese format, ori „suflător particular”.

Casa de cultură vasluiană a devenit repede un simbol și un reper pentru varietatea manifestărilor ... tare necesare. Ca inspector cu bibliotecile din județ am primit sarcină să ajut și la clasificarea celor vreo 7000 de volume de la etajul II și am organizat acțiuni culturale cu mare succes, în toate sălile, iar după 1990, transmisii TVV și radio – Unison în direct. Aduc aminte că din 1990 (ca și din 1970) am fost mereu prezent în orice s-a întreprins pe linie culturală iar ca jurnalist n-am lipsit la nici o activitate importantă și mai ales la susținerea Festivalului Umorului.

Dar, nu numai eu.

Pe scena acestui așezământ au urcat, evident pe rând și la intervale, toate marile personalități ale României, iar plenarele și adunările electorale tot aici se desfășurau. Ca om de presă am realizat câteva sute de reportaje aici, am făcut transmisii directe prin TVV

(am întins cabluri din Studio, etaj 8, până pe scenă), printre intervievați președinții de stat români, prim-miniștri, candidați în alegeri. N-au existat impedimente, căci toată lumea se îngrămădea să se „vadă pe sticlă”. Nici măcar o recunoscută adversară din fruntea culturii nu m-a refuzat.

Au existat strădanii, nu multe și foarte intense, dar doar în Festivalul Umorului s-au afirmat unii vasluieni. „Politica de încurajare” a valorilor locale aproape n-a existat decât pe timpul lui Gheorghe Tănase. Că au existat multe și foarte multe pentru omagii.../câte amintiri/...a fost o realitate. Nu mai contează acum că și dintre semnatarii cărții au fost excepționali adulatori. Comuniști, nu glumă !

Putem înțelege că pomparea/ infuzarea culturii reprezentative însemna ceva de tipul umplerii unui butoi spart, dovadă că nici din cele 1488 de interviuri difuzate pe postul TVV, radio, ziar, nu s-au ivit urmași de top. Fuga valorilor locale din această sărăcie nu e doar o supoziție, ci o realitate de secole.

Țin să precizez că aceste amintiri... fugare, sunt absolut reale, așa cum sunt și datele din cele 2 cărți care însumează 550 de pagini și articolele publicate în ziar, reportajele TVV, radio sau Revista internațională Meridianul Cultural Românesc.

Pe linia pozitivă pe care am promovat-o în cei peste 52 de ani de reprezentare a culturii vasluiene în județ, în țară și în lume, apreciez orice carte care să amintească de eforturile celor DE AICI de-a lungul unor vremuri tulburi pentru CEI DE AICI, știind că

Vasluiul a fost condamnat de Dumnezeu la hemoragia materiei cenușii, marile noastre valori născute pe aceste plaiuri reușind să-și demonstreze importanța/capacitatea prin orașele mari sau departe de țară.

Noua cultură existențială deja fixată în niște dimensiuni nu va oferi nici în continuare vreo tresărire de nivel național sau universal. Iar în condițiile create de unii gropari ai culturii locale viața spiritual-creativă nu va înregistra vreun reviriment.

Facem și noi, cei de astăzi și de aici pentru cei de astăzi și din viitor, tot pentru CEI DE AICI. După 52 de ani de reprezentare și activitate social-culturală, speranța trebuie să rămână întreagă.

III.

1) CREDENȚIONALE VASLUIENE LA ALBA IULIA – 1990

Unirea, Marea Unire realizată la Alba Iulia pe 1 decembrie 1918, a fost, doar cu 2 zile înainte hotărâtă la Cernăuți (28 noiembrie), completând hotărârea basarabenilor din martie 1918. Nu avem date despre participarea vasluienilor, până la urmă, despre deplasarea moldovenilor în această parte îndepărtată, din vest, și, până în prezent, nu cunoaștem în ce mod au privit cei din Moldova de Jos entuziasmul național – ardelean de atunci. Deși mai conservatori, mai săraci și mai neinformați, e de afirmat că și aceștia împărtășeau aceleași idealuri, susțineau aceeași idee, deși atenția le era mai ales la ceea ce se întâmpla la Chișinău, unde erau dislocate importante forțe armate românești și intelectuali din actualul județ erau chemați să activeze (cazul lui Tudor Pamfile, coordonator a 5 gazete românești și promotor al unei literaturi speciale pentru moldovenii de peste Prut).

Un episod interesant cu semnificație istorică s-a petrecut în 1990.

Am fost acolo: la Alba Iulia, de 1 decembrie 1990, când s-a sărbătorit pentru prima oară noua Sărbătoare Națională, după decenii... de 23 august. Încă nu creasem TVV, eram doar reprezentantul ecologiștilor vasluieni și împreună cu regretatul Dan

Albescu făceam parte din DELEGAȚIA județului Vaslui, compusă din 42 de persoane selectate de Consiliul Județean și Prefectură, care ne-am deplasat cu un autocar toată ziua și noaptea de 30 noiembrie, și înspre dimineață am ajuns în cetatea istorică a neamului românesc. Am fost ghidul neoficial (printre altele, dețin atestat de ghid internațional), drept care „am povestit” tot ce se putea prezenta pe un traseu care includea și Săvârșinul, proprietatea regelui Mihai. Am creat atmosfera patriotică în autocarul cu oameni diferiți, pregătire diferită, cu început de orientări politice altfel decât pentru FSN și am avut și simțit avantajul excursiilor cu elevii realizate în anii anteriori. A fost instructiv.

PREGĂTIREA.

Fiecare am fost chemați la prefectură mai înainte și puși să semnăm de mai multe ori CREDENȚIONALE, adică foi de A4 cu același text, prin care susțineam UNIREA de la Alba Iulia, de la 1 decembrie 1918. Nu se admitea nici o virgulă lipsă, trebuia să fie scrisul „manu propria”, drept care unii am refăcut de mai multe ori împuternicirea numită credențional. Dan Albescu avea un scris mai întins și textul nu-i prea încăpea pe foaie, drept care zicea că nu mai merge acolo.

Deplasarea: simplă, într-un autocar fără muzică, dar cu microfon de bord care se tot defecta, așa că în câteva rânduri (pe la Tg. Mureș) am vorbit de la centrul autovehicolului, să fiu auzit. Mai era un acordeonist care înveselea atmosfera periodic, atât în ziua cât și în

noaptea deplasării. N-au fost nici un fel de controverse politice, mai toți convenind că susținem pe Iliescu și mai niciunul știind câte ceva despre evenimentul în sine (cel de la 1 decembrie 1918). N-am simțit oboseala drumului.

1 Decembrie:

Dimineață am depus fiecare, personal, CREDENȚIONALUL, pe județe, în ordinea alfabetică, în Sala Mare a Muzeului, înregistrare pe grup. Mare aglomerație, rapiditate în mișcare, liniște, ordine. Cei de acolo erau pregătiți, ne-au înregistrat, și totul a mers în ordine. S-a creat o stare de exaltare patriotică mai ales la Sesiunea solemnă a Parlamentului.

Am fost plasați pe un loc dinainte stabilit, cu interdicția de a pleca altundeva, și nu era greu, pentru că toți eram deprinși cu disciplina defilărilor de 23 August. Vasluienii au avut noroc de o panoramă care le-a permis să-i vadă îndeaproape pe Ion Iliescu, Petre Roman (atunci, mare pericol pentru președinte), Alexandru Bârlădeanu, Victor Atanasie Stănculescu, P.F. Teoctist și alți activiști fost comuniști, strânși în FSN, deveniți mari democrați.

Când a apărut firava delegație condusă de Corneliu Coposu, mulțimea instruită și pornită împotriva „vânzătorilor de țară” (i-)a huiduit copios, iar Petre Roman ne făcea gesturi de îndemn (eram la câțiva pași, și mai toți strigam ce se auzea de la unul cu lozincile scrise). Au răzbătut în grup zvonuri că se trage în mulțime de pe balcoanele blocurilor din apropiere, deși eram înconjurați de tot felul de persoane dubioase.

Discursul curajosului Coposu, pe altă scenă aproape nu l-am auzit, cei vreo 20 din anturaj nereușind să asigure liniștea necesară. Nici pe liberalul Radu Câmpeanu, însoțit doar de câțiva. Nu i-am auzit, mai ales că din timp în timp se lansau lozinci de tipul „trăiască Ion Iliescu” sau trăiască... altcineva din prezidiu. P.F. Teoctist nu prea era băgat în seamă, deși tribuna era ridicată în fața Catedralei, iar numerosul grup Iliescu venea păzit de la Te-Déum-ul oficiat de Patriarh. S-a creat, după discursul lui Ion Iliescu, un fel de diversiune, o mișcare în mulțime, care șoptea de un atac terorist maghiar, repede liniștit, mai ales că au urmat salve de artilerie care să sublinieze sărbătoarea publică de după defilarea armatei.

Curios, lumea n-a plecat nici din timpul spectacolului patriotic prezentat pe mai multe scene, când, câțiva vasluieni am trecut printre blocuri și case, am stat de vorbă cu locuitorii cam timorați că sunt urmăriți. Aflăm, astăzi, că erau mobilizate forțe care să preîntâmpine reacțiile maghiarimii, și oamenii aveau dreptate, dar și oficialitățile românești.

Nu prezintă importanță ce s-a discutat la întoarcere, după nopți nedormite. Important mi se pare că un grup de vasluieni, fie ei organizați de oficialități, am depus acele acte de încredințare în favoarea Marii Uniri, fie și la 72 de ani, după. Și, încă ceva: atmosfera de aleasă simțire patriotică în care s-a desfășurat expediția vasluiană, și mai ales cea din fața Catedralei Neamului din Alba Iulia.

2018. Din sentimente curat patriotice soții dr. Valeriu Lupu și prof. Valentina Lupu au organizat între 28 – 30 septembrie 2018, o excursie la Alba Iulia cu dorința de a prezenta din partea celor 40 de vasluieni și omagiul lor pentru înfăptuitorii Marii Uniri. Evident, fără credenționale.

Într-o școală generală, la Roșiiești, directorul Cristian Onel are o inspirată expoziție consacrată Centenarului, cu momentul Chișinău, Cernăuți, Alba Iulia. Mai e mult, dar e bine și atât pentru necesara educație pro românească. Pot fi nominalizate multe alte momente în județ, printre care că în ultimele zile Dan Ravaru a scos cartea „Revenirea Bucovinei la România/Centenarul Marii Uniri”, 2018, 132 pag.

Important, astăzi, este că Dumitru V. Marin (la câteva zile am înființat TVV, primul post de televiziune privată din țară, Licența 001/TV, pe 5 dec. 1990), Teodor Tărnăuceanu (prefect), Marin Nistor, Dorel Juverdeanu, Cornel Oanea, Vasile Ghiga și alții (79) am depus, conștienți și entuziaști, CREDENȚIONALELE noastre în sanctuarul unității românești.

Tot important e că putem găsi mărturii și în afara țării, cum este de pildă, târnosirea Bisericii Ortodoxe Românești, din Montreal, pe 18 octombrie 1918 (v. Meridianul Cultural Românesc, nr. 3/15/2018).

**Editorial – Meridianul Cultural Românesc,
An IV, Nr. 4 (16), octombrie – noiembrie – decembrie 2018**

2) CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTI VASLUIENI

Nu cunoaștem materiale despre prezența vasluienilor, ori a moldovenilor la Alba Iulia, la 1 decembrie 1918. Am afirmat că, atunci, de la Chișinău, unde era coordonatorul român pentru cultura în limba română în Basarabia, maiorul Tudor Pamfile a trimis o delegație care să fie printre cei 100.000 de participanți din toată țara. Aspectul are o importanță istorică deosebită, pentru că venea în sprijinul delegației basarabene (poate și alte scopuri) de după 27 martie 1918, când se proclamase unirea cu Patria mamă.

Credenționalele vasluienilor, cele bine cunoscute de noi, sunt de dată mai recentă și anume din 1990, când reprezentanții ai județului (prefectură și comune) au depus la Muzeul UNIRII, într-o dispoziție patriotică remarcabilă, sub semnătură personală, cele 79 de documente cu conținut unic (v. pag. 12), în dimineața zilei de 1 Decembrie, după care au participat la Sesiunea solemnă a Parlamentului dedicată sărbătoririi Zilei Naționale a României (de la Alba Iulia), apoi la marea adunare națională. Documentul de înregistrare poartă nr. 6812, fila pentru Vaslui.

Plecăm de la documentul de referință „Reprezentanții județului Vaslui participanți la Sesiunea solemnă a Parlamentului... din ziua de 1 decembrie 1990”, după care au urmat festivitățile cu și pentru miile de participanți, în fapt un miting de mari proporții pentru Ion Iliescu și F.S.N. care a contribuit la succesul mare la

alegerile din 1992 și la cooptarea altor formații și partide în structurile administrative și politice, printre care ecologiștii reprezentați de prof. Dumitru V. Marin și ing. Vasile Ghiga. În fapt s-a urmărit și prezența celorlalte partide, pentru pluralism, dar în județ, nu prea erau, doar câțiva oportuniști sărind imediat pe funcții.

Pentru cine nu știe CREDENȚIONALELE, cele din 1918, erau împuterniciri (ca legitimări oficiale) emise de organizări locale spre a putea participa, susține și vota pentru Unire, cea mai cunoscută grupare fiind cea din Galtiu (mereu invocată), dar erau destule din mai toate localitățile Ardealului istoric. N-a lipsit nici cea din Bucovina care, doar, cu două zile înainte, pe 28 noiembrie își declarase apartenența la România. Tabelul, deja publicat dar reluat și alături, cuprindea reprezentanții oficiali ai administrației în frunte cu prefectul Teodor Tărnăuceanu, un viceprimar al municipiului, ec. Marin Nistor, reprezentanții principalelor partide ale momentului: liberal (Dorel Juverdeanu), P.N.Ț.C.D., Mișcarea Ecologistă din România, M.E.R. (prof. Marin Dumitru) și P.E.R. (Vasile Ghiga) , dar mai ales primari, viceprimari sau alți funcționari din comunele de atunci. După cum se poate vedea lipsesc semnăturile celor din Băcani, Todirești, Zorleni, a viceprimarului de Bârlad, Didu Clapon, a profesorului Silviu Cristea de care nu ne amintim că au fost prezenți, totuși.

Înainte de plecare s-a făcut fotografia colectivă a delegației, sub cupola Palatului prefecturii, un document de mare importanță astăzi, când trebuie să vorbim de resusținerea entuziastă a actului național din 1 decembrie,

când, iată, putem face dovada că și cei din platoul central al Moldovei (desigur toate județele și-au trimis mesageri) au fost prezenți și au susținut noua Sărbătoare Națională a României.

Dintre cei prezenți atunci și-s mărturisitori astăzi, nominalizăm pe Petrică Chiriac, atunci viceprimar, azi, primar la Duda Epureni, pe Ionel Corciovă, atunci agent agricol, azi primar al comunei Tutova, pe prof. Dumitru V. Marin, atunci președintele M.E. R., azi directorul Grupului de presă vasluian și recordman mondial în presă, de ec. Marin Nistor, atunci viceprimar la Vaslui, ajuns Director economic al Consiliului Județean Vaslui, azi pensionar, de Vasile Stoica, atunci sindicalist, azi primar la Băcani; amintim de T. Tărnăuceanu, V. Ghiga, D. Juverdeanu ș.a.

Iată-i pe cei care au semnat la 1 decembrie 1990 o adevărată pagină de istorie, care au devenit mai apoi prin muncă și învățătură, cetățeni de nădejde într-o comunitate mereu în ZODIA DUȘMĂNIEI și a imprevizibilității; dar având valoarea inițială au reușit să se impună, să se afirme prin realizări, să crească de-a lungul acestor 28 ani. Ei vor rămâne pururi reprezentanți cu credențional eliberat de obște în fața unui viitor imprevizibil (totuși) în devenirea istorică a țării, națiunii și limbii române. Noua cultură existențială care-și delimitează sfera specifică astăzi, va avea nevoie să se sprijine și pe fapte din istorie, adică adevăruri dovedite.

Și dacă va fi așa, iată, CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTIȘII noștri:

CREDENTIAL

Cetătenii Vasluiului, județi al cărui blazon istoric este aurorat de saptele plăiesilor lui Ștefan Vodă cel Mare și Spirit și ale doritorilor de la 1877, au luat amestintă cu vie satisfacție de Hotărârea Parlamentului ea ziua de 1 Decembrie, cînd s-a întrupat idealul spirit al înfrățirii tuturor românilor într-o patrie unică, să fie proclamată ea Zeci Națională a României.

De aici, de pe meleagurile pe care s-a născut dîmritorul primei Uniri, sîntitorul României moderne, Alexsandru Ioan Cuza, adresăm Parlamentului și locuitorilor Afec- Julia, mindră cetate Transilvană, elceea a românismului, salutul nostru fierbinte cu pribej al zilei de 1 Decembrie, Zeci Națională a României, sărbătorită pentru prima dată ea simbol al întregii noastre evoluții istorice, într-o țară liberă și demnă și într-un regim democratic, pluralist.

Aducem cu acest pribej omagiu nostru fierbinte tuturor luptătorilor care s-au jertit pentru cauza idealului spirit al unității naționale, legendarilor descăleători de țară, eroilor de la Vaslui, Poăzoveni și Gălugăreni de la Ploema, Poahova, Tîrnăveni, Mărașești, Otuz, ai Revoluției din Decembrie 1989 care au înălțat țărișă și au redat demnitatea acestui popor.

La toți ne închinăm cu pioșenie și le facem legămînt ea, urmînd pîlă lor, vom și să apărăm pămîntul spirit, strămoșesc, libertatea și suveranitatea patriei, cu credința în inimă ea „vom și iarăși cine am fost și mai mult decît atît.”

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Vaslui, 1 Decembrie 1990

REPREZENTANȚII

Județul Vaslui participanți la sesiunea solemnă a Parlamentului
dedicată sărbătoririi zilei Naționale a României
- 1 Decembrie 1990 - de la Alba Iulia

1. Tărnăuceanu Teodor	- prefectul județului Vaslui		
2. Zugravu Aurel	- membru al Prefecturii jud. Vaslui		
3. Dumitru Ion	- primarul municipiului Bârlad		
4. Nistor Marin	- viceprimar al municipiului Vaslui		
5. Cristea Silviu	- profesor de istorie municipiul Vaslui		
6. Furtună Valentin	- secretar al Primăriei oraș Huși		
7. Calistru Vasile	- profesor istorie oraș Huși		
8. Ralea Constantin	- primarul orașului Negrești		
9. Dumitru Florin	- primăria orașului Negrești		
10. Mera Alexandru	- președintele Filialei județene F.S.N.		
11. Năstase Costin	- președintele Filialei județene P.N.T.a.d.		
12. Ghiga Vasile	- președintele Filialei județene P.E.R.		
13. Drăgășanu Stamate	- președintele Asociației veteranilor de război - Filiala Vaslui		
14. Marin Dumitru	- președintele Filialei județene A.M.E.R.		
15. Juverdeanu Dorel	- președintele Filialei județene P.N.L.		
16. Coșeru Benone	- com. Albești	48. Canea Corneliu	- com. Lunca Banului
17. Moraru Neacalai	- com. Al. Vlahuța	49. Hamza Gabriel	- com. Mălugeni
18. Nedelou Gheorghe	- com. Băcani	50. Nica Fănică	- com. Micălești
19. Rău Vasile	- com. Băcești	51. Buhăescu Dan	- com. Mureni de Jos
20. Chicu Viorel	- com. Berezeni	52. Macovei Dumitru	- com. Murgeni
21. Fonea Gheorghe	- com. Blăgești	53. Rusu Constantin	- com. Otnești
22. Popa Constantin	- com. Bogdana	54. Anțip Costică	- com. Oșești
23. Stînga Gheorghe	- com. Bogdănești	55. Popa Mihai	- com. Pădureni
24. Vrîncanu Liviu	- com. Bogdănița	56. Artene Gheorghe	- com. Perieni
25. Chețan Ion	- com. Boiești	57. Timofiliuc Neculai	- com. Poieneni
26. Săgadin Horia	- com. Bunești-Averesti	58. Obreja Iancu	- com. Pogana
27. Rusu Mitu	- com. Cădărești	59. Carp Constantin	- com. Puiesti
28. Filimon Costică	- com. Căprioare	60. Seutaru Ion	- com. Pungesti
29. Hobincu Vasile	- com. Cretești	61. Danciu Petru	- com. Rebricea
30. Ciocan Nicolae	- com. Deleni	62. Telefin Victor	- com. Roșiești
31. Iacoboni Liviu	- com. Dimitrie Cantemir	63. Burzhelea Dan	- com. Solești
32. Petriș Ion	- com. Dragomirești	64. Balan Constantin	- com. Stănești
33. Teshici Ioan	- com. Drînceni	65. Asavei Teofil	- com. Ștefan cel Mare
34. Popa Corneliu	- com. Delești	66. Croitoru Dumitru	- com. Suletea
35. Chiriac Petrică	- com. Duda - Epureni	67. Crăescu Constantin	- com. Tăcuta
36. Mișan Petru	- com. Dumesti	68. Trofin Vasile	- com. Tâștăni
37. Manole Lucian	- com. Epureni	69. Bran Alexandru	- com. Todinești
38. Filip Alexandru	- com. Fălciu	70. Corciova Ionel	- com. Tutova
39. Sîrbu Vasile	- com. Găgești	71. Zola Gheorghe	- com. Văleni
40. Stoica Romeo	- com. Gherghești	72. Hristian Dumitru	- com. Vălișcoia
41. Zola Florin	- com. Grivița	73. Șirai Gheorghe	- com. Vînderei
42. Jora Vasile	- com. Hocieni	74. Obreja Ion	- com. Voinești
43. Stăvărache Valeriu	- com. Iana	75. Văcărețu Dumitru	- com. Vulturești
44. Lazanu Gheorghe	- com. Ivănești	76. Bojan Andronache Dădă	- com. Vulfani
45. Drăghici Gheorghe	- com. Ivesți	77. Peștu Vasile	- com. Zăpodeni
46. Duduman Iulian	- com. Laza	78. Ștănescu Neculai	- com. Zorleni
47. Coțirai Teodor	- com. Lipovăț	79. Clapion Didu	- viceprimar mun. Bârlad

(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIII, nr. 47 (1877), joi, 29 noiembrie 2018)

3) CREDENȚIONALIȘTII DE ATUNCI, PERSONALITAȚI... ASTAZI

Avem pretenția că am pus la dispoziția cercetătorilor și publicului larg o pagină de istorie reală susținută de concetățenii noștri vasluieni, la prima sărbătoare națională, 1 Decembrie, 1990. În două numere, două editoriale au fost consacrate acestui prim eveniment important de după Revoluție, de remarcant pentru ecoul său patriotic și pentru unitatea națională. Atunci, chiar era necesară o asemenea revărsare de sentiment și voință populară pentru că erau și tendințe centrifuge, erau multe încercări de subminare a voinței naționale. Adunarea solemnă cu prezența a 100.000 de oameni, după Ședința solemnă a Guvernului, la Alba Iulia, spectacolele, parada militară însemnau susținerea noului regim, democratic, hotărâre de apărare a Unității României.

Vasluienii s-au organizat destul de festiv, vineri, 30 noiembrie 1990, dimineața, când au semnat, în sala mare a prefecturii Credenționalele (legitimații speciale) cu care să participe la sărbătoarea de la Alba Iulia, de sâmbătă, 1 Decembrie 1990, prima după schimbarea regimului, la 72 de ani de la Marea Adunare Populară din 1918. Am înfățișat câteva figuri ale timpului, în numărul trecut de ziar, printre care Vasile Stoica (Băcani), Petrică Chiriac (Duda Epureni), D. V. Marin și Marin Nistor (Vaslui), Ion Corciovă (Tutova), Ion Tărnăuceanu.

Prezentăm acum și aici, fotografia de grup cu cei 79 de delegați, sub cupola Prefecturii Vaslui, înainte de îmbarcarea în autocare, pentru deplasarea la Cetatea neamului românesc,

la cealaltă extremă a țării, mai toți având dorința să ne exprimăm hotărât pentru Unirea deja împlinită și să susținem vizibil politica națională. Poate, între cei care se recunosc, să ne mai comunice vreunul, adică să confirme participarea de atunci, conștient că a luat parte la un fapt istoric remarcabil. Vă invit să revedeți materialele publicate în cele două numere anterioare din ziarul nostru, adăugând doar, că la 5 zile de la acest eveniment am înființat prima televiziune privată din România, pe 5 decembrie 1990, cu prima Licență audiovizuală, 001/TV, la Vaslui, act cultural unic și irepetabil, de mare autoritate jurnalistică națională și internațională. Revista M. C. R. care străbate continentele astăzi e și ea un rod al curajului și îndrăzelii de atunci, dintr-un „loc unde nu se întâmpla nimic” (M. Sadoveanu).

Dumitru V. MARIN,
la prima emisiune TVV
24.12.1990

Vasile STOICA,
primarul
comunei BĂCANI

Ion CORCIOVĂ,
primarul
comunei TUTOVA

2018 ↑

Petrică CHIRIAC,
primarul comunei
DUDA EPURENI

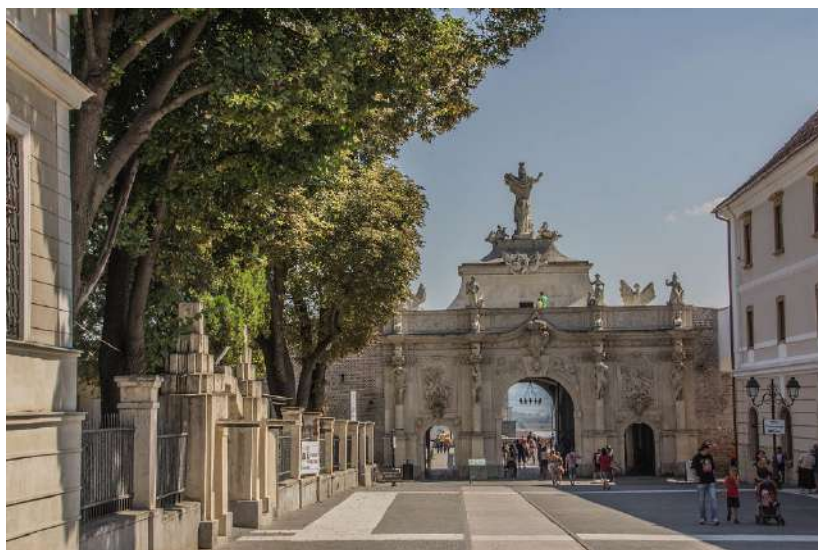
Marin NISTOR
n. 8.02.1952
fost viceprimar
al municipiului Vaslui

↩ 1990

Și vasluienii de acum 28 de ani, au participat, ca și „curcanii” lui Alecsandri, ca și jertfiții la Țiganca sau Cotu Domului, ca și prizoniții din perioada comunistă, la păstrarea României, nu tocmai întregi, dar între

hotare sigure și cu o limbă unitară. Spun asta, nu spre glorie, ci spre știință!

**(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
an XXIII, nr. 49 (1879), joi, 13 decembrie 2018)**

Cetatea Alba Carolina

IV.

1) O ISTORIE TVV

Încercăm aici să schițăm elementele esențiale ale apariției, dezvoltării și importanței principalului mijloc de presă, răstimp de peste 2-3 decenii, în cadrul *Curentului Cultural-Informațional din județul Vaslui*. Cuprinzând ultimul deceniu al secolului trecut, respectiv primul al acestui secol și mileniu, timpul de glorie al televiziunii Vaslui, inițial, Studioul de televiziune și radio, în parteneriat și cu *PRO TV* apoi *PRIMA TV*, pe care le-am retransmis câțiva ani, *TVV* (în formulă abreviată), inițiativă 100% vasluiană care a însemnat momentul de cea mai mare autoritate culturală și de presă din toată Moldova; a însemnat ȘCOALĂ de PRESĂ și o întreprindere curajoasă, unică și săracă, formată ca grup de presa după obținerea licențelor pentru cele două posturi de radio *Unison* și, respectiv, ziarul *Meridianul*, cu apariție din 1996.

Mai întâi... ideea... 20 nov. 1990 – Centenarul Liceului Mihail Kogălniceanu. În calitate de autor al Monografiei liceului, am fost în centrul atenției, ca omul cu operă. Alături de Alexandru Mera, director și Marin Moronescu (director adjunct) făceam onorurile casei față de atâția și atâția oaspeți de marcă, dintre care se detașau nepotul lui Mihail Kogălniceanu și personalitățile prezente menționate în Monografie.

După manifestări am hotărât să punem la punct caseta... pentru posteritate!

29 nov. 1990 – lucru la CASETA LICEULUI, cu Grigore Avram și Dan Crișan. Întreb: facem televiziunea noastră?

Sunt idei care sperie gândul. Cum să faci televiziune... la Vaslui?! Cu ce, cine s-o susțină, ce forță economică are... etc. etc.?! Ceilalți au rămas înmărmuriți!

ȘI TOTUȘI...

La 5 decembrie ne-am reunit formulând: **ACT CONSTITUTIV PRIVIND COMITETUL PENTRU RADIO ȘI TELEVIZIUNE LOCALĂ VASLUI** semnat de 12 persoane printre care: Marin V. Dumitru, Aniței Valeriu, Avram Grigore, Marin Daniel, Marin Sergius, Poamă Alexandru.

E drept că imediat după măsurile de restituire luate de Guvernul Roman (Petre, prim-ministrul, a poposit și el în studioul nostru) a existat o anume relansare economică dar repede urmată de o serioasă inflație. Și apoi, în Vaslui nu exista universitate, teatru, vreo formație profesionistă, vreun cenaclu literar (de mai mare anvergură, pentru că exista din 1974, cenacul MUGUREL 74, pe care l-am condus 15 ani).

Era o mare dezbinare chiar între cei care mai publicau câte ceva (cele mai mari contrapile pentru editarea monografiei mele *LICEUL MIHAIL KOGĂLNICEANU* mi le-a pus directorul adjunct Marin Moronescu și soțul „colegei mele de carte”, Constantin Alexandru).

I-am capacitat pe Alexandru Poamă și Dan Crișan într-o noapte întreagă, în Dacia mea, cu argumentul „*mă, s-ar putea să nu meargă, dar, dacă merge?*”.

Palatul Administrativ

În condițiile marii dezbinări umane de după Revoluție, am reușit un colectiv creator (sau măcar binevoitor) cu care să pot lucra eu și să se împăuneze ei. Vă vine a crede că lucram 28-29 ore la caseta de emisie și că **nici un cuvânt**, absolut niciunul, nu s-a difuzat fără să-l aud eu mai întâi?

Că, nefiind remunerați atâta timp, au început să se retragă mai toți, pe 13 aprilie 1991 rămânând doar eu și Daniel Marin (fiul), pe 14 începând ca operator Luminița Lăzărescu (Lidia Lascăr) care nu mai pusese degetele pe butoane? Că s-au năpustit și „prieteni” și dușmani să sfâșie noul post privat?

Ne-au salvat atunci ing. Ion Neamțu (Huși) și apoi ing. Vasile Strungaru (Zorleni) cu ceva bani, să plătim timpul de emisie pe emițătoarele statului, acoperind toată Moldova și circa ½ din Republica Moldova.

Am strâns din dinți și am emis în continuare. Am putea spune câte bețe în roate ni s-au pus de la oficialități, judecători și „colegi” vânzători...

Pe 5 decembrie 2010 am aniversat 20 de ani de la înființarea principalului mijloc de presă de după Revoluție (sau lovitură de stat prost mascată), pe 24 decembrie 1990, a fost prima emisiune în direct.

Traversarea Atlanticului sau TV în Vaslui erau atunci idei la fel de bizare. Cum să faci televiziune într-un oraș fără cine știe ce tradiție culturală, cu puțini condeieri,

cu un ziar bisăptămânal, (Vremea Nouă = Adevărul = Vremea Nouă) și cu posibilități materiale cu totul precare din lipsa unor industrii performante?

**Daniel Marin și Carmen Matieș –
Prezentatorii primei emisiuni Tv.V**

„La rece” și fără prejudecăți: inițierea și realizarea unui post TV, în condițiile în care nu exista nimic decât o voință, dar și neîncredere și dușmănie cât încăpea, astăzi (și chiar atunci) apare ca gest necugetat și de nerealizat. Oficialitățile – împotriva, fondul uman și spiritual – lipsă, capital – nimic, dotare, o singură cameră de luat vederi (M7). Cei 4-5 care „faceam televiziune” nu eram întotdeauna hotărâți, dar sutele de vasluieni erau mult mai entuziasmați ca la un meci, că au televiziunea lor. Reamintesc: a fost a 3-a inițiativă

privată din țară, prima din Moldova, TVR Iași (de stat) a început să emită la 2 ani după noi, ca și TLM Iași (la 1 an).

**Masă rotundă prezentare –
prima emisiune**

ACT CONSTITUTIV PRIVIND COMITETUL PENTRU RADIO ȘI TELEVIZIUNE LOCALĂ VASLUI

Având în vedere necesitatea îmbunătățirii și revigorării vieții culturale și sociale pe cuprinsul județului Vaslui și o parte din teritoriul Moldovei;

Considerând că sunt unele condiții favorizante prin utilizarea releelor de televiziune de la Vaslui și Epureni;

Apreciind că este posibilă și necesară înființarea unui post de televiziune local „Evenimentul vasluian” sau cum vom găsi un nume mai potrivit în cât mai scurtă vreme;

Mai jos iscăliții, alcătuind Comitetul de inițiativă care s-a întrunit astăzi 5 decembrie 1990 la Prefectură și în prezența d-lui subprefect Constantin Maria, la care subscrie și d-l. prefect Teodor Tărnăuceanu,

HOTĂRÂM

Să acționăm atât cât ne permit puterile pentru înființarea și funcționarea postului local TV care în perspectivă să emită și pentru radio; stabilim durata emisiunii la o oră săptămânal, programată după obținerea aprobărilor și întocmirea formalităților de rigoare;

Însărcinăm cu conducerea acestei acțiuni după cum urmează:

– Președinte al Comitetului de inițiativă și director al nou createi instituții, care reprezintă interesele acesteia, pe dl MARIN DUMITRU;

– Director tehnic, cu răspunderea dotării și întreținerii tehnice pe d-l inginer Aniței Valeriu;

Domnii mai sus menționați sunt împuterniciți să întreprindă acțiunile și să ia măsurile pe care le cred de cuviință pentru o cât mai rapidă concretizare a acestei inițiative;

Pentru asigurarea spațiului, fondurilor (ca investiții) și a pazei obiectivului, în numele Prefecturii județului Vaslui se angajează dl subprefect Constantin Maria. Se solicită în acest sens înființarea unui post fix de poliție, la sediul care se va stabili prin Decizie a onor Prefecturii;

Pentru stimularea celor care contribuie la înființarea acestei instituții se vor stabili indemnizații printr-un act adițional întocmit ulterior.

Drept care s-a încheiat prezentul, azi 5 decembrie 1990, în 3 exemplare.

Semnăturile celor prezenți:

activului, în numele Prefecturii județului Vaslui se angajează D-l subprefect
Maria Constantin Se solicită în acest sens înființarea
unui post fix de poliție, la sediu care se va stabili prin Decizie a Co-
nșor Prefecturii ;

Pentru stimularea celor care contribuie la înființarea acestei In-
stituții se vor stabili indemnizații printr-un act adițional întocmit
ulterior.

Drept care s-a încheiat prezentul, azi 5 decembrie 1990, în 3 exemplare.

Semnăturile celor prezenți :

1. Marin Dumitru Anag. Maria Constantin
2. Harci Valeriu Anag.
3. Ionin Constantin Anag.
4. Răscovan Emil Anag.
5. Anag. Gucare Anag.
6. Anag. David Anag.
7. Ciortan Anag. Anag.
8. Maria Sergius Anag.
9. Prascu Teodor Anag.
10. Boană Alexandra Anag.
11. Jorban Stefan Anag.

Trebuie spus că aproape toți semnatarii priveau cu mare îngăduință zbaterea organizatorului, atât pentru neobișnuitul „întreprinderii” cât, și, pentru că erau mai realiști. Cei mai convinși erau Marin și

Avram, cel mai ironic, subprefectul, care semnează alături. Când s-a pus problema de investiție, adică de o contribuție a fiecăruia pentru pornirea activității s-au împrăștiat care încotro.

S-au înviorat după obținerea avizelor necesare, în special semnătura directorului TVR, acad. Răzvan Theodorescu, la București, pe 10 decembrie 1990 (era și greva șoferilor... care strigau teribil la gardul TVR: „Jos Valeriu și Răzvan”).

E greu de ales momentele mai importante din primii 5 ani, pentru că pluteam în probleme de organizare și școlarizare și aveam normă întreagă la Liceul „Mihail Kogălniceanu”, după amiaza plecam la filmări și discuții, ne mai documentam și noi, ne mai certam seara... Cred că interviewarea lui Francois Mitterand, președintele Franței, la Iași, în 18 februarie 1991, binecuvântarea Papei Ioan Paul al II-lea la Cracovia (iulie, august 1991), filmările speciale de la Chișinău din 30 august 1991, obținerea Licenței la 20 septembrie 1992 (București), 001/TV, vizitele principalelor personalități politice într-un amărât de studio fonoizolat cu cofrete pentru ouă... În acești ani i-am interviewat pe Francois Mitterand, Mircea Snegur, Ion Iliescu (președinți de țară), pe 8 prim-miniștri, ministrul culturii din Turcia la TOPKAPI - Istanbul sau prefectul din TOURS (Franța) dar și pe Emil Constantinescu (ce seară memorabilă, cu mare spectacol în direct la Casa de Cultură), Traian Băsescu sau secretarul general al Consiliului Europei, primărița Strassbourg-ului, Marie Trautman (1999).

În România acestor ani era o instabilitate „de tranziție”, adică nimic nu mai era sigur (de exemplu, de la 2,30 lei dolarul, a sărit la 1400!). Deceniul Dușmăniei își reorganiza întreprinzătorii economici, regrupa forțele social-culturale, strica orice fel de orânduială comunistă, însăși țara era ocupată metodic de capitalul străin. Județul Vaslui a fost mereu neinteresant pentru stăpânii lumii, investitori, comercianți, intelectuali, din cauza sărăciei sale.

TV.V. a fost important în jocurile de orice fel de pe plan local, așa că principala țintă a politicienilor a fost acapararea sa totală sau parțială: de aici, dușmănie, bârfe, contre, pentru că a rămas mereu imparțial.

Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și M.C.R.-7
Ed. Pim Iași, 2021, 332 p.

CARTE: 25 – TV.V. – istorie și cultură –
Ed. Pim, Iași, 2015, 323 p.

2) MERIDIANUL... acesta al dumneavoastră!

Și a fost la 26 septembrie 1996 când s-a ivit pe lume ziarul acesta, botezat Meridianul, după ce în decembrie 1993 apăruse singurul număr din primul ziar al Grupului de presă, Teleradioeveniment.

N-aveam ziariști, n-aveam personal potrivit, n-aveam tehnoredactor, dar aveam o voință imensă pentru o publicație vasluiană adevărată. Așa se face că a apărut bisăptămânal, cotidian, iar bisăptămânal și acum săptămânal. Eram prea convinși de rolul nostru educativ în acest areal cu Televiziune, radio, ziar. De câțiva ani ne-am extins în județele Iași-Bacău și parțial Galați. Nu ne-am dus în toată Moldova pentru că e (și așa) prea mult de alergat!

„Meridianul” a fost arhiva tipografică a televiziunii Vaslui (licența 001/TV, pe țară), a celor două posturi de radio Unison – Vaslui și Bârlad. A reprezentat întotdeauna testul nostru de seriozitate în presa noastră națională și de document pentru mai

târziu când acestea își vor pierde din importanță; era „scripta manent” pentru nădejtile noastre zilnice. Ziarul acesta mărturisește, după cum se vede, peste decenii că am realizat interviuri cu 9 șefi de stat (record mondial), cu 14 prim-miniștri, cu marii ierarhi ai bisericii, cu foarte mulți parlamentari și personalități importante din toate domeniile din România și din cele 32 de țări din care am transmis în direct.

În acești 25 DE ANI, ziarul încă susține TVV (după 26 de ani de la apariție, on-line), Meridianul Cultural Românesc și a susținut Unison Radio Vaslui și Unison Radio Bârlad.

Spunem răspicat: am făcut presă constructivă! Fără scandal și fără muiera goală de la pagina 5. Cele 12 pagini ale fiecărui număr promovează valorile, demnitatea, calitatea, omenia.

N-a lipsit în nici un număr pagina cultural-artistică suplinind o revistă de profil vasluiană care s-a ivit din 2015 tot în cadrul acestui grup de presă unic în județul Vaslui, unic în Moldova și unic în România. Meridianul Cultural Românesc a preluat și dezvoltat pagina culturală și a devenit Tribună culturală internațional: se distribuie în 4 continente, în 23 de capitale și peste 400 de locuri în România, având după doar 26 de apariții un număr de 755 de colaboratori din toată lumea. Probabil fără începutul din 26 septembrie 1996 nu s-ar fi obținut asemenea succese, n-am fi putut să ne impunem activ, constructiv în presa națională!

Ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău păstrează câteva particularități:

a) A promovat realitatea timpului și realitatea fiecăruia! Noi stăm cu pieptul bombat pentru că nu are nimeni, și nici noi, reproșuri. A câștigat piața prin atitudine constructivă și mobilizatoare.

b) Echipa redacțională a fost mereu valoroasă! De la bun început a avut conducător un doctor în științe, muncitor, hotărât, inventiv și cu spirit de sacrificiu.

c) A existat, cu adevărat O ȘCOALĂ DE PRESĂ, adică au trecut pe aici cel puțin 500 de persoane, la un moment dat erau 66 de salariați. Putem să nu ne mândrim cu ziariști de talie internațională ca Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Mihai Ursu care au fost descoperiți pe când erau încă elevi în clasa a X-a!!? Am fi săraci dacă n-am avea asemenea valori... de reprezentativitate românească.

d) La acest ziar au colaborat academicieni-zeci (Ioan Pop de Popa, Constantin Toma, C.D. Zeletin, Ionel Miron și mulți alții) doctori în științe din toată țara-sute(cu mândrie mare nominalizăm pe Mihai Miron, Alexandru Ionescu, Gheorghe Popa, Ioan Berdan etc.); artiști de excepțională valoare ca Irina Loghin, Maria Ciobanu, Radu Beligan, Valentin Silvestru, Matilda Pascal Cojocărița (din județul Vaslui de loc), D. Brăneanu, C. Galben, Ioan Dănilă, Al. Vasiliu și un prieten de excepție Mihai Batog Bujeniță cu tot grupul de la A.L.P.I. prozatorii ieșeni, băcăuani, vasluieni, bucureșteni și mulți alții din țară sunt încă prezenți în ziar și mai ales în revista M.C.R.

e) Este inițiativă personală;

f) Internaționalizarea și respectiv comunicarea cu personalități din toată lumea au reprezentat o noutate absolută în presa vasluiană. Ștefan Racovitză din Geneva, Th. Damian din New York, Diana Popescu din Stuttgart, Georg Barth din Passau - Germania – Revista „Pagini Românești” (Montreal), Cenaclul „Destine literare” (Montreal), Grupul Scriviamo din Italia și mai ales Ben Todică din Australia, Dorel Schor și Adrian Grauenfeld din Israel nu pot fi decât diamantine prezente în paginile noastre.

g) Dintre valorile, marile valori locale, să nu-i uităm pe Avram D. Tudosie, Theodor Codreanu, L. Chiriac, Valeriu Lupu, D.V. Marin, Ion Gh. Pricop, Petruș Andrei, Simion Bogdănescu, Mihai Apostu, Vicu Merlan, Gabriela Ana Balan (poeta noastră reprezentativă) și mulți alții. (Unii nu mai sunt printre noi dar merită să fie amintiți pentru că fac parte din istoria acestui ziar).

Să nu uităm că 1488 interviuate au străluminat mințile vasluienilor.

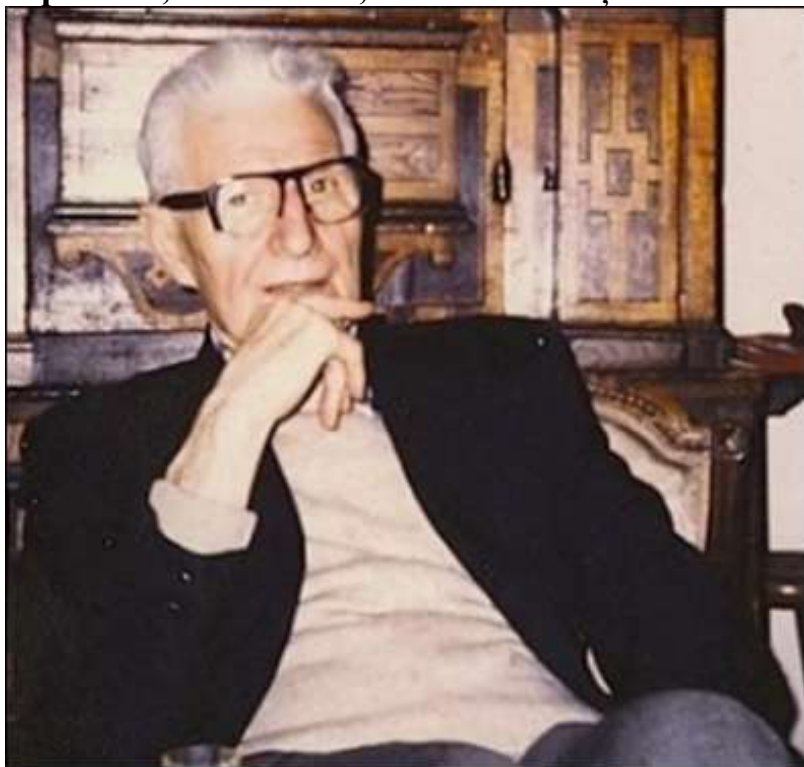
Ne întrebăm retoric: oare câte publicații, sau grupuri de presă (mai mici) se pot mândri cu asemenea bilanțuri? De unde și cum?

De 25 de ani reprezentăm un ziar serios și important în presa Moldovei!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 35 (2018), joi, 2 septembrie 2021**

3) Prof.dr. docent MIHAI POP, o imagine.

Era un ardelean capabil, generos, foarte ambițios și cred, chemat pentru folcloristică, dar ca să răzbată a trebuit să fie și slujitor comunist, fapt pentru care era condamnat și izolat de mai toți contemporanii săi de valoare: OV. Bârlea, Ov. Papadima, Gh. Vrabie, Adrian Fochi ș.a.

Prof.dr.doc. academician Mihai Pop (1907-2000)

Mi-a acordat o atenție neașteptată chiar după prima vizită la Institutul Național de Folclor, unde era Director (adjunct, etnograful Ion Vlăduțiu, alt prieten mare), poate pentru că veneam de la țară (purtător de folclor), poate pentru că i-am arătat vreo sută de culegeri de pe teren, poate pentru că scriam despre Tudor Pamfile, poate pentru că a simțit loialitatea mea. M-a încurajat precum pe nimeni altul, m-a promovat pe unde era invitat și el, n-avea copii și poate de aceea am simțit grija sa paternă. Fără el n-aș fi cunoscut multe din realitatea științifică, etnofolcloristică, socială și extrafamilială a timpului. Nuse ascundea de mine deloc.

Titlul Tezei mele de doctorat el mi l-a fixat și n-a vrut să-l mai schimb deși am cercetat arhive și biblioteci din toată țara și Chișinău, am cules peste 3500 de texte prin sate, am susținut comunicări în multe orașe mari și București. Nu i-am cerut absolut niciodată să mă ajute pentru vreun post în capitală, eram doar director de școală la țară, dar m-a îndrumat personal spre anumite teme.

M-a așteptat să fac o Teză unică, zicea el, aproape 22 de ani, după câte descoperiri și noutăți aveam, cât s-a menținut ca Director. Imediat după 1989, m-a chemat acasă la el, era pensionat, mi-a făcut cunoștință cu folcloristul prof. univ. dr. Nicolae Constantinescu (Univ. București) și, printre altele, s-a exprimat: *comuniștii nu s-au unit, dar peăștia îi va uni banul*.

Pentru mine prof.dr.doc. academician Mihai Pop (1907-2000) a fost neprețuit îndrumător.

MIHAI POP

și școala românească de folclor

Folclorist, antropolog cultural, etnolog, creator de școală folcloristică, decenii conducătorul Institutului Național de etnografie și folclor, s-a născut pe 18 noiembrie 1907, în Glod – Maramureș, cu o activitate internațională mult peste rând în orânduirea comunistă. A decedat, în București, pe 8 octombrie 2000.

Poate, după destul timp de la dispariția sa, unii îi pot contesta meritele, alții s-ar avânta să le uite pentru că profesorul doctor docent Mihai POP a stat un sfert de secol în fruntea Institutului Național de Etnografie și Folclor , a realizat câteva studii importante, numeroase introduceri la opere, a promovat linia Partidului în cercetare, a încurajat tineri cu care să se vorbească de Școala românească de folclor, a reprezentat România într-un conclav select. La Revoluție (1989) avea o vârstă înaintată, mai activă la Institut și primindu-mă la domiciliul său din Polonă, în apropiere de Piața Romană din București, ascultând discursurile de la televizor, să exclame: „nu mai este internaționalism proletar dar vom fi aserviți străinilor”.

Personal cred că ardeleanul acesta simpatic, molcom, foarte comunicativ a avut un rol important în devenirea mea ca etnolog, pentru că m-a primit fără farafastăcuri oridecâteori am trecut prin str. Nikos Belloianis nr.25 (sediul), a stat de zeci de ori de vorbă

cu ceea ce eram eu atunci un culegător harnic de creații folclorice și cercetător în devenire, m-a purtat în Sesiuni Științifice (ca invitat, pe banii mei) la Târgoviște, București, Craiova, Buzău, Brașov, Timișoara, inclusiv în jurii ca la Concursul Maria Tănase din Craiova (unde am descoperit pe IONELA PRODAN). Nu se sfia să-mi sublinieze câte ceva din ABC învățat de la reputatul cercetător ieșean Vasile Adăscăliței cu care am dat și examenul de Licență universitară. Nu mi-a interzis să iau legătura cu nici un alt cercetător deși era în mare dușmănie cu dr. Al. Amzulescu, autorul impozantului volum Balada populară româneacă (dat de el afară de la Institut), prof. dr. Ovidiu Papadima (cu care am purtat o îndelungată corespondență), Adrian Fochi (autorul-culegător-comentator al celor 904 de variante în volumul Miorița, masiv și analitic) care nu-l putea suferi, și, căruia eu i-am rămas mai mult decât recunoscător pentru înlesnirile de a citi din Fondul „S” din subsolurile Bibliotecii Academiei Române (soția era custode), cu bârlădeanul G. G. Ursu, prezent în presă cu o mulțime de studii, și nici cu excepționalul cercetător, om și îndrumător prof. univ. Gheorghe Vrabie (un volum crucial de analiză) ori cu altcineva, invitându-mă doar să am părerea mea. Prin mijlocirea lui Mihai Pop și adjunctul său, dr. Ion Vlăduțiu, am vorbit, colaborat sau ne-am scris, cu tot ce era mai valoros în folclorul și etnografia românească până la 1989, inclusiv cu legendarul învățător Gheorghe Dumitrescu Bistrița, întemeietorul vestitei reviste de folclor Izvoarașul.

Când i-am povestit că am stat de vorbă cu col. în rez. Ion Pamfile, fiul lui Tudor Pamfile, atunci pe str. Aviator Andreescu 14, m-a îmbrățișat simplu, s-a bucurat ca un copil și mi-a spus că se teme să-l caute el pentru că-și riscă fotoliul de la Institut. Am rotunjit informația precizând că am stat de vorbă și cu soția văduvă a lui Pamfile, Elena Gheorghiu, neam de comersant în Tecuci, unde trăia singură și izolată la maximum (deh, moșierită...). De la col. Ion Pamfile am primit manuscrise cu adnotări ale lui Tudor, de excepțională valoare, astăzi. Sper să revin.

Cred că era un om al regimului, căci fără apartenență n-ar fi stat atât timp Director, dar cu mine s-a comportat ca și cu un fiu, arătându-mi încredere și când vorbea cu amanta foarte tânără și când răspundea la anumite telefoane, eu fiind atent să-mi fac drum pe afară dacă-mi făcea semn. Mă stimula mereu să adun texte folclorice pe teren (și astăzi mai am vreo 3500), să-mi pregătesc „actualitatea” lor deși era clar că voiam istoria folcloristicii, și, pentru asta mă aducea la comunicări, în țară. La Caraș-Severin, de fapt la Reșița și Băile Herculane, împreună cu el și localnicul inspector Diaconu am susținut o manifestare internațională cu cercetători din Bulgaria și Iugoslavia. Am înțeles de ce, numeric, cărțile și studiile sale erau destul de puține: se ocupa, chiar se ocupa de cercetările celorlalți, fie de la Institut (avea vreo 4 cercetători foarte activi) fie din țară.

Revin la ultima întâlnire de la locuința sa din str. Polonă, pentru că el l-a desemnat pe prof. univ. dr.

Nicolae Constantinescu să mă preia pentru susținerea doctoratului la Universitatea din București (1998), după ce pregătisem totul cu el, întrucât chiar era în vârstă și, cred, că-și dădea seama de eventualele răfuiele în care ar fi fost atras prin continuitate în prim plan. El, care reprezenta în cel mai înalt grad cercetarea autohtonă politizată comunist a prevăzut ne-unirea care urma, aderarea (da, chiar așa) la Uniunea Europeană, deși alde Ion Iliescu și ai lui abia descopereau Europa și valorile ei. Om al P.C.R., Mihai Pop era un om foarte purtat în lume, și foarte vizionar, când încă nu era internetul la îndemână, m-a surprins cu vorba: „de acum vine și vremea celor ca voi de la Vaslui”. N-am priceput dacă era o părere, o insultă, o judecată de valoare, pentru că epoca internetului de azi, chiar a lăsat libere toate orizonturile și celor de la sate...

Oricum, de la el am învățat tehnica cercetărilor directe în teren, respectul pentru fiecare cercetător din teritoriu (am, cred, cea mai completă bibliotecă cu acești cercetători locali), modul de a mă impune ca autoritate în etnofolcloristică. M-a îndrumat, de fapt m-a stimulat în cercetare decenii la rând, pentru teza de doctorat *Importanța Revistei de folclor ION CREANGĂ în folcloristica românească* editată sub titlul „Tudor Pamfile și rev. Ion Creangă” (1998). Pe cartea sa „Metoda de culegere a folclorului”, autografiată în iulie 1978, Călimănești, îmi scria „*Colegului D. Marin ca încurajare în cercetările lui de folclor*”. Compania „intelectuală” de la această Sesiune Națională de folclor era cu totul excepțională.

Să mai spun că mi-am respectat întotdeauna cuvântul față de el, care avea elemente de analiză pentru toată gama de personaje de rang național, inclusiv despre Ceaușescu pe care-l considera „prea ambițios pentru cizma lui”, pe Dumitru Popescu, ideologul P.C.R., care era „tare deștept dar s-a băgat în troacă”, despre Dumitru Pop, folclorist, cercetător la Cluj, „merită să ai ambiție, dar în cercetare”, despre Marin Preda: „păcat că bea atâta”. Nu răspundea la atacurile destul de numeroase. Evita să se pronunțe despre el personal și n-am observat să permită unora să-l lingusească. Eu nici n-am încercat, deși speram să mă ajute să ajung la Institutul Național de Etnografie și Folclor sau la Revista de folclor. Mă aprecia ce fac eu ca cercetător prin județele Moldovei, și era aproape destul.

Față de mentorul Mihai Pop eu nu mi-am achitat toate datoriile... încă.

111 valori naționale pentru Vaslui

– *JURNALISM CULTURAL* –

Ed. Pim, Iași, 2019 – 512 p.

4) 1990: anul cotiturii către jurnalism, marile schimbări sociale și personale.

În 5 decembrie 1990, am întrunit colectivul noii televiziuni din Vaslui, dintre cei 11 semnatori fiind D.V.Marin și fiii săi, Grigore Avram, și un subprefect fantomă. A început bătălia pentru TVV, cu foarte multe probleme, pentru că proiectul nu părea realizabil, nu mai mult decât o călătorie cu căruța până în Australia. Și... totuși!?!

Pe 10 decembrie 1990, am obținut o semnătură a directorului TVR, Răzvan Theodorescu, la etajul 10, unde se auzea așa de înspăimântător scandarea șoferilor aflați în grevă generală și masați lângă gardurile TVR: „Jos Valeriu și Răzvan”. Pe foaia noastră Răzvan Theodorescu a scris cu mâna lui (cam tremurândă, atunci): de acord cu înființarea Televiziunii Vaslui.

Pe 17 dec. Ne-am întrunit 8 dintre cei 11 și am pritocit prima emisiune, adică prima casetă VHS până pe 23, ca pe 24, de Ajun, să intre pe post, la Stația de televiziune de la Epureni, lângă Bârlad. Până atunci am fugit după contracte cu emițătoarele, ne-am documentat, ne-am mai făcut și prieteni, am adunat subiecte. Am îndrăznit ceea ce nimeni nu credea că se poate: televiziune la Vaslui. Cel mai mult haz au făcut redactorii de la publicația Viața studentescă, (Avram) luându-ne și în balon și afirmând că noi am făcut din rahat bici, și culmea, mai și pocnește.

Am continuat să ne instruim, documentăm, învățăm, să sperăm, să facem, toată luna ianuarie, iar în februarie ne-am înființat în fața lui Francois Mitterand.

Momentul cel mai greu a fost pe 13 aprilie 1991 când toți ceilalți au plecat văzând că nu câștigă nimic, ba, mai dau și din buzunar destul, când eu și Daniel am făcut un reportaj de pomină în viile IAS Huși, cu directorul care ne-a și plătit, prima noastră achiziție bănească, Ion Neamțu.

Concurs licență – 1992

Privind retrospectiv, mă întreb cât de sănătos la cap am fost să pot continua, să fac televiziune locală, **în pofida atâtor atacuri.**

5) Reînființarea U.Z.P. cu Mihai Miron. Un fel de epopee, târziu încheiată cu succes.

Prietenul și tovarășul meu din grupa 207 a Facultății de filologie a Universității Al.I. Cuza Iași, fost mare prin TVR și Radio România, dr. în științe filologice, prof. Mihai Miron „a sunat” adunarea pentru re-înființarea Uniunii Ziariștilor Profesioniști întemeiată în 11.01.1919, primul Congres în 1923, la Cluj și cu încercări timide după Revoluție ale câtorva ziariști printre care C.T. Popescu, D. Tinu, Sergiu Andon ș.a. de a întemeia Clubul ziariștilor, dar care nu reușeau să facă măcar un grupuscul organizator. Cum nu se lega nimic, înfuriat, Mihai, împreună cu Lutic și Brătescu, au hotărât pe 4 mai 1990, la Poiana Brașov să revitalizeze U.Z.P.

Primul Congres de după Revoluție a fost la Iași, cu ocazia re-apariției în mass media a Studioului Teritorial TVR-Iași, și, când noi emiteam din 5 dec. 1990. Mihai ne-a convocat pe vreo 12-15 la un Congres de constituire, în 1991, după care anual, ne-a târât măcar în vreo ședință printr-un județ. Totdeauna pe banii și pe timpul nostru. Am fost mereu alături de președintele Miron (până în 2012, când s-a retras) și de Doru Dinu Glăvan sau oricare ne-a reprezentat în lume. Subliniez, în lume, chiar dacă proiectata UZP-pe Balcani, n-a reușit, deși eram euforici la Timișoara împreună cu sârbii.

**13 dec. 2005, Vaslui - cu președintele U.Z.P., Mihai Miron
Conferirea Ordinului Ziariștilor, clasa I**

Am avut tot felul de întâlniri absolut memorabile, cei din frunte (printre care mă aflam și eu, pentru că eram și în Comitetul Director și chiar vicepreședinte și aveam singurul grup de presă, adică TVV, radio, ziar/revistă), pe lângă un program convingător, pe lângă personalitățile invitate, să socializăm, să încercăm să re-unim tagma asta a oamenilor talentați în ale scrisului dar fără respectul față de ceilalți (glumeam că într-o adunare cu 100 de ziariști sunt 102 genii), fără o credință în reușita care se arăta la orizontul mereu mai depărtat. Noi nu ne-am pierdut nădejdea de recunoaștere a statutului de utilitate publică răstimp de aproape 20 de ani. Primul care ne-a promis sprijin direct și eficient a fost Mitropolitul Ardealului, Streza, gazdă și convorbitor la Complexul monahal din Sâmbăta de Jos. L-am intervievat la Schit.

Cu totul memorabilă a fost organizarea lui Doru Dinu Glăvan în județul Caraș Severin, de fapt la Reșița și Băile Herculane (12 – 14 decembrie 2008). Acolo a început să se simtă un fel de unitate și mai ales forța acestei bresle.

Am participat la toate adunările acestei uniuni, unde, uneori nici nu se încheia vreun proces verbal dar „ne răcoream” între noi împărtășindu-ne greutățile, problemele și visurile. Mai ales speranțele.

De aici și volumul mare-mare de propuneri, plăceri și neplăceri, cheltuieli și... prea puține satisfacții. Vasluiul a fost reprezentat cu toată competența și autoritatea națională în toți acești 30 de ani. „Am pus umărul și aice...”

UZPR l-a decorat de 2 ori pe Dumitru V. Marin cu Ordinul Ziariștilor, Clasa I, aur, cu diplomele și insignele pe care le păstrăm.

Astăzi numărul ziariștilor români din această organizare, recunoscută de statul român, este de 10000.

V.

1) Tremurici în fața lui Mitterand și a altor 9 președinți, 16 prim-miniștri.

Șansă și îndrăzneală.

Profesionalism și curaj alături de autoritatea operei.

De la coada vacii... față în față cu puternicii țării și ai lumii.

Cam asta ar fi.

Presupun că cititorii prezentului volum nu cunosc dintre operele mele anterioare și atunci fugitiv: am realizat 1488 de interviuri cu mari personalități române și mondiale printre care 9 (și cu Johannis 10) șefi de stat, 16 prim-miniștri, papa, Teoctist, Daniel și alți mari ierarhi din biserici, oameni de mare cultură, parlamentari, șefi administrativi și, evident, cu alți mulți oameni obișnuși. Dacă am tot colindat lumea în lung și lat să precizez că n-am fost pe acolo la mâncare și băutură ci la munca de jurnalist. Evident, cu emoții, dar nu cu frică.

Există un volum re-editat despre aceste recorduri mondiale, cu președinții de stat în funcție, cu prim ministrii, cu papa, cu mitropoliții și clericii timpului, cu mari personalități ale țării și lumii, cu politicieni, dar și cu mulți „eroi” dintr-un vast teritoriu (Vezi Opera Magna 1-7).

Luptătorul din Giurgioana nu a tremurat de frica nimănui, vreodată ; emoții, da.

MITTERRAND... ȘI PROPAGANDA!

FRANCOIS MITTERRAND (n. 26 octombrie 1916 Jarnac - d. 8 ianuarie 1996, Paris), a fost președinte al Franței între anii 1981-1995. După absolvirea studiilor sale în 1939 a fost mobilizat în armată, iar în 1940 a fost în captivitate germană. În 1941 a evadat. Mitterrand a evoluat din punct de vedere ideologic de la poziția socialismului reformator la aceea a pragmatismului caracteristic unui reprezentant al națiunii, susținător al rolului cheie, din punct de vedere militar și cultural, pe care Franța era chemată să-l joace în arena internațională. Alături de Germania, Franța lui Mitterrand a ocupat un loc de frunte în cursa pentru Europa unită. În 1988 a primit împreună cu colegul său german de post, Helmut Kohl, Premiul Karl (Premiul Carol cel Mare).

Francois Mitterrand a murit pe 8 ianuarie 1996 la vârsta de 79 de ani în Paris.

Importanta vizită a președintelui Franței Francois Mitterrand, la Iași, a fost o formă concretă de

susținere a trecerii spre capitalism. Aglomerație, persoane misterioase, gălăgie, strigăte entuziaste „Vive la France”, presă centrală pentru că alta decât Tv.V. – ca presă video, nu era în Moldova. Mare de oameni la Universitatea Iași.

Ne-a trebuit un curaj nebun să-l acostăm din mers pe Francois Mitterand care s-a oprit în fața aparatului nostru de filmat în timp ce Ion Iliescu se întreținea cu universitari. Era așa de bine și de mulți păzit, că și azi ne mirăm cum am realizat materialul, și în exclusivitate. Norocul începătorului, îndrăzneala cunoscătorului, valoarea îndrăznețului. Gestul lui Mitterand de a ne acorda interviul în timp ce tremuram ca luat de friguri cu tot felul de caralii lângă noi, gata să ne împuște la vreun gest necugetat, oprirea lui a însemnat și pentru mine și pentru operatorul Grigore Avram înfruntarea fricii extreme și un efort de concentrare, la întrebări, cum n-am mai avut.

Proba de maturitate s-a dat exact la acest început!

„– Sunteți cel mai autorizat promotor al democrației. Ce credeți că va urma în România?

– Vous etes tres aimable... și acum, traduc aproximativ în românește după „apres une periode de transition...” mari frământări și importante și dureroase schimbări sociale... dar ne aveți alături...”

„– Care credeți că va fi cea mai mare problemă pentru România?” A stat puțin pe gânduri apoi, lung, adică într-o frază amplă de mare politician, care știa să tragă spuza pe importanța țării pe care o reprezenta. Las-că nici întrebarea nu era grozavă:

„– Corupția...” N-au fost greu de înțeles cuvintele dar câtă realitate ulterioară ascundeau, abia de câțva timp am priceput; până la urmă e problema actuală în Europa și punctul negativ cel mai aspru în raportul MCV pentru România, astăzi. În entuziasmul general de atunci, mă rog, alt președinte de stat care ne vizita după Charles de Gaulle și care ne declara sprijin „pour toujours” ca la „48...”

În fața lui Francois Mitterand -18 febr. 1991, Iași

Interviul a fost difuzat, aprecierile au fost interesante, dar nu-mi iese din cap cât ne-au tremurat pantalonii pentru curajul nostru. Cât sprijin ne-a mai promis, la București, De Gaulle, îmbrățișându-l cu efuziune pe Ceaușescu... N-am fost martor la pupături Mitterand-Iliescu, dar pentru toți a fost un semnal bun.

Nu fusesem până atunci în Franța, dar o rupeam bine pe franțuzește, nu stăteam rău cu îndrăzneala.

În cele câteva călătorii în Franța n-am observat vreun fel de sfială când se vorbea despre președinte sau politicieni iar pe ecologiști i-am găsit greu și puțini (tot ecologist de frunte eram și eu, în județ) într-un sediu amărât, dar cu un europarlamentar francez care a răspuns la multe întrebări. Din cauză că nu vorbeam prea des franțuzește îmi făceam probleme, dar ne-am înțeles și apropiat tare mult, am purtat corespondență. Populația din orașelul Neuillé-Pont-Pierre (TOURENNE) ne-a primit cu bunăvoință și entuziasm, cea din Paris, Strasbourg, Tours, cu indiferență, mai ales că eram la cerut, în cadrul unor programe culturale ale localităților înfrățite, pe bani europeni sau pe cheltuiala noastră. Toate înregistrările din provincia Tourenne au intrat pe post! Că ne-am ales și cu multe aprecieri, chiar ne-a făcut bine.

Cu Francois Mitterand, președintele Franței, cred că am realizat un material deosebit, cu cea mai înaltă persoană publică din viața mea, deși la Kracovia am fost binecuvântat de Papa Ioan Paul al-II-lea.

Ce dovadă mai bună îmi trebuia pentru autoritate? Pe care n-am știut s-o exploatez mai niciodată, nicăieri. Dar nici nu mi-a trebuit, pentru că mă simțeam cu operă, de regulă, eram și operator și știam cum să fac mai bine cu aparatul de filmat. Uneori greu, ca în fața prefectului de Tourenne unde țineam camera cu dreapta, luminile cu stânga, într-un singur picior pentru că mi se încurcase în fir celălalt și vorbind franțuzește. Înregistrările ulterioare din Franța au susținut sprijinul socialiștilor francezi pentru

socialistul Ion Iliescu și partidul său, capitalismul și privatizările impuse de noua orânduire socială. Am difuzat imagini și cu locurile unde D'Artagnan (eroul lui Alexandru Dumas) înfrunta pe adversarii regelui (Le cheval blanc, castelul Rochelle, alte locuri istorice din provincia Tourenne), și agricultura locului (am stat 3 săptămâni la o fermă agricolă), monumente, transporturi dar mai ales din Parisul minunilor, frumosului, istoriei și culturii, Tour d'Eiffel, Sena, Catedrala Notre Dame etc. etc. cu bucuria de a descoperi liber capitala culturii mondiale.

Catedrala Notre-Dame din Paris

La Strasbourg am organizat cu ajutorul transfugului Penciu de la Bârlad și am însoțit un grup de elevi la un simultan de șah despre care s-a consemnat în presa franceză și românească (altă deplasare la Paris). Tournoi international d'échecs din Le club d'Echecs du Fosse des Treize, 26 mars 95, au Centre socio-culturel du Fosse des Treize, cu un program foarte încărcat și unde niște cetățeni din Murgeni care s-au lipit de noi ne-au furat bagajele. Era întâlnire între reprezentative ale Franței și României.

**TOURNOI INTERNATIONAL
D' E C H E C S**

Organisé par :
l'Association Culturelle et Amicale Roumaine
Le Club d'Echecs du Fosse des Treize
L'ARES-Echecs.

Avec la participation
du Vice-Champion du Monde poussins :
Maître FIDE **Vlad Jianu**

Arbitré par
M. Mohebbi
Champion d'Alsace

Rencontres de jeunes
de 5 à 15 ans
de France et de Roumanie

Inscriptions et informations :
☎ 66 61 87 47

**DIMANCHE
26 MARS 95
à partir de 9h.**

AU CENTRE SOCIO-CULTUREL DU FOSSE DES TREIZE
dans le cadre de la semaine roumaine, 6, rue Plinkmatt à Strasbourg. ☎ 66 14 38 40.

Conseil Régional ★ Alsace

Crédit Mutuel
Banque d'Alsace

FEDERATION
FRANCAISE
DES ECHecs

CONSEIL
GENERAL

COMITE
DES ECHecs
DU BAS-RHIN

Strasbourg
Communauté Urbaine

LE SYNDICAT DE BAS-RHIN

LE CLUB D'ALSACE DES ECHecs

Dacă la Chișinău (ca și la Leningrad, Kiev, Moscova), nici la colțuri exprimarea nu era liberă, în Franța și apoi în toată Uniunea Europeană nu știam ce

să facem cu atâta libertate. Marea descoperire de după comunism, dar cu efecte distrugătoare pentru limba, țara și poporul românesc: prin migrație și scăderea natalității se ajunge azi, cam la 16 milioane de locuitori, din cele 22.

Că austriecii s-au înfruptat cel mai mult din economia românească, asta a fost înțelegerea lor, a membrilor Europei Unite, ca să ne primească în U.E.

În treacăt, să consemnez, fără xenofobie, că astăzi, în februarie, 2014, respectiv, și tot azi, în 2021, petrolul și principalele bănci comerciale sunt austriece, și nu ale României, prin cele 51% din acțiuni și contracte dubioase pe bază de șpăgi.

Că facem parte din Uniunea Europeană, cu avantajele și dezavantajele unei asemenea aderări, pare a fi aspectul esential, desigur cu „destructurarea” naționalismului, supunerea de bună voie la legislația europeană, exploatarea resurselor solului și subsolului în parteneriate, vânzarea pământului către străini, în contrapartidă cu scutul de apărare NATO în fața rușilor, politici comune în mai toate sferile societății, inclusiv în sănătate și cultură, schimbarea modului de trai tradițional.

Din punctul nostru de vedere, e pe cale destrămarea României ca stat national, dar mai ales, e clară noua cultură existențială cu pierderea teritoriului, a unei părți din populație și mai ales atentatul pernicios asupra limbii române.

Înregistrăm deci și de la nivel de presă culturală un nou mers al istoriei românilor. Vizita lui Mitterand în România a deschis hotărât acest nou parcurs.

Turnul Eiffel

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.

2) PAPA DE LA... KRAKOWIA – POLONIA.

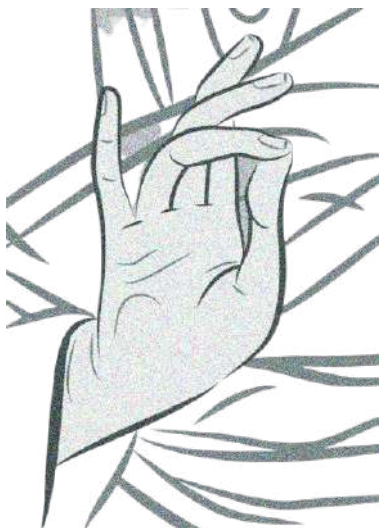
Auzisem că putem vinde lucruri în Polonia și în special miere, pe care am pus-o într-un bidon de aluminiu la picioarele pasagerului din dreapta (în spate erau tustrei copiii), așa că biata Iulia a stat strâmbă pe parcursul a circa 1600 de km, pentru că bidonul cu miere a ajuns întreg acasă. N-am văzut o groapă, măcar o singură groapă sau o denivelare mai acătării în tot traseul polonez și am dormit aproape 2 săptămâni numai în Dacia noastră roșie, cu nr. de Vaslui – 898.

La vama Siret am trecut mai ușor dar la Lwow era o coadă de 17 km și după o noapte în rând am țâșnit după poliție, apoi după o salvare și în loc de o săptămână, am făcut 2 zile, cu două întâmplări „grele”: într-o pădure ne-au așteptat niște ucraineni, au vrut să ne oprească cu niște ciomege mari, au lovit în capota mașinii, au încercat să ne răstoarne. La Lwow, grănicerii au asmuțit împotriva mea niște câini polițiști uriași, încât și eu și copiii și nevasta am crezut că vom fi sfâșiați. N-a contat prea mult nici legitimația de presă, nici apartenența, doar curajul. Am ajuns și la Cracovia în piața orașului, unde un român a vrut să fure ceva de la noi, apoi în Piața publică închisă între o biserică și palatul cronicarului moldoveean Miron Costin, o bijuterie arhitectonică.

Pe șoseaua spre acest mare și foarte bine organizat oraș am stat pe margine să treacă Papa Ioan Paul al II-lea în papamobilul său. Era groază de lume,

dar și mai mare aglomerație în piața Miron Costin, în apropierea scenei ridicate special aflându-mă în momentul când a apărut Papa. Cam inconștient, am întins microfonul să-l întreb ceva în limba rusă, bine înțeleasă de polonezi.

„*Pax vobiscum*”, zice prea înaltul prelat și face

semnul cunoscut al crucii chiar deasupra capului meu. A mai scos 8-10 cuvinte în poloneză, tot special pentru microfonul meu, după care a binecuvântat mulțimea entuziastă. Vrăjea lumea.

Era așa de bine păzit încât nu mă puteam apropia prea mult, să nu mă salte călugării-bodiguarzi, dar am reușit să mângâi veșmântul aurit, să-l simt omul de

lângă mine, să-i aud răsuflarea și să mă bucur de binecuvântarea expresă, pentru că și-a dat seama că-l filmez, cu ditamai lădoiul pe umăr, inscripționat TVV, cu microfonul lung și întins spre gura lui. Am filmat ce a cuvântat la mulțime, am stat aproape 2 ore acolo, am înțeles de ce era atât de iubit ca om și papă. AVEA HAR! **A fost o înaltă binecuvântare** pentru ce făceam eu. La București, la vizita sa oficială, eram în apropierea președintelui Emil Constantinescu, dar mulțimea tălăzuită m-a împiedicat în ambiția de a obține cuvinte de la unul sau celălalt.

NE-A BINECUVÂNTAT PAPA...

Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea (născut Karol Józef Wojtyła, 18 mai 1920, Wadowice, Polonia - † 2 aprilie 2005, Vatican) a fost papă al Bisericii Catolice - episcop al Romei - și suveran al Vaticanului ales în 16 octombrie 1978.

Pontificatul său de 26 ani (octombrie 1978 - aprilie 2005) este considerat al treilea ca lungime din istoria Bisericii Catolice, în urma Sfântului Petru (estimat între 34 și 37 ani) și al lui Pius al IX-lea (31 ani).

În august 1991 a făcut o vizită în Polonia natală, unde a fost primit de popor cu un entuziasm nemaîntâlnit și s-a bucurat de onorurile oficiale. Printre cei binecuvântați de el s-a aflat și familia Marin, în întregimea ei, în Piața Miron Costin, din Cracovia.

Mulți, foarte mulți kilometri Sanctitatea sa a binecuvântat din papamobil miile de oameni care-l așteptau pe lateralele căilor de acces. Era un pelerinaj nemaivăzut al polonezilor către locul întâlnirii din imensa piață a Cracoviei cu fundal impresionanta casă a boierului moldovean Miron Costin, monument de arhitectură.

Supravegheată de călugări catolici dar și de o rețea densă a securității poloneze, cu grupuri isterizate (cei câțiva români, cu gândul să nu ni se fure bagajele sau chiar mașinile, priveam detașați la creștinii aceștia pe care-i consideram dușmani). Când Sanctitatea Sa a ridicat mâinile a binecuvântare „Pax Vobiscum”, toți ne-am prosternat, înțelegând instantaneu cine a răsturnat comunismul în Polonia, adică politica suveranului pontif bazată pe înțelegere și evaluare lucidă a situației specifice, dar în liniște și pace. La noi era prea mare satisfacția populară după executarea Ceaușeștilor. La ei n-am auzit cuvântul răzbunare.

M-am înțeles bine cu polonezii, mai bine decât mă așteptam, poloneza fiind o limbă slavă (veche), eu vorbind în limba rusă, iar când afirmam că sunt român, automat ne erau prieteni pentru că-și aduceau aminte de salvarea tezaurului lor și de sprijinul din timpul războiului pentru refugiații polonezi. Eram „priateli” dar nu prea cumpărau de la noi (de la mine, miere cu care m-am întors acasă, fără vreun zlot în pungă).

**Cracovia - august 1991, la intrare în oraș,
în papamobil**

Sub semnul crucii arătat de Papa Ioan Paul al II-lea, ca și din alte ocazii, am priceput cât de apropiate sunt religiile catolică și ortodoxă și nici acum nu înțeleg marea schismă și nici de ce nu are loc acea reunificare, idee care l-a adus la București pe Suveranul Pontif câțiva ani mai târziu. Susținerea populară într-o asemenea majoritate mi-a dat de gândit și m-am întrebat dacă nu ne îndreptăm către o altă – nouă – dictatură a Bisericii. Mi-am zis că religiozitatea unei nații este sau nu este, iar înalții ierarhi o pot susține cu personalitatea lor.

Acolo am înțeles harul Marelui Papă, canonizat mai apoi, de a electriza masele, insuflând credință și încredere. Am fost foarte aproape de Papă i-aș fi putut atinge veșmintele dar mi-a fost frică să nu fiu considerat atentator sau terorist. Experiență cu totul unică.

Am mai fost și în Cetatea Vaticanului de 2 ori, am urcat pe Catedrala Sf. Petru, am asistat la Mesa altui Suveran catolic, dar n-am mai avut aceeași pătrundere în toată ființa, a ideii de Divinitate. Ca amănunt picant, pentru că am urcat scările Catedralei repede, pe rondoul de sus am leșinat, mi-am pierdut cunoștința, am vărsat tot, n-am mai știut de mine vreo 30 de minute. Puteau să-mi ia toți banii, camera video, aparatul foto, tot. Dar m-a păzit un Viking, nici acum n-am aflat de unde era și cum l-ar chema, voinic și foarte tatuat, roș la păr și față. Ei, acesta a stat de strajă, a alertat paznicii care n-au făcut nimic, m-a sprijinit să nu cad cu capul de

pietre... români nu s-au ivit! Hm! Ce câștigam eu pe 15.09.2011, dacă chiar de acolo plecam la ceruri...???

Din Canada... am venit cu un interviu realizat la Montreal cu P.S. Episcop vicar Cassian al Americii de Nord și Canadei, după o inspecție la Părintele Ioan Ceașu despre care am scris. „Viitorul sună bine” a fost afirmația sa ultimă după ce am discutat despre misionarismul și foarte marile greutăți ale preoților imigranți nevoiți să fie și oameni de serviciu ca să-și poată întreține familia. „Astea-s condițiile și ei înțeleg să facă misionariat și eforturi personale. Așa au început și ceilalți 14 preoți din Montreal”. Dar biblioteci românești, librării, carte românească? „Există una cu vreo 8.000 de cărți, dar preotul a decedat de curând. Noi îi ajutăm contra cost cu literatură religioasă aferentă...”. Să spun că la Biblioteca Națională din Montreal există doar câteva sute de cărți românești și în oraș o publicație în această limbă... „Noi îi ajutăm contra cost cu literatură religioasă...” Măi, să fie, așa ajutor mai zic și eu... și preotul avea doi copii... (14 septembrie 2012).

Și repet că la Biblioteca Națională din Montreal există doar câteva sute de cărți românești și o singură publicație pentru 55.000 români, din totalul de aproximativ 150.000 în toată Canada. (editorial, 4 octombrie 2012).

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.

3) ION ILIESCU, INTERVIURI DE SERVICIU

L-am cunoscut și m-a cunoscut în satul Măcărești, com. Prisăcani, fiind inundată toată lunca dintre Prut și Jijia, o mare de apă, unde eram director de școală, el venind dinspre Grozești, dar nu putea trece spre Iași. Era obosit și foarte înfometat, așa că Iulia a pus repede de o mămăligă, a frecat un cășușor pe care-l aveam, a pus brânza pe câteva ochiuri fierbinți și... cu vreo 3 cepe alături. A înfulecat cum nici n-am văzut, nici n-am crezut. A mulțumit cu multe cuvinte și m-a îndemnat să-l caut. Ne-am întâlnit iarăși la Văleni de munte, în Casa-muzeu N. Iorga, președintele singur, și dacă aș fi vrut să-l bat puteam în voia cea bună. La întâlnirea cu presa sunt și eu, ca și în fotografia publică.

Era foarte politicos, respectuos, ne-a lăudat pe cele 11 cadre didactice, izolate de ape, și pentru că profesoara Iulia Marin reușise să oprească rupțura digului din Bordun cu covată, găleată, roabe, cu poala, astupând șuvoiul prin care Prutul ar fi desființat satul, apa fiind mai sus cu 12-13 cm. decât pereții caselor.

M-a onorat și el și Mircea Snegur la Costești, el întrebându-l pe președintele basarabean dacă mă acceptă (după închiderea briefingului, dar am insistat, deși era un geruleț pe cinste), iar Snegur a exclamat: „Mai acordăm un răspuns la întrebarea prietenului nostru de la Vaslui!”

Câte am discutat cu președintele Iliescu și oficial și neoficial ajunge de o carte cam de 1000 de pagini. Îmi zicea „asta e pentru dvs.” și am respectat convenția întotdeauna, în toate cele 8 interviuri difuzate pe post. Dar au fost destule nedifuzate, deși m-am aflat de multe-multe ori în preajma sau în fața sa. A avut un om de mare încredere care nu l-a trădat și nici el nu l-a îndepărtat. Îmi spunea direct: „vorbește cu Opaschi”.

De încredere i-a fost și negreșteanul Marian Enache, care zilele acestea a fost ales Președintele Curții Constituționale, în locul lui Valer Dorneanu, alt mare susținător al fostului președinte al României.

ION ILIESCU – OASPETELE MEU

ION ILIESCU (n. 3 martie 1930, Oltenița)

este un politician român. A fost președinte ales al României între anii 1992-1996 și 2000-2004 și președinte al CFSN între 22 decembrie 1989 și 1992. Între 2004 și 2008 a fost senator din partea PSD. În prezent (2014) este președinte de onoare al PSD.

A intrat în Partidul Comunist Român în 1953 și a devenit membru al Comitetului Central al P.C.R. în 1965, însă, începând cu 1971, a fost treptat marginalizat de Nicolae Ceaușescu. A avut un rol foarte important în Revoluția română din 1989, devenind președintele Frontului Salvării Naționale, ulterior al Consiliului Frontului Salvării Naționale.

Ion Iliescu a fost primul președinte post-comunist al României și a servit în două mandate constituționale, separate de mandatul lui Emil Constantinescu. În timpul celui de-al doilea mandat al său, România a aderat la NATO și a încheiat negocierile de aderare a României la Uniunea Europeană. A reușit de asemenea să stabilizeze politica românească.

Lucrări publicate: „Revoluție și reformă”, Editura redacției publicațiilor pentru străinătate 1993; „Revoluție și reformă (ediție revizuită)”, Ed. Enciclopedică 1994; „Revoluția trăită”, Editura redacției publicațiilor pentru străinătate 1995; „Momente de istorie”, Editura Enciclopedică 1995; „Fragmente de viață și istorie trăită”, Editura Litera, 2011.

Poveste lungă cu acest politician adevărat. A venit ca Prim-secretar al Județenei de partid a județului Iași, în controlul Prutului (revărsat ucigător în 1970) și flămânzit zdravăn, d-na prof. Iulia Marin l-a hrănit cu mămăliguță, ochiuri, caș freat și ceapă, de nu se mai sătura. Eram directorul școlii de la Măcărești, comuna Prisăcani și m-a vizitat ca prim-secretar județean Iași, fiind în control pentru inundațiile foarte mari de pe Valea Prutului. Toată Lunca Prutului și a Jijiei era ca o mare de apă, iar ca să trec prin apa până la gât prin pădurea Prisecani, pe „la stejăroaică” mă țineam de copaci. După asta s-a făcut digul „zidul pentru ape” de-a lungul Prutului.

Imediat după Revoluție ne-am reîntâlnit la „Școala de vară Nicolae Iorga” de la Vălenii de Munte. Am vizitat împreună Muzeul Tiparului, a cuvântat participanților dintre care 1/5 erau împotriva lui. Dacă eu aș fi vrut să-l lovesc îl uscam într-una din sălile muzeului din casa lui Nicolae Iorga, unde eram singuri.

L-am apărat însă, în fața câtorva golani care îi aruncau vorbe grele... Pe o filă de carnet (în pătrate) mi-a semnat (autograf?!), doar atât și mi-a zis „cu foaia asta vei intra oricând la mine”. N-am folosit semnătura, dar o păstrez. Ca dovadă că am fost pavăza președintelui de stat!

M-a ținut minte și ori-de-câte-ori am mai realizat materiale TV, și-a sacrificat timpul, inclusiv pentru Organizația județeană PSD, spre marea disperare a șefului său de cabinet, a lui Buzatu, sau a SPP-iștilor.

L-am intervievat de 8 ori. Mi-a răspuns diferențiat: „asta pentru mata; asta înregistrăm”. Deși am știut, în premieră, ce părere are despre... bășescu (cu b mic), despre Adrian Năstase sau despre politicienii de Vaslui. M-ar crede prof. C-tin. Alexandru, președinte al Consiliului Județean Vaslui, atunci, că-l considera senilizat? Că-l considera pe Dumitru Buzatu ca pe cel mai șiret și parșiv? Erau discuții între noi!

Mă încumet să zic și altceva: ca președinte, nu se simțea nici bine păzit, nici protejat, nici cu prea multe persoane loiale pe lângă el. Făcea excepție acad. Răzvan Theodorescu, Dan Iosif, Opaschi și alți 2-3. „Cât am ce le da (oferi), ăștia ai tăi (de la Vaslui) vor fi cu mine. Să vedem ce va fi și cu Adrian Năstase”, mi s-a destăinuit în sala de conferințe de la Hotel „Racova”.

A avut un cuvânt bun pentru familia mea. Ba, a invocat preferința de a răspunde special împreună cu Mircea Snegur, la Ungheni, înainte de proclamarea independenței Republicii Moldova, unde m-au numit

„prietenul (lor) de la Vaslui, ultima întrebare” din conferința comună de Presă.

La Bălți, Iliescu – Snegur, 1992

La câteva luni, la Huși, m-a îmbrățișat și am fost singurul operator TV, din câteva zeci, care am filmat și la o parte din convorbirile oficiale. Mai erau acolo: Mugur Isărescu, Adrian Năstase (prim-ministru), Nicolae Văcăroiu și mulți alții.

Televiziunea națională, prin redactor șef, Virgil Tatomir m-a căutat cu disperare să le dau eu, eu, imagini filmate, că din altă parte n-aveau! O întreagă poveste...

Regret că din cauza lui Ion Iliescu, Podul de flori (5 mai 1990) n-a însemnat reunificarea cu Basarabia. I-ar fi trebuit doar atât: să nu fie prea ascultător față de Moscova. Nu regret că prin Ion Iliescu am avut liniște în Transilvania, am rămas Stat Național și că în anii președinției lui, și eu mi-am luat porția de libertate.

Și de succes: fără el nu-l filmam, la Iași, pe Francois Mitterand (mamă, ce-mi tremurau mâinile și picioarele, și ce pază! Ce pază!). Azi, nu mai avem nici libertatea presei de atunci, nici posibilitățile de existență (publicitate) de atunci!

Nu înseamnă că am fost de acord cu tot ce a făcut Iliescu. Ba, chiar am scris împotriva lui. Dar ing. Ion Iliescu, președintele Statului Român, mi-a fost oaspete, de mai multe ori în propria mea casă și mi-am cinstit atât oaspetele de suflet, cât și pe cel de onoare și mai ales primul om din Stat, PREȘEDINTELE.

Câți vor mai putea spune asta?

Mesajul din fruntea cărții „**TVV-15...**” este doar o dovadă; casetele... alta; cele de mai sus... o mărturie.

Mesajul de la aniversarea mea de 70 de ani (2011) demonstrează delicatețea omului care, destulă vreme a condus destinele României și o atenție în plus pentru omul de presă pe care l-a simțit alături.

PREȘEDINTELE ȚĂRII, ION ILIESCU, OASPETELE MEU!

Televiziunea Vaslui a apărut ca urmare a unui act de mare curaj. De fapt eu întotdeauna am fost un „batailleur” și din cauza asta n-am fost nicicând în grațiile mai marilor timpului. Zic eu, în pofida schimbărilor, mi-am păstrat personalitatea.

Președinții de țară care mi-au fost oaspeți, în sens că i-am avut în bătaia camerei de luat vederi

și le-am difuzat imaginea au fost: Francois Mitterand (cel mai bine păzit), Mircea Snegur de câteva ori, Petru Lucinschi, Emil Constantinescu și de mai multe ori dl. Ion Iliescu. Prim-miniștri mai mulți, miniștri și mai mulți, președinți de partid, aproape toți. Ar fi o carieră gazetărească de excepție în condițiile unei televiziuni locale, bazată zic eu și pe curaj dar și pe „meserie”.

Dl. Ion Iliescu n-a urcat în micul nostru studio cu prilejul vizitei de câteva ore în Vaslui, pe 10 ianuarie 2004. Dar nici nu mi-a refuzat cam al 8-lea interviu, în pofida grozavei crize de timp, poate și pentru că și-a adus aminte că mi-a fost oaspete pe Valea Prutului cândva, sau că, la Vălenii de Munte, imediat după Revoluție am făcut zid de apărare pentru el. La simpozionul consacrat lui Ștefan cel Mare, după ce a vorbit, s-a întreținut cu mine minute bune.

Oricum s-ar privi lucrurile, e o onoare ca să discuți fie și doar 9 minute special cu președintele țării! Și chiar dacă, la Vaslui, a venit pentru Anul Ștefan cel Mare sau pentru imagine, tot onorant rămâne pentru Tv.V., Unison Radio și ziarul Meridianul că PREȘEDINTELE STATULUI stă de vorbă cu mai mulți vasluieni prin intermediul meu. Indiferent cine-ar fi președinte, este președintele românilor și trebuie să-l respectăm.

La câteva zile după Sf. Ion: La mulți ani, D-le Președinte Ion Iliescu!

Prof. Dr. Dumitru V. Marin
(Meridianul, an V, nr. 3 (479) 12-14 ianuarie 2004)

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI DL. ION ILIESCU

S-a aflat la Vaslui, vineri. Cred că într-una dintre cele mai dureroase întâlniri, cu Petru Lucinski, alt președinte al Republicii Moldova pe care am avut plăcerea să-l interviuez cândva.

Presă multă și noi printre ei: păreri, comentarii, ici-colo, învinuiri, animație în sector, controale la sânge să nu fie vreun descreierat...

M-am simțit onorat când am fost recunoscut și de unul și de celălalt președinte; am amintit de momentul Ungheni când împreună cu regretatul Tatomir am pus aceeași întrebare ca și azi: „pe când zone libere” între cele două țări?

Când eram director de școală pe Valea Prutului l-am avut oaspete pe Ion Iliescu. În calitate de președinte al României sau numai al PDSR, mi-a acordat câteva lungi interviuri toate publicate sau difuzate. Acum, l-am privit cu atenție.

Cred că întâlnirea cu Lucinski i-a fost nu numai neplăcută, ci și dureroasă. De ce? Pentru că vineri, 9 febr. 2001, s-a stabilit granița Uniunii Europene pe teritoriul românesc, pe Prutul ăsta blestemat.

S-a implantat o cortină „cenușie” între România și o parte a ei pe Prutul – graniță între două state românești. (Fapt recunoscut de ministrul de externe Mircea Geoană, în interviul de pe scările Consiliului Județean Vaslui).

Și nu pentru că președintele Ion Iliescu ar fi vrut...

Iată de ce, nu pentru că aş avea intrare oricând la omul ajuns președinte, ci pentru că l-am simțit suferind pentru existența împilată a națiunii românești, nevoită să accepte un alt DIKTAT, îmi aplec și capul și condeii în fața patriotului: DOMNUL Ion Iliescu. Președintele României.

**(Meridianul, An II nr. 18 (147),
luni, 12 februarie 2001, editorial)**

Din interviul din ianuarie 2005 de la Vaslui, când capitalismul sălbatic era stabilizat și înfloritor, și Deceniul Dușmăniei crâncen, doar o idee:

„– Domnule Președinte, încotro România?”

„– Spre capitalism, n-avem încotro!” Am simțit resemnarea visătorului la socialismul cu față umană, așa cum îl vedeam și eu, atunci. Încă nu începuseră privatizările și nici atacurile susținute împotriva sa. Că el a tot tras de timp nu m-a mirat de loc.

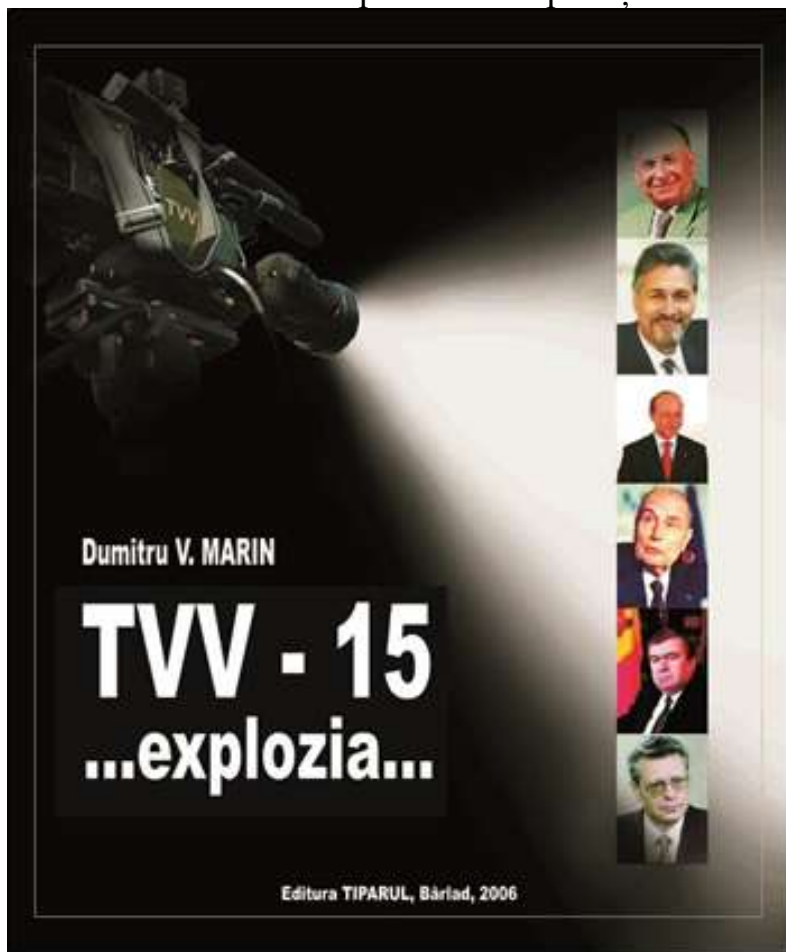
„– E presiune din exterior?”

„– E alt timp, trebuie să ne modernizăm și noi...” Mai rămânea chestia cu democrația și intra în discursul obișnuit, pe care-l ascultam la televizoare. Ori eu voiam și altceva, dar nu mi-a mai spus.

„– Vrei să difuzezi tot ce spun?”

„– Mi-e de ajuns că mă bucur de încrederea Dvs. Nu cred că v-aș putea trăda”. M-a privit pătrunzător,

probabil mai liniștit după episodul de la Constanța, cu „măi animalule!” Chiar mi-a spus destule, dar fără permisiunea de difuzare pe care o respect și acum.

Ar trebui să stăruie mult mai mult asupra omului, câte ceva din relațiile cu colaboratorii, familistul, bărbatul fără copii, tristețile unui om singur în pofida gălăgiei din jurul său și mai ales principala sa trăsătură de om politic preocupat de liniște socială când

dușmănia era cuvânt de ordine. N-a vrut, n-a știut sau n-a putut să realizeze unificarea cu Basarabia dar am avut „liniște” să ne batem între noi ca chiorii, prin cele 100 de partide politice în zbaterile pentru democrație, mult prea destule și azi. La un moment dat părea să fie redus la tăcere (interesant episodul cu fostul senator de Vaslui, Aristide Roibu înfrânt în bătălie cu șeful județean de partid, Dumitru Buzatu, gata să treacă pe o altă baricadă), dar a răsărit nu falnic, dar sigur, ca să fie ceea ce percepe lumea că este el astăzi: om cu experiență a cărui părere contează. Nu știm ce va fi după Băsescu, dar autoritatea d-lui Ion Iliescu va fi tare greu să mai fie atinsă în acest secol. Până la urmă, rămâne un om dedicat politicii, neavând grija familiei, a copiilor, a averilor.

Pentru mine a fost un om cu bune și cu rele preocupat îndeosebi de grija României, în imposibilitate să facă mai mult, în aceste condiții istorice.

MESAJ LA SĂRBĂTOARE

Mesajul domnului Ion Iliescu, fost Președinte al României

Domnului profesor doctor Dumitru V. Marin, Director general al grupului de presă CVINTET TER-RA, Vaslui

Stimate domnule Director,

Împlinirea celor 15 ani de la înființarea Televiziunii Vaslui îmi oferă plăcuta ocazie să vă adresez dumneavoastră și colectivului pe care îl

conduceți cele mai sincere felicitări și urări de succes în demersul dumneavoastră de servire a interesului public. Succesul televiziunii dumneavoastră este cea mai bună dovadă a unui demers publicistic solid și profesionist, îndreptat spre relevarea slăbiciunilor instituțiilor democratice, a acțiunilor în dezacord cu legea ale celor care sunt chemați să vegheze la respectarea ei.

Caracteristica evoluției mediilor de informare în România este dată de multiplicarea unor asemenea inițiative curajoase la nivel local, care se adresează cu precădere comunităților în sânul cărora se afirmă, care răspund mai bine așteptărilor consumatorilor de informație și de divertisment. O televiziune locală care emite de 15 ani are deja o istorie, care merită cunoscută, inclusiv prin intermediul unei astfel de monografii, pentru că ea este o parte a istoriei reinstaurării și consolidării democrației în România, după Revoluția din decembrie 1989. Societatea pe care ne-am dorit-o și pe care ne străduim s-o structurăm, în toate aspectele ei instituționale, legale, morale și politice, este una a diversității opiniilor, a pluralismului punctelor de vedere, a toleranței, dialogului și căutării permanente a consensului în problemele care țin de interesul național. Acesta este sensul evoluției, acesta este spațiul european al valorilor morale și politice, la care dorim să ne cuplăm.

Suntem chemați cu toții, jurnaliști și politicieni, să luăm aminte la agenda cetățenilor și să o

promovăm, fiecare dintre noi, cu mijloacele pe care le avem la îndemână, în spiritul responsabilității și al respectului regulilor democrației și ale statului de drept. Adevărul poate fi slujit cu eficiență atunci când nimeni nu pretinde că este deținătorul lui absolut, atunci când, politicieni și jurnaliști, dialoghează cu bună-credință, pentru promovarea interesului public.

Nu cred că servește nimănui abordarea conflictuală a relațiilor politicului cu mediile de informare, la fel cum ea nu servește interesul legitim al cetățeanului, acela de a avea acces la informație fiabilă și de calitate. Refugiul în senzational, în subiecte facile și fără mare relevanță, al multor jurnaliști și instituții media, căutarea cu orice preț a audienței se constituie într-o formă de tiranie, care duce la manipularea opiniei publice și, nu de puține ori, la banalizarea răului și a violenței. Jurnalistul are, în democrație, responsabilități civice care îl obligă la o atitudine de implicare în viața socială. Nu este un simplu observator al realității, el ia atitudine, prin modul în care tratează subiectele, le ierarhizează și le prezintă publicului lui.

Libertatea de exprimare este un drept fundamental, pe care l-am cucerit cu greu, și pe care nu ne putem permite să-l relativizăm, prin acțiuni de relativizare a lui sau de îngrădire a accesului la informație, prin presiuni ale puterilor publice asupra ziarelor și ziariștilor. Sunt alături de toți cei care, cu bună-credință, promovează dreptul la liberă informare

și liberă exprimare. Doar în aceste condiții vom avea o democrație funcțională și consolidată.

Vă urez să rămâneți aceeași televiziune angajată în servirea cetățeanului și a interesului public.

La mulți ani!

**Ion Iliescu,
Fost Președinte al României
(ianuarie 2006)**

Desigur, cuvintele președintelui sunt la loc de cinste în volumul „**TVV - 15...**” din 2006.

Faptul că o televiziune locală avea o aniversare de 15 ani, încă era important subiect de presă.

Un mesaj personal, fie și de la un fost președinte de țară nu e chiar de ici de colea mai ales că însemna că sigur mai figuram prin notițele sale de pensionar.

Poate fi o dovadă de aleasă prețuire, fie pentru persoană, fie pentru sufletul ei, fie pentru omul de presă, fie pentru instituția condusă?

Cu ocazia apariției volumului omagial „**MARIN 70**” (2011) m-a onorat cu mesajul de mai jos:

STIMATE DOMNULE MARIN,

Dubla împrejurare a apariției acestui volum omagial și a împlinirii unei frumoase vârste îmi oferă prilejul de a vă adresa felicitări și urări de viață lungă, plină de împliniri.

Cu acest prilej, doresc să îmi exprim și satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și

civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei României democratice.

Sunt cu atât mai bucuros să particip, fie și de la distanță, la această dublă sărbătoare, cu cât îmi amintesc momentele în care ne-am întâlnit personal, înainte și după 1989.

Sunt alături de dumneavoastră la acest ceas aniversar.

La mulți ani !

**Ion Iliescu,
Președinte de Onoare al P.S.D.
Președintele României 1989-1996, 2000-2004
(martie 2011)**

În timpul mandatului lui Ion Iliescu, printre invitații în micul nostru studio TV din Vaslui a fost, ca Prim-ministru Nicolae Văcăroiu și, apoi, foarte discutatul profesor universitar și politician, azi în închisoare, A. Năstase.

Ca o inserție în evocarea mărimilor politice. N-am crezut vreodată a fi mai prejos lumea științifică, artistică, literară sau oameni de mare autoritate în statul român sau în străinătate. Cum să nu fie onorantă o întâlnire cu Președintele Academiei Române, Eugen Simion (între 13-15 aprilie 1993, dar și de multe alte ori), Dinu Patriciu, important om de afaceri, tot aici, cu Adrian Porumboiu, arbitru, și economistul de talie mondială, Anghel Rugină (am avut privilegiul să-l fi

văzut, la Iași, în ultimele luni de viață pe inventatorul avionului cu reacție, Henri Coandă, cu soția), pe mai toți oamenii de artă și cultură ai timpului, scriitori și poeți, dramaturgi și actori etc. Un loc special i-aș acorda lui Valentin Silvestru, mare critic de artă „prietenul fără prieteni” pentru contribuția la Festivalul Național (și internațional) al Umorului, unde am pus hotărâtor umărul, altul, recunoscutului mare sculptor pe plan mondial, bărlădeanul Marcel Guguianu (m. 2012).

Cadrede (portretele) acestora și multor altele înnobilează activitatea Tv.V. și a slujitorilor acestuia, într-o perioadă care rămâne unică în cadrul Curentului Cultural - Informațional Vasluian.

Adaug, în 2021: Din peste 1400 de mari personalități din toată lumea pe care i-am avut interlocutori în presă, am selectat 226 în volumul **BĂTĂLIA PENTRU VASLUI/222 printre noi/ istorie culturală**, Iași, 2020, 740 pag. Tematica este cu adevărat variată și impunătoare.

Revenind la Ion Iliescu, fost președintele PSD, fost președinte de onoare al acestuia, pensionarul de azi care, cred că-și scrie memoriile, în contextul în care se tot promovează o ură specifică împotriva lui, cred că atitudinea sa retrasă și absența din politică îi sunt benefice. A fost un șef de stat echilibrat, potolit, cu merite sau culpe în epoca îndelungată de tranziție spre capitalism a României.

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.

4) MIRCEA SNEGUR: „PRIETENUL NOSTRU DIN VASLUI”

Președintele ales al Republicii Moldova la sfârșitul lunii august... îmi era cunoscut prin intermediul televiziunii din acest petic de Românie pe care o urmăream cu antene de Chișinău, înainte de căderea lui Ceaușescu. L-am admirat pentru calmul și puterea de rezistență în fața unor aleși care se năpusteau asupra lui. Când a venit și la Vaslui, după Podul de flori(...) l-am abordat în prezența prefectului Marian Enache (azi ajuns Președintele Curții Constituționale) cu care mă înțelegeam foarte bine și ne petreceam multe nopți de taină. Cu Snegur am devenit instantaneu prieteni.

După ce l-am intervievat și la Chișinău am fost autorizat să intru neanunțat în cabinetul său, mi s-a propus să vin șeful TV Moldova-Chișinău, să fac și aici televiziune privată (am încercat cu „Catalan”, dar nu s-a legat nimic), am avut cale liberă din partea lui. Gestul de la întâlnirea bipartită de la Costești, venea după o altă întâlnire de excepție la Casa dintre vii, la Huși, unde singurul care și-a șters oboiectivul camerei am fost eu, apoi regretatul Virgil Tatomir de la TVR m-a căutat multe ore să-i ofer imagini pentru telejurnal. Puteam eu să scap ocazia de interviu cu Muravschi primul ministru și Mircea Snegur președinte interimar? Ba, și lui Ion Iliescu, Adrian Năstase, Mugur Isărescu

și ministrului culturii basarabene, Ion Ungureanu (un patriot excepțional).

Cum să nu fie TVV locul unde se dădea ora exactă la Vaslui când aveam reportaje, știri, întâmplări unice pe plan național? Și destule, de peste hotare.

Primul interviu al președintelui ales Mircea Snegur mi l-a acordat mie, lăsându-i să aștepte pe cei de la BBC și alții. Și-a păstrat exprimarea „prietenuțel nostru de la Vaslui” în mai multe împrejurări, inclusiv în materialul furnizat pentru cartea cu președinții de stat.

MIRCEA SNEGUR – PREȘEDINTELE... BASARABENILOR!

MIRCEA SNEGUR s-a născut la 17 ianuarie 1940, satul Trifănești, județul Soroca (actualmente în raionul Florești). În anul 1956 a absolvit Școala Medie din satul Frumușica (raionul Florești). Studiile superioare și le-a făcut la Institutul Agricol din Chișinău, pe care l-a absolvit în 1961.

În perioada 1981-1985 este prim-secretar al Comitetului Raional Edineț al Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească (P.C.M.). Din anul 1985 și până în anul 1989 deține funcția de secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească (P.C.M.).

La 29 iulie 1989, Mircea Snegur este ales ca Președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al Republicii Socialiste Sovietice Moldovenești (R.S.S.M.), iar apoi la 27 aprilie 1990 ca Președinte al Sovietului Suprem al R.S.S.M. În momentul critic din august 1989, a acceptat să susțină proiectul de lege care conferea limbii române dreptul de limbă oficială și revenirea la drapelul tricolor, fapt care i-a atras simpatia universală a moldovenilor.

La 3 septembrie 1990, Mircea Snegur este numit președinte al R.S.S. Moldova de către

Sovietul Suprem al acestei republici. De la 3 septembrie 1990 deține funcția de Președinte al Republicii Moldova, până la 1 decembrie 1996, când a pierdut alegerile în fața lui Petru Lucinschi.

Bibliografie: Dicționar Enciclopedic Ilustrat Nume Proprii, Ed. Cartier, B., 2004.

Pentru primul președinte al Republicii Moldova am cea mai înaltă apreciere dar nu și aceeași considerație. Înalt, solid, corpulent chiar, îmbrăcat sobru, cu privire blajină, sprâncene groase dar nu sprâncene îmbinate, nas ușor borcănat, voce muzicală, molcuță, alintătoare, răbdare de fier! M-a câștigat... din prima.

La Chișinău mai fusesem în excursie de 2 ori prin BTT, adică bine verificat să mă întorc acasă, deși în Est nu fugea nimeni.

Înainte de a veni în județul Vaslui îl cunoșteam datorită antenei TV de Chișinău pe care o aveam cu mulți ani înainte și am urmărit dezbaterile din Parlamentul Moldovei. Mi s-a părut cam neașteptată alegerea sa ca interimar... și apoi mi-am lipit sufletul de al lui ca marca de plic... mai ales că-mi arăta destule dovezi de prețuire.

Afectiv îi port simpatia nelimitată îmbinată cu regretul că n-a(u) reușit unificarea, n-au putut, nici n-au vrut-o cred, nu numai datorită diktatului de la Moscova ci și pentru omeneasca apărare a privilegiilor!

Se înțelegea bine cu Ion Iliescu și în caz de UNIRE ar fi ajuns președintele României datorită uriașului val de simpatie de care se bucura și a sprijinului Moscovei.

N-au fost prea încurcate căile Domnului în acest caz: nimeni nu ne voia țară mai mare și mai puternică, el a pierdut Transnistria, Iliescu putea pierde Ardealul. După ani, aflu de importanta forță militară rusă din Transnistria care ar fi putut ajunge în câteva ore la Prut. Întrebarea esențială a momentului: s-ar fi oprit doar la Prut?

După alegerile din Parlamentul de la Chișinău (30 august 1991) am fost primul corespondent de presă care l-am intervievat, în spatele meu, îmboldindu-mă, fiind cei de la BBC. Cu câteva ore înainte îl filmasem pe Igor Smirnov, cu țăcălia lui, ieșit val-vârtej de la dezbaterile foarte APRINSE și jignirile din plenul Parlamentului.

„– S-a deschis o nouă eră în istoria Republicii Moldova... am ales drumul către libertate” a deschis Snegur discuția, vorbind apoi de speranțe, democrație, viitor într-un limbaj de lemn sovieto-capitalist. Nici nu putea spune altceva cu Igor Smirnov, prim-secretar la Tiraspol în ceafă, cel care s-a retras din timpul dezbaterilor din 27 august 1991, la declararea independenței, susținând continuarea cu sovietele. În scurt timp a izbucnit războiul din Transnistria, care m-a surprins la Tighina. Ce pericol de moarte a fost acolo...

Prin prisma evoluției ulterioare, și Igor Smirnov e alt președinte cu care am avut dialog jurnalistic (ar fi al 9-lea). Și, nu mai cred că Transnistria va reveni vreodată la România la câtă oștire rusă și tancuri „apără” azi, Republica separatistă, care ar rezista probabil, o zi, cu toate baricadele ei, fără armata a 14-a, din marea Rusie!

În 1990 n-am fost peste graniță, n-am avut timp. Dar în partea a II-a a lui 1991, am realizat reportaje absolut interesante (și unice) în Republica Moldova, în mai multe rânduri, cu participări la debaterile din Parlament și ca invitat special al lui Mircea Snegur, care m-a îndemnat să ocup o funcție de perspectivă la Televiziunea Moldovenească.

În ziua de 30 august 1991, am plecat pe la 3 dimineața spre Chișinău, am trecut granița pe la 5, ne-am oprit pe traseu la o pădure pentru un popas de tufiș. Eram pe margine eu, Florin Muștiuc, Grigore Avram, Alexandru Poamă. Ca o vijelie au venit cam peste noi niște rakeți, cu automate și cu mașini puternice. Aproape toți am făcut în pantaloni de frică, darăștia nu prea aveau idee dacă noi am fi interesați: puteau să ne ia camera video și eram distruși. Habar n-am de ce nu ne-au atacat, pentru că erau foarte multe cazurile de banditism. N-aveam cu ce ne apăra, departe de mașină, străini...

30 aug. 1991, Rep. Moldova – Chișinău,

La interimarul Snegur am intrat aproape imediat după ora 8:30 și apoi am urmărit pe viu, cu camera video în mână, cele 2 momente din sală: proclamarea independenței și alegerea lui Mircea Snegur ca președinte, de către Parlament.

Eram urmăriți de oamenii lui Voronin, șeful poliției Chișinăului, dar nu împiedicați să filmăm orice am vrut. Ne-a ajutat și scriitorul (și om politic) Nicolae Dabija, dar mai ales ministrul învățământului, Ion Ungureanu, unionist convins (cam nesuștinut) și un personaj extraordinar. În cinstea noastră, Teatrul Național din capitala Republicii Moldova a prezentat un spectacol de divertisment în limba română, filmat în totalitate de noi. Atunci l-am văzut și pe Nicolae Botgros, mare dirijor, (în spectacol era și Zinaida Julea, ș. a.) și am realizat primul interviu cu el.

Se simțea însă, mare îngrijorare, și, după vizita la Moscova, Snegur a schimbat kalimera: „să ajung eu abia un prefect de județ?” (mi-a șoptit secret și tainic). Și unirea celor două țări a fost compromisă de Snegur și Iliescu, chiar la Vaslui!

Inserăm și aici, cu plăcere, contribuția Președintelui Mircea Snegur, la volumul „MARIN 70”.

PRIETENUL MEU DE LA VASLUI

Așa îmi place să-l numesc pe dl. DUMITRU MARIN. Fiindcă aceasta corespunde adevărului. Domnia sa este un prieten mai vechi al confrăților săi din stânga Prutului.

L-am cunoscut la începuturi, în anii renașterii noastre naționale, obținerii independenței față de imperiul sovietic și consolidării tânărului stat Republica Moldova. În calitate de ziarist, m-a intervievat de mai multe ori, participând activ și la conferințele de presă pe care le țineam. Chiar formularea întrebărilor sale demonstra că îl frământă problemele noastre – de ajuns și de rămas, pe atunci. Era sincer și dornic de a informa veridic despre cele ce se întâmplau la noi. Îi simțeam sprijinul chiar la etapa intențiilor și-i vorbeam cu aceeași sinceritate.

Aflu cu mândrie că, pe parcurs, publicistul D. Marin a realizat peste 700 de editoriale în diferite ediții, mii de emisiuni radio și televizate, interviuri, inclusiv cu conducători de state. Eu, bineînțeles, în virtutea celor expuse mai sus, apreciez în mod deosebit pe cele ce mă vizează direct. Merită laude aparte și aptitudinile de

organizator ale dlui D. Marin, la acest capitol pretându-se mai ales înființarea primelor posturi de radio și televiziune la Vaslui și Bârlad. Oamenii de acolo trebuie să-l vorbească mereu de bine pentru că le-a adus informația direct în case.

Stimez nespus oamenii care muncesc mult. Protagonistul nostru este din tagma lor, depășindu-i mult pe alții, mai ales prin faptul că nu muncește doar pentru sine. Exemplific: dânsul are peste 40 de ani de activitate didactică, ca scriitor a editat cărți consacrate culturii, inclusiv folclorului, învățământului și, desigur, publicisticii, volume interesante pentru diverse categorii de cititori – savanți în materie, studenți etc. Este înalt apreciat în calitate de romancier, etnolog, monografist. Personal, rămân întotdeauna impresionat de felul de gândire, de profundele analize filozofice ale domniei sale. Pentru a vă convinge, citiți, de exemplu, eseul despre demnitatea oamenilor în diferite ipostaze, care finalizează cu concluzia că „dignitatea este cea mai sigură AVERE a noastră”.

Dl. D. Marin merită cea mai înaltă prețuire și ca savant, în calitatea-i de doctor în filologie. Pe acest tărâm s-a manifestat prin 60 de studii științifice publicate și un număr de cărți.

Cu siguranță, nu numai Vasluiul și Moldova din dreapta Prutului, ci și întreg spațiul românesc au tot temeiul să se mândrească cu succesele prietenului nostru Dumitru Marin.

Scriu aceste rânduri în ajunul jubileului de 70 de ani ai Maestrului. Cu acest prilej, îl rog pe bunul

Dumnezeu să-i dea multă sănătate pe viitor, iar noi să ne bucurăm și în continuare de isprăvile lui.

**Cu mult respect,
MIRCEA SNEGUR,
Primul Președinte al Rep. Moldova,
24 martie 2011**

Și în februarie 2014, într-un interviu, la *Adevărul de București*, Mircea Snegur se arată reticent la Unificare, considerând ca premature propunerile lui Bănescu, fără pregătirea necesară unui atare act.

A trebuit să se retragă pe domeniul său privat, să-și scrie memoriile, să sufere cu boala de la picioare, din când în când să mai comunicăm telefonic. Când l-am solicitat pentru un volum omagial a răspuns cu promptitudine și evident, prețuire.

Fără îndoială președintele Basarabiei este unul dintre marii mei prieteni din acest secol.

Într-un fel de bilanț, R.Moldova=Basarabia a fost în bătaia vânturilor geostrategice și din 1812 a fost anexată Imperiului rus, după primul Război Mondial a întregit România Mare, a fost disputată în al doilea Război Mondial după re-ocupare rusească, pentru români în războiul declanșat în noaptea de 21/22 iunie 1941, pierdut alături de nemți în 1945. A fost momentul istoric de la 23 august 1944, dar Basarabia a devenit RSS

Moldovenească, componentă a URSS, iar după destrămarea acesteia s-a declarat independentă în august 1991. Primul Președinte al noului stat a fost ales de Parlament (am filmat momentul) Mircea Snegur.

Într-una dintre convorbirile noastre telefonice, din 2018, dl. Mircea Snegur mi s-a plâns de suferințele sale legate de greutatea de a se deplasa, de uitarea contemporanilor și, întrebat de mine dacă putea face Unirea și să rămână în istorie a răspuns: „rămân în istorie ca primul președinte al Republicii independente Moldova. Am vrut, totuși, Unirea dar în afara dorinței noastre comune (și noi și voi) nu exista nici o condiție favorabilă. Gândiți-vă ce forță militară este și azi dincolo de Nistru, înregistrați existența prorușilor foarte numeroși în Chișinău, și rezistența armată din Transnistria. N-aveam nici sprijin European, măcar declarativ, în afară de România. Cel mai important și urgent atunci era încetarea focului pe întreg teritoriul țării, iar noi am reușit asta. Că avem regretele noastre, asta e altă chestiune. Cred că mi-am făcut datoria către pământul străbun.”

Dintotdeauna Mircea Snegur a fost diplomat și calculat.

La data editării prezentului volum, R.Moldova este stat suveran prosovietic, deși noua președintă Maia Sandu aleasă în 2020, este proeuropeană. La cât rău a făcut antiunionistul Igor Dodon până în 2020, acesta ar trebui tare repede pedepsit. Basarabia deși este pământ românesc nu face parte din România: „avem un vis neîmplinit/ copil al suferinței.”

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.

5) CU EMIL CONSTANTINESCU, PREȘEDINTELE ROMÂNIEI, ÎN PERICOL... ȘI, ÎN PARTID

Transmisia în direct de la Casa de cultură Vaslui, pe fir în studio.

A fost dovadă de inventivitate, curaj, capacitate și inovație tehnică. Am tras fir direct de pe blocul unde era studioul, de la etajul VIII, în sala de spectacole, aflată peste drum, dar pericolul era prezența candidatului Constantinescu într-o sală ultraostilă cu favorabilitate pentru Iliescu și tot felul de golani puși pe mare scandal.

O carte despre apropierea cu prof.univ.dr. Emil Constantinescu, președinte al României între 1996 –

**Blocul 92 din centrul
orașului, fostul studio al
TVV**

2000 ar însuma peste 1000 de pagini, omul fiind deosebit de interesant și pitoresc, președintele de țară, de partid și apoi al unei societăți internaționale non-profit ar fi un spectacol național. Pentru județul Vaslui i-am fost confident, colaborator, om de presă, prieten.

Reproduc...

EMIL CONSTANTINESCU – VALOARE NAȚIONALĂ

Emil Constantinescu (n. 19 noiembrie 1939, Tighina, acum în Republica Moldova) este un politician și om de știință român. Constantinescu a fost președinte al României între anii 1996 și 2000; din 1966 este cadru didactic al Facultății de Geologie a Universității din București.

A parcurs toate treptele carierei universitare ca asistent, lector și conferențiar la Facultatea de Geologie (1966 - 1990). Din 1991 și în prezent este profesor de Mineralogie la Universitatea București.

În 1996, CDR a câștigat alegerile locale și parlamentare iar Emil Constantinescu a fost ales prin vot direct (cu 7 milioane de voturi) Președintele României, pentru un mandat de patru ani. În perioada mandatului său prezidențial (1996 - 2000), România s-a angajat într-un larg proces de reformă în economie, justiție și administrație.

Cărți: „Tetralogia Timpul dăruirii, timpul zidirii”; „Cele două fețe ale zidului”, București, Editurile Universalia, 2002, 685 p.; „Pietre de încercare”, București, Editurile Universalia, 2002, 900 p.; „Lumea în care trăim”, București, Editurile

Universalia, 2002, 914 p.; „Cărțile schimbării”, București, Editurile Universalia, 2002, 740 p. etc.

Venit la Vaslui, în campanie electorală, în cadrul unei manifestări la Casa de Cultură, prof. univ. dr. Emil Constantinescu a fost huiduit serios, chiar dacă organizatorii s-au străduit să-i asigure ordine și liniște.

**Noiembrie 1996 –
Prima vizită a președintelui Emil Constantinescu**

L-a impresionat că atunci când am realizat transmisia în direct la Tv.V. s-a făcut liniște, liniște, și a comunicat ce credea adecvat momentului. „Dom’ profesor, dar ai autoritate aici, nu glumă”, mi-a șoptit încântat. El reprezenta democrația abstractă, primită cu huiduieli, în contrast de cea palpabilă promovată de iliescieni.

„– Chiar credeți în democrația occidentală?”

„– Asta-i încă anarhie, dar fără bătaie nu se poate.”

„– Bine, dar un profesor universitar, doctor, prorector, nu se mânjește zdravăn în troaca politică, mai ales că acum nu se face după vreun fel de regulă...

„– Sunt Rector al Universității București. Ca să răspund pentru telespectatori: cineva trebuie să se sacrifice în numele acestui ideal suprem, altă orânduire socială, poate chiar monarhie, mult prea necesară neamului nostru...” La drept vorbind, când l-am auzit de monarhie, m-a cam pierdut instantaneu de client. În întregimea ei Convenția Democratică, mare alianță politică, n-a mai intrat în Parlament datorită orientării promonarhice, inexistenței candidaturii lui Emil Constantinescu, și promovării tuturor loazelor tinere (promovarea tineretului...) care au vândut partidul încă de când era la putere după ce au părăduit economia țării (pentru Vaslui am „n” exemple!).

Că dl. Emil Constantinescu a fost un înfrânt politic, a recunoscut și dânsul...

Vaslui, mai 2004 - cu președintele

Am convorbit de 18-20 de ori, mai ales după ce a fost doar președintele Acțiunii Populare care înglobase Federația Ecologistă din România și eu am rămas președintele Organizației județene Vaslui a Acțiunii Populare, cu organizații și liste complete în județ, 234 consilieri locali etc. Cea mai mare realizare ecologistă din țară, reprezenta 11% din Partid; a 4-a putere locală.

M-am mirat mereu de unde atâta energie la o uscătură de om, binecunoscut pentru bărbuța lui (barbișon) și cu voce pițigăiată. Emil Constantinescu, președinte al României între 1996-2000, are cu adevărat principii, are valoare umană, are realizări în specialitatea de geolog, are, are... dar a avut imensa greșeală de a nu candida în 2000 pentru P.N.Ț.C.D. și așa a ieșit practic din arena politică și el și partidul. Mi-a expediat în decembrie 2005: *„Pentru Crăciun și Anul Nou vă urez din toată inima sănătate și bucurie în casă și în suflete. Sărbători fericite!”*.

Frământările politice, și dușmăniile, și lucrăturile au făcut ca această mare valoare națională să fie marginalizată, deși, intrarea țării în NATO și U.E. i se datorează. Autograful de pe cartea sa **„Adevărul despre România”** îmi acorda și mie partea leului, declarată și la Congresul de fuziune cu PNL: *„vă prezint un învingător, învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală locală recunoscută...”* dl. prof. dr. Dumitru V. Marin (București, 18 aprilie 2008, ora 11, Congresul de absorbție de către P.N.L.).

În pagina luminoasă a existenței mele valorosul prof.univ.dr. Emil Constantinescu este o jertfă pentru România, pentru care-i rămân prețuitor toată viața.

**Dumitru V. Marin, Emil Constantinescu,
Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera electorală**

**DOMNULUI PROF. DR. DUMITRU V. MARIN,
DIRECTOR GENERAL TELEVIZIUNEA
VASLUI:
MESAJUL**

***Domnului Emil Constantinescu
Președintele României 1996-2000***

*Salut cu prețuire și afecțiune aniversarea celor
15 ani de existență a Televiziunii Vaslui, care a devenit,
în tot acest timp, un promotor al dorinței de a evalua
lucrurile și oamenii fără prejudecăți, cu profund*

respect pentru deontologia jurnalistică. Am remarcat, atunci când am avut plăcerea să fiu invitat de onoare al Televiziunii Vaslui, onestitatea intelectuală și orgoliul meseriei bine făcute.

Vă felicit din toată inima pentru împlinirea a 15 ani de la înființare și, în mod special, pentru dimensiunea civică a programelor pe care le-ați promovat de-a lungul vremii, și mă gândesc în mod special la demersul de educare a concetățenilor în spiritul adevărului, al democrației și al responsabilității fiecăruia.

Acestea sunt motivele pentru care doresc să felicit echipa TV Vaslui și în mod deosebit pe domnul prof.dr. Dumitru V. Marin, cel care a imprimat acestei echipe spiritul valorilor și al performanței, și să vă adresez un călduros **La mulți ani**, cu dorința și speranța că veți continua să oferiți oamenilor obișnuiți lucrul cel mai firesc cu putință, aflarea adevărului.

9 decembrie 2005

Emil Constantinescu

Președintele României 1996-2000

Autograf: Emil CONSTANTINESCU, **ADEVĂRUL DESPRE ROMÂNIA**, (1989-2004): „Domnului Profesor Dr. Dumitru V. Marin - o revelație tardivă dar strălucitoare, în care am descoperit o comuniune de idealuri și caracter.”

Sinaia, iulie 2004

Pe una dintre cărțile sale autografiate mi-a scris cuvintele de mai sus, dar acestea sunt doar câteva, mult prea puține în raport cu declarațiile din interviuri sau cu efuziunile sentimentale reciproce de la zecile de întâlniri de partid sau legate de activitatea Fundației pentru democrație pe care a întemeiat-o, cu atât de apreciată activitate astăzi.

**Dumitru V. Marin și Emil Constantinescu, la
partid, mai 2007**

Subliniez că n-am fost foarte activ în ședința A.P. de la București din cauza oboselii și a respectului pentru președinte; învățam mereu și răspundeam când eram întrebat.

N-am amestecat partidul cu televiziunea.

OMUL CARE SFINȚEȘTE LOCUL

L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj.

Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea.

Îmbrățișase curentul ecologist și devenise un lider local și național al Federației Ecologiste din România.

După încheierea mandatului meu de președinte al României, prin unificarea F.E.R. cu Acțiunea Populară, profesorul vasluian a devenit unul dintre apropiații mei colaboratori.

Bun organizator, activ și integrat în comunitate, a reușit să câștige un număr important de consilieri în alegerile locale din 2004.

Îmi amintesc de discuțiile cu profesorii și elevii liceului la care predase și de care era respectat și iubit.

De-a lungul timpului, mi-a rămas un colaborator apropiat.

La o vârstă a bilanțului, îi urez să-și realizeze toate aspirațiile în domeniul mass-media, unde are deja un palmares demn de invidiat, să-și finalizeze proiectele de cercetare în care s-a angajat și să continue să scrie cu har.

Am mai scris deja: a avut harul de A FACE.

Cele mai calde felicitări și un gând afectuos.

Martie, 2011

**Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000**

ADAug:

După retragerea din Campania electorală prezidențială, prof.univ.dr. Emil Constantinescu, sprijinit de prof.univ.dr. Alexandru Ionescu (unul dintre cei mai mari și mai loiali prieteni ai mei timp de o generație) și mulți alți oameni de înaltă valoare, a condus o Fundație social-culturală (și astăzi, cred) dar mai ales a lansat un partid care să-l reprezinte și politic Acțiunea Populară, cu majoritatea ecologiștilor încorporați. Am fost cel mai important om din tot partidul, organizația de la Vaslui însemna 11% din partid, cu 234 consilieri locali, primari, viceprimari, locul IV dintre formațiunile județene.

De aceea la Congresul pentru absorbția de către PNL Emil Constantinescu m-a prezentat într-o cuvântare lungă și cu multe date, ca pe un exemplu de muncă, reușită și împlinire politică și profesională (2008).

I-am împărtășit cu bunăcredință prietenia de atâtea decenii.

Președintele Constantinescu este invitat la multe reuniuni internaționale unde promovează românismul și idealurile sale. Din presa centrală am aflat că ar avea nisaiva probleme de sănătate dar cred că se află normal de sănătos la data editării cărții. Nu pot decât să doresc, unui om creativ din naștere, ca unui prieten vechi, sănătatea necesară!?!

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.

Centrul orașului – vedere din studioul TVV

6) Traian BĂSESCU, totuși, președintele României timp de 10 ani

BĂSESCU TRAIAN - MAI ARE UN AN!

TRAIAN BASESCU (n. 4 noiembrie 1951, Murfatlar, azi în județul Constanța) este un politician român, care îndeplinește din 2004 funcția de președinte al României. După ce a absolvit în anul 1976 Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân” din Constanța, a urmat o carieră de ofițer în marina comercială, fiind între 1984 și 1987 căpitanul petrolierului de mare tonaj „Biruința”.

Între 1981-1987 a fost comandant de navă în cadrul flotei comerciale a RSR. A fost membru al Partidul Comunist Român.

La alegerile legislative din 1992 a fost ales deputat de Vaslui din partea FSN (1992 - 1996).

A îndeplinit funcția de Primar General al Municipiului București, din iunie 2000 până în decembrie 2004.

Președintele României între anii 2004 - 2014.

Traian Băsescu mai are un an din cei 10 ai mandatului său reînnoit, în pofida celor 2 suspendări și

a referendumului defavorabil. În acest de-al doilea n-am fost nici măcar tentat să-l filmez, deși am avut ocazii. N-a mai răspuns la telefon, n-am mai comunicat în vreun fel, deși-mi promisesse că am oricând intrare. Am asistat la o bătălie degradantă între palate, cu consecințe grele pentru țară, inclusiv pentru noi, micii întreprinzători. Integrarea în Uniunea Europeană pe care o prezentase Joschka Fischer la întâlnirea „forței a III-a”, ecologiștii, de la Hotelul Berlin din Budapesta, pe 30 noiembrie – 2 decembrie 2001, când am văzut că se lucra la Constituția Statelor Europene, încă neterminată și nepusă în practică, integrarea de azi cu pierderea independenței și suveranității României, cu atentatul violent asupra limbii române și a altor elemente de individualitate a poporului român... este fapt împlinit! Cu limba română e jale mare!

Cred că Traian Băsescu este cel mai ascultător președinte dintre cei 27 și că este inefficient când trebuie să apere drepturile națiunii din care provine.

Cred că în acest răstimp nu va fi liniștea creativă știut fiind că inter arma silent musae. De aceea, pentru că este ultimul președinte de care am fost aproape (deși l-am intervievat și pe Crin Antonescu, azi, posibil)... îl întreb: QUO VADIS, HOMINE?

BĂSESCU... ȘI, TRAIAN!

Primul interviu la TV din cariera lui politică la Vaslui: de o parte cu camera video în față eu, preopinenți președintele Consiliului Județean Vaslui,

Constantin Alexandru, deputat de Vaslui, ing. Emil Cojocaru (†), deputat Traian Băsescu și deputat Georgică Alexandrache (†) la sediul partidului.

După o oră de discuții în care i-am umilit în fel și chip, demonstrând că nu sunt pregătiți pentru asemenea demnități, ceilalți 3 s-au ridicat, dar Traian a rămas în polemică evidentă și... zâmbind!

M-a primit ca Primar al Capitalei după puține minute de așteptare; mai întâi a fost ministru al transporturilor unde am avut intrare liberă. De câte ori ne-am întâlnit mă întreba dacă nu vin alături de el.

În campania electorală, la masa de la hotel Europa m-a întâmpinat vesel: „*nea Marine, să trăiești!*”. I-a lăsat pe toți, inclusiv pe Tăriceanu, să aștepte, ne-am îmbrățișat, m-a asigurat că va fi alături de noi... să-l sprijin... Comunica încredere și sinceritate!

D.V. Marin și Traian Băsescu în acțiune...

**În campanie electorală
noiembrie 2004**

Din păcate, ori caracterul lui, ori multiplele obligații prezidențiale l-au îndepărtat de vasluieni și de noi! Ba, cred că și de țara pe care o are de administrat!

Dintr-o discuție telefonică, imediat ce a fost ales: „din câte vă cunosc, nu veți fi inactiv!” „*Se înșeală toți aceia care cred că nu fac ce vreau eu!*”. Tocmai îl înlăturase pe Petre Roman, iar ce a făcut din Theodor Stolojan (loialul său) rămâne caracteristic. Știam că-l va mazili pe candidatul obosit, imediat ce am scris un editorial în care l-am văzut inert, moale și lipsit de vitalitate pe Stolo. Tot așa când acesta o luase tare cu noul partid PD-L când era clar că e doar un paravan pentru... voturi. Era timpul când făcea băi de mulțime!

O remarcă simplă: ori m-a primit și atunci a fost afabil, strălucitor, rememorativ (ba chiar mi-a propus șefia pe județ a PD, dar n-a fost de acord omul de cadre Vasile Blaga) ori, nu mi-a răspuns deloc la telefon.

Un episod onorant din timpul mandatului său a fost candidatura lui Marin D.V. la Primăria Vaslui, sprijinit la fața locului de Primul Ministru Tăriceanu și destui miniștri dar nu și de liberalii locali care m-au săpat bine-bine, deci am avut rezultat slab, foarte slab. Am fost tentat să cred că la 67 de ani sunt tot tânăr, ce-i drept cam de multă vreme tânăr, dar ghemul dușmăniei locale s-a desfășurat cum nu-mi trebuia. Acum, după un timp, spun încă o dată că m-am risipit destul ca să nu știu cine sunt!

Deși i-am condus la nivel județean 28 ani pe ecologiști, niciodată autoritatea mea n-a fost exclusiv politică. Niciodată.

SECETA ȘI BĂSESCU altă Ciuma lui Caragea!

Seceta cea mai cumplită în istoria noastră a fost cea de pe timpul lui Papură Vodă, poreclit așa de moldoveni pentru că trebuiau să macine papură ca să-și mai astâmpere foamea. Lacurile și râurile secând, vitele și oamenii mureau de foame pe capete și atunci a fost bejenie, mai ales cei de la câmp refugiindu-se la munte, și destui în lume, noțiunea de graniță neexistând. Blestemele împotriva domnitorului se mai păstrează în folclor.

Ciuma de pe timpul lui Vodă Caragea a fost cea mai mare epidemie din Țările Române, ultima în istoria noastră, soldată cu serioase pagube în țară și cu impresionantă suferință umană.

Singurul tratament, frecția cu rachiu dar boala se lua de oriunde și oricând, comunitățile neștiind să se apere de flagel. Altă depopulare, alte blesteme împotriva domnitorului, ultimul fanariot. De data aceasta se păstrează ceva documente scrise, Caragea fiind la rândul său un cărturar. Populația s-a bejenit.

1946, seceta de după Război, calamitate după calamitate, urmată de altă calamitate, venirea rușilor! Instalarea bolșevismului a influențat major destinele poporului român care însă n-a mai plecat în bejenie ci a rămas să construiască socialismul cu față comunistă. Comentez numai, seceta, printre efectele ei cumplite. Am trăit-o din plin. Și astăzi revăd dealurile pârjolite ale Giurgioanei și comunei Podu Turcului. Secaseră

izvoarele seculare (satul e atestat acum 500 de ani), Zeletinul era o imensă panglică de nisip fierbinte, „ceaunele” mari din pământ uscat fără pic de vegetație, pe ici pe colo cu cadavre de animale diferite, pământul cu crăpături în care-și rupeau vitele și noi copiii, picioarele. Pădurea ne-a salvat atunci și știrul, caprița, troscotul.

Nu doresc nimănui să aibă la masă doar borș cu știr iar când să se întindă la pământ să-și suplimenteze masa cu troscot (ăsta era mai bun la gust! antireumatic!). În cămășoaie lungi de cânepă toți ne ascundeam de soarele vânt!

2012, anul celor 4 calamități: alegeri locale (un tur), Referendum (un tur, dar tot cheltuieli mari), alte alegeri (care urmează) și mai ales SECETA în plină „desfășurare”!

Sunt îngrijorat că multă lume nu gândește la ce ne așteaptă.

Sunt îngrijorat că politicienii absentează de la frământările și căutările pentru ziua de mâine. Sunt îngrozit că seceta a prins toată România și o bună parte din Europa! În esență, nici eu nu pot da soluții decât să îndemn la cumpătare și calm. Să strângem de pe câmp orice se poate, inclusiv știrul pe care să-l depozităm și frunze de copaci pentru hrana animalelor, pentru că vânzarea lor nu e cea mai bună soluție.

Ca totul să fie cel mai rău, iată, revine Traian Băsescu, nu cu soluții, ci cu răzbunare, gata să-i răspopească pe mulți. Imposibil însă, pe toți cei 7,4 milioane de oameni.

Bomboana de pe colivă a explodat zilele acestea când a anunțat că s-a sculat („de mă voi scula... pre mulți am să popesc și eu” - Lăpușneanul) și să vedem noi ce urmează ...!

Când vitele mor de foame din cauza secetei...

Când oamenii sunt în pragul deznădejdi...

Când forțele politice-s divizate iar U.E. ne desființează legi, limbă, obiceiuri, dușmănie generală ne trebuie?

La seceta din 1946 oamenii au strâns rândurile într-ajutorându-se și protejându-se de ruși.

Oare acum nu găsim calea solidarității românești?

Chiar dacă vreo 3 milioane sunt în BEJENIE, chiar dacă cineva e inconștient...

Doar n-a dat ciuma, fraților!

**(Meridianul, an XIV, nr. 36 (957),
joi, 06 septembrie 2012)**

ADMINISTRAȚIA PREZIDENTIALĂ

**Mesajul Președintelui României, Traian Băsescu,
cu ocazia aniversării a 15 ani de la înființarea
Studioului TV Vaslui**

Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV

Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani. Sunt convins că veți reuși în continuare să fiți unul dintre liderii media, la nivel local și regional.

Ca fost parlamentar de Vaslui mă leagă multe de acest județ. De multe ori, Studioul TV Vaslui a fost pentru mine o sursă de informație extrem de utilă pentru a înțelege mai bine nevoile oamenilor din această zonă.

Studioul TV Vaslui performează în spațiul media, făcându-se util vashuienilor și pentru acest lucru doresc să felicit echipa redacțională.

Vă urez la mulți ani cu audiențe cât mai ridicate și materiale de calitate!

**Cu toată aprecierea,
Traian Băsescu,
Președintele României**

**PE SECETĂ: SCROAFA-N COPAC
SAU BĂSESCU ÎN AVION**

Băsescu vrea avion în care să stea măcar 24 de ore în aer.

Pe pământ oamenii sunt înnebuniți de secetă și Băsescu vrea înc-o ruptură de cei care l-au apărut la referendum: mai întâi e împotriva legii pensiilor, deci îi arde la polonic pe pensionari, adică taman pe cei care l-au sprijinit masiv, iar acum, când pământul arde, vitele mor, țăranii n-au ce să adune de pe câmp, orașenii mor de căldură și de sete, el, Băsescu și instituția prezidențială vor avioane scumpe cu care să-și asigure „traiul” în caz de... ce? pericole la granițe (nu...) revolte interne? (încă, nu), secetă (asta, da!).

Mi s-a părut o bătaie de joc nemaiîntâlnită ca atunci când populația e amenințată de foamete (sigură, după o asemenea calamitate)) popularul Băsescu să vrea avioane scumpe! Țara arde și baba (pardon!, Băsescu) se piaptănă.

Mi se pare că nu reacționăm corect (mai ales guvernanții) la calamitatea începutului de secol și mileniu în care recolta autohtonă e compromisă, zootehnia cade pe bucațele multe și mici, viața socială se dezintegrează din cauza unei generații cu nota 10 la școală, dar cunoștințe de 5 și poftă de muncă de 3 (mare zăpăceală!...).

Și când exodul românilor e provocat (și) de politicile de sus...

M-am revoltat să văd indiferența unor aleși care cred că a sta cu mâna întinsă în UE ar fi o salvare pentru noi. Am apreciat atitudinea lui Adrian Porumboiu în emisiunea de la TV.V (de duminică, 22 iulie) care aplică un principiu just: să facem ce putem noi, oricât de bine și apoi... să nu așteptăm mila altora!

Noiembrie 2004 - cu președintele Traian Băsescu

M-am revoltat să văd cum parlamentarii își acordă tot felul de drepturi și măririi de lefuri (ce-or fi făcut ăștia, să merite?), m-am revoltat să aflu de afacerile oneroase ale unor politicieni și funcționari, care fură din banul public, deci din impozitele pe care le plătim...

Culmea că cei mulți nu mai au și nu mai pot avea nici un cuvânt de spus!! (Chestia cu votul e... iluzie, pe bani!)

Tot la culme e minciunăria din politica românească!

Întrebarea e, NOI CE PUTEM FACE?

Să îndemn la revoltă, nu pot și nu vreau; nu e o soluție.

Dar organizarea unor acțiuni se impune. Cine va face CEVA, va avea tot sprijinul nostru!

Ar fi curios, cum putem să împiedicăm scroafa să urce-n copac, adică renunțarea la avioanele lui Băsescu și să-l determinăm să-și întoarcă privirea spre nevoile reale ale poporului.

Ori, chiar s-a îndepărtat de noi toți și are mare nevoie de avion să-și scape pielea?! Absolut sigur, cu asemenea acțiuni, e definitiv în aer.

**(Meridianul, An IX, nr. 29 (707),
joi, 26 iulie 2007, Editorial)**

În vara lui 2009, de fapt în august, președintele Traian Băsescu, a participat la o întâlnire cu fermierii din județul Vaslui, organizată exemplar de cel mai important om de afaceri din județ, Adrian Porumboiu.

Ferma de vaci de la Târzii - Oltenești era perfect pusă la punct, inclusiv cu muzica liniștitoare pentru mulgătoarele care să dea mai mult lapte. Ad-hoc s-a organizat o grădină de vară cu spațiu închis, cu scaune pentru aproximativ 300 de persoane. Câțiva fermieri, printre care și tânărul doctorand Dan Hurduc au înfățișat principalele probleme ale agriculturii vasluiene, mai ales că era an cu secetă.

În final a luat cuvântul președintele Traian Băsescu, după care ne-a acordat un (alt) interviu. Cu părere de rău am constatat neputințele prezidențiale și

apoi lipsa oricărui efect, inclusiv legat de cererea de a fi implicate în agricultură societățile de asigurare.

Traian Băsescu era pe val, fermierii i-au cerut sprijinul, a venit, a făcut baie de mulțime pe o căldură înnăbușitoare, ba chiar a ciocnit un păhărel cu gazdele și, evident, a tot plecat.

ÎNJURAM... BINE!

Am citit câte ceva despre CRIZA dintre 1929 - 1933 (cu Vasile Roaită al ei); am trăit criza de demnitate și de creativitate din perioada „socialistă”. Am anticipat CRIZA ACTUALĂ, românească și mondială (editorialele-s martori) spunând că dispărând războaiele, pier și unele motoare sociale, iar cine a apucat locuri la masa bogaților, va arunca greutățile pe cei sărmani; țările bogate pe... noi.

Nu mi-am închipuit că va fi așa de ASPRĂ și grea, și neiertătoare!

Adevăratul triaj acum începe. Am intrat cu toții, speră fiecare și scapă cine poate!

Valul de proteste și greve subliniază neputința guvernanților, unde nu văd nici o capacitate, decât politruci la ciolan, de a chibzui, cântări și împărți rezultatul muncii unui neam ajuns la sapă de lemn!

Vinovați:

Traian Băsescu. Președintele, nu omul politic conflictual și nestatornic; nu ambițiosul peste măsură, nu... omul! Președintele care „face”, guvernul trage

(ce de scandaluri...!), poporul... rage ! Adică strigă și tot... înjură că nu trăiește bine ! cum i-a promis candidatul. Președintele care s-a tot răfuit cu ceilalți, în loc să construiască viitorul țării, al lui, al tuturor!

Guvernele. Niciunul cu altă grijă decât taxe și impozite, distrugerea întreprinderilor mici și mijlocii, angrenate steril, neproductiv, într-o bătălie... cu președintele!

Partidele politice mari, adică astea 3. Care l-a dat pe... Mesia și nu știm nici noi, care a realizat ceva pentru viitorul nației?

Noi. Cei mai vinovați pentru că am votat pentru un chibrit, un blid de mâncare, un șpriț, pe cine nu trebuia; pentru că ne-am obișnuit să nu mai muncim, așteptând mila statului, care trebuia să sece odată și odată; pentru că n-am găsit sistemul de valori pe care să-l respectăm și să-l urmărim. Noi, care ne mâncăm unul pe altul, care suntem cei mai deștepți din lume, în a-l denigra pe altul, a fura, a înjura... Noi, care mâncăm și nu gândim!

Dacă nu este cumva și Dumnezeu de vină, cei de la U.E. sunt. Se dovedește că n-am știut ce să facem cu libertatea.

Și atunci?

– Dispar subvenții pentru agricultură. Adică pentru mâncarea ieftină, locală, imediată. Pare mai ieftină cea de afară (cartofii!) dar cu ce preț, oameni buni!

– Industrie? Pe unde mai e?

– Serviciile? Jale și iarăși jale.

– Emigrație? Asta da, și... mai crește!

Efecte imediate: petice la haine, încălțăminte proastă, încălzire așisderea, jafuri și tâlhării, alte probleme sociale! Nu pot excepta PRESA.

Acum e regrouparea cea mare. Chestiune de câteva luni. Băieții aceștia buni sau răi, meseriași și nu prea, săvârșesc o muncă utilă, uneori produc bucurii. Sunt prost plătiți dar suflete de luptători. Cine să-i sprijine, știind că pentru fiecare întreprindere e un viitor incert! Cel mai bogat om din județ înregistrează deficite, proporțional, fiecare întreprinzător.

Marți, 6 septembrie 2009, era o agitație cu aglomerație deosebită, la sediul PD-L. Foamea și speranța unei munci bine plătite îi face... directori și căței ascultători pe mulți. Epurarea pesediștilor e procesul inițiat de ei imediat ce au fost luați la guvernare. Pâinea politică e o slujbă, variabil, temporară. Dacă nu e alta!...

Răsccoală sau revoltă populară nu mai e posibilă, că vin scutierii. De furat mai merge ceva, de strigat în piața publică, așa și așa. Dar de scrâșnit și de înjurat cu năduf, nu poate fi oprit nimeni.

Înjurăm... BINE!

**(Meridianul, An XI, nr. 30 (808),
joi, 8 octombrie 2009)**

Am rămas contrariat că în ambele mandate ale sale, bătaia politică a ajuns cu totul vulgară și

neproductivă. Nu cred că n-a încălcat legea uneori, apropo de pământurile cumpărate, dar atacurile suburbane la persoane, îl vor târî în multe procese și mare lucru să nu ajungă ca Adrian Năstase. În acest timp, tabloidizarea, dezbaterile TV au atins adesea grotescul.

La împlinirea vârstei de 70 de ani, deși am scris împotriva politicii lui, cum se vede din presă, am primit următoarea felicitare:

Domnule Profesor,

Împlinirea acestei vârste, de care mă înștiințați,

mă obligă să rememorez faptul că primul meu interviu de politician vi l-am acordat Dvs. la Vaslui, unde am fost ales deputat.

Îmi aduc aminte și de campania electorală din 2004 când Dvs. ați spus și scris că am venit candidat și plec Președintele României, așa cum s-a și întâmplat.

În toate întâlnirile și respectiv interviurile pe care vi le-am dat ați dovedit cea mai aleasă corectitudine și desăvârșit

profesionalism ca un adevărat lider în televiziune, radio, ziar.

Nu mai știu ce cărți ați editat în afară de teza de doctorat și „TVV-15... explozia”, dar cred că aveți opere bune realizate și importante.

Sper să rezistați vremurilor și să continuați cu toată forța.

Cu toată aprecierea,
Președintele României,
Traian Băsescu
(11 aprilie 2011).

Traian Băsescu

După două mandate de Președinte al României, din 2020 este europarlamentar la Bruxelles și are o prezență constantă în viața politică, deși partidul său, pe care el l-a creat, PMP nu a intrat fără câteva sutimi în parlamentul României.

Ca orice personalitate importantă este îndeajuns de criticată cu dezvăluirile cele mai diverse fiind acuzat că a colaborat cu securitatea, că a dobândit abuziv unele bunuri materiale. I s-au anulat toate privilegiile.

Consider că intervențiile sale pe teme politice sunt deosebit de utile în contemporaneitate.

Maurul și-a făcut datoria.

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.

7) IOHANNIS, CANDIDAT, LA PRIMARIA SIBIU, ȘI... PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

Președintele de azi al României e o veche cunoștință, de pe vremea când Sibiuul a fost Centru european cultural (un festival unic) și ne-am întâlnit, convorbit, felicitat cu ocazia participării la campania electorală din 2008, amândoi din partea liberalilor, convocați pentru instructaj electoral la București. Iohanis era mai stăpân pe sine, era sprijinit și din exterior, se purta ca un învingător chiar în fața președintelui PNL și a celor din conducere. Ne-am fotografiat în mai multe ipostaze împreună.

Când a candidat la Președinția României, a ajuns și la Vaslui, nu-i dădea nimeni nici o șansă, dar prietenul meu Ludovic Orban, viitor prim-ministru, a ținut o tiradă electorală memorabilă preluată de toate televiziunile din țară și nu numai. Am dat fragmente și eu pe post dar nu și interviul cu Iohanis pentru că nu mi se părea a fi un serviciu public. Cu toate astea, în ziua votului, când am auzit/văzut comunicatul Patriarhiei, pe la ora 16, că și un cetățean de altă etnie poate fi președinte, am înțeles că Ponta (cotat cu 10% avans) nu va ieși președinte. Și... n-a ieșit, iar Iohanis s-a tot schimbat caracterologic.

KLAUS WERNER IOHANNIS – PREȘEDINTELE DE AZI.

Președintele României din 2014 până azi, cu cele mai mari șanse și valorificate, în 2019, deci cu un nou mandat când scriem rândurile de față, a avut o trecere meteorică prin județul Vaslui, participant la o întrunire electorală proverbială – atunci când în laudație, Ludovic Orban a avut o prezentare după toate regulile oratoriei pe scena Casei de cultură Vaslui – și a fost singurul om pe care n-am vrut să-l filmez amplu pentru Tv.V din două motive: când eram eu candidat la Primăria Vaslui (2008), a venit prin studioul fotografic al PNL, unde făceam clipul cu Crin Antonescu și, cumva, m-a deranjat cu atitudinea sa, prea orgolioasă, chiar dacă era primar al Sibiului. A doua cauză era legată de poziția sa de candidat, în condițiile în care PNL era un partid mult mai slab cotate decât PSD, candidatura lui nu era câtuși de clar relevantă (după părerea mea) și când, sondajele îl dădeau cu peste 10 procente în urma lui Victor Ponta, candidatul celui mai puternic partid PSD și cu o mașinărie de vot bine unsă.

Am crezut că n-are nici o șansă, am asistat la întrunirea electorală „așa să fie” despre care am scris puțin în ziar, i-am dat fotografii de la întâlnire mai mult din prietenie față de Ludovic Orban. Adunarea liniștită

a Organizației PNL Vaslui, unde marea majoritate a consilierilor și a președintelui de atunci (niște necinstiți mimând opoziția) erau mână în mână cu pesediștii, am considerat-o o mizerie care a căpătat înfățișarea politică numită USL cu Ponta și Antonescu în frunte (un hibrid politic destrămat după vreo 6 – 7 luni, cu dușmănie mare).

Am priceput că Iohannis va ieși învingător imediat după ora 16, din ziua votului, când Patriarhia română a dat un comunicat (în ziua votului!?) prin care se spunea că poate fi președinte ales și altcineva decât de naționalitate română. Oricum neamțul a ieșit învingător.

Revenind la perioada mea liberală (reprezentantul ecologiștilor în alianță, candidatul PNL la Primăria municipiului Vaslui, 2008) discuția de atunci cu Iohannis mi l-a înfățișat ca pe un om cam absent, dar hotărât, gata să-i înfrunte pe ai lui cu părerile sale. După adunarea electorală de la Vaslui, la conferința de presă, i se sugerau și alte răspunsuri la întrebările noastre, era provocat să răspundă și altfel, dar a făcut o afirmație care mi-a atras atenția: „prefer să pierd decât să nu spun ce vreau eu”.

– Ce veți face concret pentru Vaslui? a fost una dintre întrebările mele, printre cele puse de ziariștii locali.

– Vom evalua situația județelor și vom proceda în consecință pentru zonele defavorizate...

Vă veți întreba ce a făcut președintele țării Klaus Werner Iohannis pentru Vaslui... Răspuns simplu:

ce-au făcut și ceilalți ajunși președinți ai țării: le-au luat proștilor voturile și și-au căutat de treaba lor, nemaicălcând pe aici până la o nouă campanie electorală. L-am inclus în această „bătălie pentru Vaslui”, nu pentru că este președintele țării (nu figurează în reușitele mele super-jurnalistice, deși am convorbit de câteva ori cu el, când nu era președinte), ci pentru că a influențat o altă orientare spre democrație, mai ales în județul Vaslui, unde de peste 30 de ani e la putere același partid, același om, cu rezultate aproape înfricoșătoare.

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.

8) UN PRIM-MINISTRU, PRINTRE PREȘEDINȚI: LUDOVIC ORBAN

**LUDOVIC ORBAN, PRIM-MINISTRUL...
PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
AZI, PREȘEDINTELE PNL .
*ÎN 2022, PREȘEDINTE AL PARTIDULUI
FORȚA DREPTEI, DEMISIONAR DIN PNL***

Destin asumat de politician, nevoit să stea în umbra altora destul timp pentru a căpăta experiență. Ascensiunea lui Crin Antonescu și a președintelui Klaus Johannis e datorată în mare parte lui Ludovic Orban, cel protejat la un moment dat de influentul său frate (în prezent ambasador la Washington după ce a fost șeful SIE) și sigur de organizația PNL din București pe care a condus-o niște ani. Pentru că a fost atacat și implicat în cercetări penale ale DNA, a renunțat la candidatura pentru Primăria Capitalei și n-a mai candidat la ultimul Parlament.

Într-unul dintre cele vreo 6 interviuri luate de-a lungul anilor, declara că se simte pregătit să fie ales președintele PNL, iar dislocuirea unor femei cu el pare a fi de bun augur, la alegerile din 26 mai 2019, partidul său devansând cu aproape 3 procente veșnicul învingător PSD.

O bună perioadă a fost prim ministru.

Întotdeauna i-a prețuit pe vasluieni, l-a promovat în campania electorală pe Marin Dumitru, pentru care a venit la Vaslui, înainte de susținerea specială a lui Tăriceanu – prim-ministru, a cunoscut activitatea grupului de presă, care, însă, a intrat în mare neînțelegere cu PNL-ul local.

Doar, cuvintele lui, la aniversare, aici:

ENERVANT...

Membru al P.N.L. de curând (prin absorbția cu Acțiunea Populară a președintelui Emil Constantinescu, 2008) l-am reținut pe profesor când a fost prezentat în Congresul de unificare ca om de succes care „sfințește locul”.

În diverse împrejurări ne-am revăzut, m-a sunat la telefon de mai multe ori, iar la Congresul P.N.L. (de alegeri) mi-a dovedit că are cu adevărat coloană vertebrală prin ce a afirmat, susținut și votat, iar, cum de atunci a trecut ceva vreme, constat și o loialitate ieșită din comun, pentru acest sector al vieții sociale, politica. „Eu cred în steaua dumneavoastră pentru că aveți cu ce și pentru cine” mi-a transmis pe 28 martie 2011, domnul profesor. Consider o încurajare pentru toată viața mea.

Desigur, că îl prețuiesc pentru realizările sale în media, pentru voința sa (s-a „bătut” cu un întreg partid) și pentru încrederea sa în viitor. Mărturisesc a nu-i cunosc opera dar am reținut că este lider de presă de

multă vreme și are câteva cărți foarte bune, printre care și un roman.

Îmi amintesc de vitalitatea sa în campania electorală din 2008, în care l-am sprijinit cu toții, în primul rând (de) primul ministru Tăriceanu și actualul președinte, Crin Antonescu.

Uneori e enervant, cât optimism are. Adaug deci, și urarea mea de „La mulți ani!”.

**Ludovic Orban, senator, București, azi, în 2020,
Prim-ministru, în 2021, Președinte al Camerei
Deputaților.
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011)**

Dincolo de politică, Ludovic e un excelent interlocutor... cultural („Sică mandolină”).

Președintele de azi al Camerei Deputaților, Orban e un important om politic și speranța nu numai a liberalilor ci a unei bune părți a populației că, în sfârșit, putem vorbi de democrație și de respectarea regulilor ei în pofida Pandemiei care până la urmă a plasat PNL pe locul secund, deși înainte de alegeri avea constant 10% în plus față de PSD.

În condițiile acestei alianțe cu USR și UDMR nu dau șanse de reușită la programul de guvernare a lui Orban. Să vedem când se sparge și guvernul și alianța...

Azi, ca președinte al Camerei Deputaților, Ludovic... mai poate!!!

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p. În iulie 2022, e doar deputat și șef de partid nou :Forța Dreptei, după ce a fost dat afară din PNL, în favoarea lui Cătuș.

9) ADRIAN NĂSTASE ERA MARE, MARE...

PRIMUL MINISTRU, ADRIAN NASTASE... CA OASPETE!

Cel mai puternic om din țara Românească a fost invitatul nostru într-o emisiune specială, în direct pe radio și Tv. Vaslui, marți, 12 oct. 2004, între orele 18-19. Președintele principalului partid, premierul Țării, poate, peste 2 luni, președintele statului, Adrian Năstase e un nume cu care se poate mândri oricine îl poate avea ca oaspete!

Vă reamintim că prezenți în studioul Tv. Vaslui au mai fost, până acum, președinții României I. Iliescu și E. Constantinescu, primul-ministru Ciorbea, miniștrii Tr. Băsescu, A. Sârbu și mulți alții, de fapt toate principalele personalități ale momentului, dar și că am realizat interviuri cu președinții de stat Fr. Mitterand, I. Iliescu, M. Snegur, E. Constantinescu, P. Lucinschi, cu 12 prim-miniștri și cu peste 100 de miniștri și parlamentari importanți. Reprezintă, aceasta, altceva decât dovadă de muncă și profesionalism? Se justifică, și astfel, efortul nostru pentru a reuși într-o întreprindere de risc maxim? Aici nu e comerț să înșeli la cântar... și, poți păcăli pe unii, dar nu pe toți! AI SAU NU AI VALOARE, și atât!

Nu înseamnă că sunt de acord cu tot ce spune Năstase sau PSD-ul lui, nu-i înalț osanale și, acum, nici nu-l critic. Insist să vă spun că una dintre marile personalități ale țării a fost prezentă pe proprietatea mea, în folosul vasluienilor și sunt foarte mândru de aceasta! A răspuns cu prietenie la gestul nostru amical, a spus ce-a crezut că trebuie, l-am protejat pe teritoriul nostru cu toată echipa. Politicianul are multe păcate, OMUL NĂSTASE, mi-a plăcut. Grozav!

Ne dovedim gazde primitive pentru oricine ne calcă pragul, indiferent de poziție socială și sper că se vede asta de către toți acei care ne cer sprijinul.

... Bafta vieții mele a fost SĂ POT discuta și cu președinți de stat sau prim-miniștri, parlamentari și oameni de afaceri, dar și cu mulți necăjiți ca cel din comuna Voinești, șchiop, bătrân, cu vierme în ochi și fără vreun sprijin.

Dintre candidații la Președinție a fost până acum la noi Marian Petre Miluț (Alianța Populară Creștin Democrată), indirect Gigi Becali, ceva mai înainte Th. Stolojan și P. Roman, acum A. Năstase. Îl așteptăm și pe Băsescu sau oricare ar mai fi, măcar cu un cuvânt de bun venit...

Oaspeții noștri vor fi, oricum, respectați, de oriunde s-ar afla!

Mulțumim pentru vizită, dle Adrian Năstase!

Prof.Dr. Dumitru V. Marin

(Meridianul, an V, nr. 80 (557)

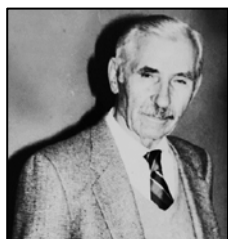
14-17 octombrie 2004)

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.

CIVILIE:

a) ANGHEL RUGINĂ, MARE AUTORITATE MONDIALA IN ECONOMIE

ANGHEL RUGINĂ SAU... MIRACOLUL ECONOMIC PROMIS.

DESPRE acest mare economist american născut la 3 km de Țepu, județul Tecuci, am auzit, citit, judecat cu mult înainte de a veni la Vaslui, după București, alte orașe și Țepu, în încercarea de a-l lămuri pe președintele țării Ion Iliescu de posibilitatea relansării economice, mai mult, despre MIRACOLUL ECONOMIC românesc pe baza „leului greu” ca alternativă la inflaționism și leul ușor de pe piață. Era perioada când și eu m-am împrumutat în bancă să-mi cumpăr un Cielo în rate și știu bine ce s-a întâmplat cu leul românesc: înainte de 1989 cu un leu cumpăram 3 dolari americani, acum moneda americană se cumpăra cu 500 de lei. S-a făcut și o minireformă monetară care „a tăiat” 4 zerouri spre a obține moneda națională RON-ul, adică un schimb ceva mai acceptabil, dar cu leul...schimbat (ce de glume, pe baza aceasta!). ceastă schimbare era și pe baza teoriei economice a profesorului și economistului

de înaltă talie internațională Anghel Rugină, care a venit să-și ofere serviciile românilor și care voia să se stabilească în România.

Anghel Rugină mi-a fost oaspete în Studioul TVV, ca și mai toți politicienii și valorile momentului (20 de ani) în frunte cu fostul prim-ministru Petre Roman. Pentru că veni vorba, am realizat interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, cele mai importante fețe bisericești ale timpului în frunte cu Papa Ioan Paul al II-lea, la Krakovia. Din țară cu majoritatea oamenilor de cultură ca să nu mai vorbim de politicienii care se tot îngrămădeau pe sticlă. Era doar prima televiziune privată din România, cu Licența 001/TV din țară: aici, la Vaslui, cu mijloace extrem de reduse, precare de-a dreptul. Prezența lui Anghel Rugină (o autoritate economică mondială) a fost și pe post (interviu în direct peste o oară) și separat cu reportaj de la Liceul 2 (unde am fost un an profesor) care de atunci se numește „Anghel Rugină”, un liceu bun, cam fără tradiție (are totuși peste 50 de ani de la înființare ca școală generală și apoi liceu de textile), dar fără vârfuri de talie națională nici dintre elevi, nici dintre profesori.

**Septembrie 1993 – interviu cu Anghel Rugină,
somitate internațională**

Discuția de pe postul TVV s-ar putea rezuma simplu: Rugină propunea nu o reformă fiscală asemuitoare cu cea din Statele Unite, nu elemente spectaculoase care să stimuleze producția autohtonă ci o reformă monetară cu leu greu și leu ușor care să provoace un dezechilibru în apreierea-cotarea față de dolar, marca vest germană sau Euro (cu atât mai mult lira sterlină) nefiind luate în calcul. Leul greu în alternanță cu leul ușor să fie mijloace de plată oficiale care să permită derularea diferențiată a afacerilor cu statele capitaliste în rândul cărora să intrăm cât mai repede. Nici Ion Iliescu, nici Nicolae Văcăroiu (prim-ministru) nici Mugur Isărescu (Guvernatorul Băncii Naționale) n-au încurajat ideea care în cele din urmă s-a stins.

Ce a făcut foarte bine pe aici (în județ și în țară), prin autoritatea sa a promovat idealurile societății capitaliste și ideea de concurență loială; și, cel mai important, ideea de VALOARE MONDIALĂ la care se poate ajunge, fie plecând de la situația umilă de pe aici, fie migrând în vest și peste ocean. Practic a deschis epoca celei de a 3-a migrații românești în lume, astfel că azi, în 2019, populația stabilă a țării ar fi doar de 15 milioane de cetățeni, din cei 22 de milioane câți erau după Revoluție (vor analiza cei care mereu vin cât a fost de benefică această migrație). Personal, în interviurile și întâlnirile avute am considerat că prezența sa de om de știință apreciat în lume a reprezentat un model de urmat. Mai menționez că,

printr-o șansă extraordinară (am avut multe dintre acestea) l-am văzut, la Iași, și pe Henri Coandă, cu soția, și el cu dorința de a reveni în țară, atunci după discuțiile cu N. Ceaușescu pentru rezervoarele de gaz metan din salinele românești și reproiectarea unei alte hidrocentrale în Moldova. Șansa cu Anghel Rugină am valorificat-o corespunzător mediatic, exact în perioada în care se spunea că ora exactă la Vaslui, se dădea la TVV. Dintre răspunsuri, spicuiți:

„M-am născut aproape de Tecuci, la Vizionești, lângă Țepu, , de unde a provenit și Tudor Pamfile, pe 24 mai 1913, dintr-o familie modestă. Am avut noroc să fiu remarcat pentru silința la învățătură și să câștig bunăvoința unui boier”(Cincu, precizez, eu). „Am fost pe urmele unor iluștri înaintași, l-am cunoscut pe Einstein, am fost consilierul președintelui Statelor Unite, sunt stabilit în Boston, m-am dedicat științei, economiei. Am priceput relativ repede mecanismele economice”. „Am călătorit în toată lumea, am predat în cele mai mari universități din lume”... „Aș vrea să revin în țară, că rămân român, dar aici nu mi se asigură nici un minim de confort material și spiritual...” Îmi ceri un fel de angajament? „Iată-l cât voi mai trăi voi ajuta România și oamenii săi”. A murit departe de țară, pe 15 decembrie 2008, la 95 de ani, ca membru de onoare al Academiei Române, din 1990.

Cu adevărat, la Vaslui s-a mai întors, nu cu același entuziasm, dar cu donații masive de cărți. Liceul care-i poartă numele este o mărturie pentru patriotismul savantului care s-a șlefuit ca diamant în

lume și a încercat să fie, iarăși, român. Din discuțiile ample, multe ore, cu Anghel Rugină am reținut două elemente: dorul de țară nu se stinge nici la cei aproape 90 de ani cât avea el, și Marea valoare umană rămâne întotdeauna modestă.

Anghel Rugină este autorul mai multor lucrări economice, dintre care menționăm următoarele: *Geldtypen und Geldordnungen. Fundamente für eine echte allgemeine Geld- und Wirtschaftstheorie* (Stuttgart, Germania, 1949); *Capitalisme, Socialisme ou Liberalisme Social? Observations critique a Vocation de la Conference Internationale des Sciences Economiques à Rome* (1956); *Programme de Stabilisation Economique, Financiare et Sociale pour la France* (1959); *An End to the Agony of the American Dollar? A Plan for Stable Equilibrium Conditions of the American Monetary System* (1970); *A Reorganization Plan of the International Monetary Fund* (1973); *A Plan for Monetary, Financial, Economic and Social Stabilization for Greece* (1975); **Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.**

b) BBC, cam cum e.

După cum se știe postul de radio de la Londra era, alături de Europa liberă din Frankfurt – Germania și Vocea Americii (VOA), foarte ascultat de românii sătui de poliloghia patriotardă a epocii de aur=ceaușiste. Erau și foarte interesați, documentați, apropiați de ascultători, așa că atunci când au propus să intrăm în rețeaua lor românească, n-am ezitat să le preluăm știrile, un ajutor extrem pentru postul nostru înființat prin octombrie 1993, dar inaugurat pe 14 iunie 1994, cu o prezență internațională la Vaslui, inclusiv conducerea BBC și ambasadoarea Marii Britanii.

În semn de prețuire și stimulare am fost printre puținii șefi de media (doar 11) invitați la Londra vreo 10 zile, după ce Sergius fusese la Deutsche Welle în Germania, iar Daniel se ocupase cu înființarea celor două posturi UNISON (Vaslui+ Bârlad, prima rețea din istoria județului).

LA... B.B.C.!

Când citiți aceste rânduri, poate, eu sunt pe malurile Tamisei, adică în Londra lui Blayer cel războinic! Dacă sunt sănătos, dacă nu izbucnește războiul, dacă...

Fac parte dintre puținii oameni ai acestei țări, oarecum purtați prin lume, mânat de probleme și interese. Ar fi prima oară când merg altundeva și pe ceva bani ai altora, pentru că mă aflu în postura de

invitat al BBC World Service în calitate de om de presă. Și, atunci când reprezentanții Albionului m-au chemat alături de alți 8 reprezentanți ai celor peste 120 de posturi de radio din țară cred că am găsit posibilitatea unui schimb de experiență profitabil de ambele părți. Ar fi deci, în primul rând, autoritatea și audiența celor două posturi de radio Unison care reprezintă, în teritoriul național, județul nostru; ar fi aprecierea obiectivității noastre în cei 9 ani de existență; ar mai fi credibilitatea partenerului...

Intrare la B.B.C.

Încerc să „zic” o realitate: că se aude până-n Londra, de Vaslui, prin intermediul mijloacelor de presă pe care le conduc!

Mai spun că, pe unde-am fost, am reprezentat și județul și grupul de oameni cu autoritate și greutate a cuvântului.

Invitația BBC World Service mă onorează dar mă și obligă. Deci, și acolo, ca și aici, contați pe mine!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 18 (355), 6-9 martie 2003**

LA... B.B.C.

Și astăzi poporul român mai ia la cunoștință direct realitățile lumii, prin reprezentanții săi, pentru că altfel imaginile TV n-au „limite”.

Important e dacă aceia mai simt românește sau îi mai reprezintă în vreun fel pe ai noștri.

Pe aici, prin Londra, ROMÂN sunt!

Vă redau, pe scurt, programul zilelor de joi, vineri, sâmbătă.

Joi, 6 martie 2003

9.30 - întâlnire cu Zdenka Krizman, șeful pentru Europa a BBC;

10.00 - vizită la secția română a BBC;

11.00 – discuții cu Ruxandra Obreja, din conducerea secției române a BBC;

11.30 – directorul adjunct al BBC WS, Nigel Chapman, a avut o întrevedere cu românii;

12.00 – emisiune radiofonică; cu noi în transmisii directe; (M-am adresat tuturor românilor... din Londra!)

14.30 – 17.00 – vizitarea studiourilor BBC.

Vineri, 7 martie

09.00 – deplasarea cu trăsura la universitatea Oxford;

11.00 – vizită la postul de radio Fox FM de la Oxford, care aparține de Capital Radio Network;

12.30 – prânz la Oxford, apoi vizitarea orașului; la întoarcere, delegația s-a oprit și într-o localitate rurală.

Sâmbătă, 8 martie

Dimineață - turul Londrei și o plimbare pe apă, pe Tamisa.

După-amiază - program lejer;

Seara – dineu de adio împreună cu reprezentanții BBC.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 19 (356), 10-12 martie 2003**

B.B.C. E CU NOI!

Puțini știu că fostul director al BBC-România (deci, secția română), Cristian Mititelu este originar din județul Vaslui, deși în acești ani de colaborare nu a mai călcat pe aceste meleaguri.

Poate tot puțini știu că la formarea rețelei de radio care retransmite emisiunile BBC am contribuit și noi. Nu dezinteresat (pentru că aveam nevoie de autoritatea și de știrile lor, de presă serioasă) dar am pus umărul. Așa că BBC are în România cea mai vastă rețea de retransmițători, cu investiții minime!

Ar fi ușor să spun că ne-au acordat vreun sprijin special dacă ar fi fost ceva, ceva. Deci ne-am dezvoltat și existăm „pe picioarele noastre”.

Relația BBC – Unison Vaslui e de mare comunicare și respect! Echipa BBC e de mare calitate, dar...

– Când printre cei mai apreciați de acolo e Cătălin Striblea (pe care noi l-am descoperit, în clasa a X-a fiind);

– Când Cristian Mititelu ar fi de pe aici (s-a pensionat);

– Când Răzvan Scorțea, un tip cu totul deosebit preia conducerea BBC în limba română...

– Când putem oricând transmite și noi prin ei relatări cu subiecte interesante...

B.B.C. e... cu noi?

**D.V. MARIN, ambasadoarea Marii Britanii la
București, reprezentanta BBC, Dan Marin**

15 mai 1994

**la recepția de inaugurare
a postului de radio UNISON Vaslui**

M-am bucurat revăzându-i la Sinaia (joi și vineri – 18-19.03.2004) pe reprezentanții de frunte ai celei mai prestigioase instituții de presă îmbrățișându-mă cu efuziune și respect.

Dincolo de mândrie personală pentru asemenea înalte amiciții rămâne, cred, conștiința că amărăștenii de pe aici ne-am impus respectul și prețuirea lor.

Că nici nu duc lipsă de prieteni, mai mult sau mai puțin interesați, cum, la alt nivel, nici noi nu ne plângem...

Mai zic: dacă în numele TV Vaslui și Unison am colindat Europa, chiar nimic din ce-am realizat noi pe-acolo n-a făcut nume bun?

Oricum, vocea noastră s-a auzit la BBC și sperăm să se mai audă.

Așa pentru noi, toți: poți să ai prieteni de mare valoare fără să ai valoare?

B.B.C. e, sigur, cu noi!!!

Prin aeroportul Heathrow s-a deschis de fapt, fereastră asupra Angliei, așa cum este ea.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 23 (499) 22-24 martie 2004**

c) MONTREALUL CEL PRIMITOR, INCLUSIV Î.P.S. CASSIAN

De la bun început: am onorat invitația lui Sergius și familia lui stabilită în Montreal, care 16 zile ne-a ținut ca pe palme pe mine și pe Iulia, ne-a ajutat să legăm prietenii în diaspora și să realizez interviuri unice, evident memorabile. Printre altele, cu ocazia înființării unei noi parohii de către un preot din Oltenia, stabilit și el aici, am convorbit mult cu P.S. Cassian, Episcop al Americii de Nord și Canadei, interviul fiind difuzat și în România și în Canada.

Serialul publicat în ziarul zonal Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Galați este o reflectare palidă a multiplelor învățături acumulate atunci.

MONTREAL, LA EL ACASĂ, ÎN CANADA

Sunt convins că rândurile de față folosesc multor cititori sau ascultători. Măcar și pentru că unora li se pare că pe acolo-s numai patrupede cu colaci în coadă.

Mai întâi, ce-am făcut în Canada și Statele Unite vizitate în perioada 7-28 septembrie 2012.

Vizita la Biblioteca Națională din Montreal și întâlnirea cu doi scriitori de origine română a fost instructivă (pentru oricine), dat fiind operativitatea cu care cititorul/vizitatorul e servit, mai ales datorită sistemului informatic bine, bine pus la punct.

Biblioteca Națională din Montreal

Regretul meu cel mare e că-s foarte puține cărți în limba română (câteva sute) cu foarte puțini autori de valoare și ne-variate ca temă sau specialitate. Discuția reluată, cu un redactor de la Televiziunea (Radio) Canada a avut concluzia că: sunt foarte puține cărți în limba română, nu există nici o bibliotecă pentru cei 55.000 de români din Montreal (aproximativ 200.000 în toată Canada), doar o singură librărie – celelalte neavând și carte românească.

Se vorbesc 112 limbi în Canada dar comunitatea românească este divizată și neorganizată. Mulți nici nu vor să audă de limba română din convingerea că sunt dezavantajați copiii lor.

L-am reîntâlnit pe Cătălin Popescu, un inginer deosebit de deștept (felicități și urările de bine pentru

fetița lor), pe Corina și George Câlțan care cred că totuși, limba română are viitor și în aceste condiții.

Complexul olimpic a fost din nou uimitor (ca și Biodom) de la înălțimea celor 145 metri ai turnului înclinat (în Guinness Book), am admirat (și fotografiat) până și Oratoriul de pe muntele „Mont-Royal”. Numele Nadiei străjuiește panoplia medaliaților olimpici din 1976, figura gimnastei fiind prezentă în memoria publică de azi. Farfuria zburătoare (cu anexe) e chiar impresionantă.

Am revăzut parcuri, orașul subteran din centrul Montreal-ului ca și blocurile de 60-80 de etaje. Am înțeles de ce viața e scumpă în Canada.

Dintre observațiile directe:

- Cartea și lectura nu prea fac obiectul atenției populației.

- Școala urmărește să crească clasă muncitoare, fără stimuli sociali pentru tineretul școlar. Nădejdea performanței este doar în școlile private.

- Sportul se bazează pe inițiativele private, nu există campionat de fotbal (ci, doar cuplat cu Statele Unite) deși sunt sute de terenuri cu iarbă, cu gazon artificial în oraș. Ziaristul Ardeleanu de la „Pagini Românești” era și crainicul unei săli de fotbal, cu 3 terenuri (și o cupă în desfășurare). Ne-a povestit multe lucruri noi.

- Problema locurilor de muncă... e serioasă! Nesiguranța pentru slujba de mâine e clară, dar statul îi ajută pe oameni și pe prăpădiți cu sume care le asigură minimul de trai.

– Am văzut zeci de cerșetori și oameni care au renunțat la lupta cu viața.

– Am văzut (în mai multe rânduri și locuri) drogați... cu manifestările specifice.

– Relațiile interumane sunt tare limitate, țara însăși se autodenumea cea „a celor două singurătăți”.

– E o circulație infernală pe o infrastructură bine pusă la punct. Timpul se măsoară în „X minute de mers, cu mașina”.

– E absolut impresionant sistemul șoselelor (autorute în lung și în lat) cu milioane de autoturisme în trafic alături de camioane de 30-60 de tone în deplasare. Benzina flotează în jurul a 1,5 dolari litrul, în State e la jumătate.

– Copiilor li se acordă atenție specială. Până la 12 ani nu pot pleca neînsoțiți nici pe stradă, nici de la școală.

– Străzile sunt curate, semaforizarea bună. În orașelul chinezesc era mai multă animație.

– Serviciul de biciclete pentru populație (al primăriei) e teribil. Sunt foarte, foarte multe biciclete în tot Montreal-ul.

– Despre moralitate e tare greu de discutat. E altfel decât în Europa!

Pentru cine vrea să gândească, are ce învăța de pe acolo, chiar dacă e greu de ajuns, dar personal nu îndemn să plece. Pentru că tot acasă e mai bine!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 40 (961), joi, 04 octombrie 2012**

Biodomul de la Montreal

DE DEPARTE, CANADA

De poate două decenii am servit comunitatea vasluiană cu gândul, imaginea tv, cu pixul, cu sfatul, cu ce-am considerat că este mai bine. Pentru c-am avut curajul să înfrunt buni și răi, nu mă pot mândri cu prietenii. Am spus și am scris întotdeauna ce-am gândit și nu ce-au vrut alții.

Din nou mă aflu pe alte meleaguri și nu-mi încalc obiceiul de a transmite ce simt și ce gândesc, nu ce mănânc și beau.

Un zbor de 1.100 kilometri până la Amsterdam, fiind prea obosit, l-am consacrat somnului. Și... pentru că vremea închisă din Europa nu mi-a lăsat prea multe ferestre spre pământ, prima observație din Olanda e că oamenii ăștia n-au avut la îndemână decât riglă și colțuri. Câmpurile sunt drepte, unghiulare, pătrate, niciodată cu rotunjime. Întotdeauna excelent lucrate, și de sus, și de mai jos, am observat rânduiala și perfecțiunea lucrărilor pământului. Aeroportul din Amsterdam e imens. Știam că Portul maritim e cel mai mare din Europa dar nu și acesta. La aterizare ori decolare avioanele se mișcă mai ceva ca taxiurile la noi și m-am mirat că așteptau (mult) câte trei la decolare pe pista cea mai lungă pentru că sunt aeronave de toate tipurile pe câteva zeci de piste.

O haraba mare cât un bloc (Boeing) a înghițit peste trei sute de oameni cu tone de bagaje cu visuri, pasiuni, certitudini, și bătrâni și copii, în general populația activă...

Aproape șapte ore peste ocean, până la Montreal, peste Atlanticul cel capricios. Compania KLM și-a demonstrat priceperea cu monitoare de televiziune individuale, comunicarea datelor de zbor, filme, desene animate, informații în limba engleză (vă amintiți că am scris că mai toată lumea se va exprima într-o limbă care va semăna cu engleza...?!). Aceasta este limba de comunicare în lume.

Am mers de la răsărit la apus, deci pe soare tot timpul! N-am văzut prea mult, nici din teritoriul Canadei, de altfel stâncos, muntos și lipsit de așezări umane, când citeam pe monitor, că temperatura exterioară, la 10.500 metri altitudine este -62 grade Celsius, îmi închipuiam că nimic nu mișcă prin munții aceștia numeroși și neprimitori.

Animația aeroportului Trudeau era comparabilă cu cea din Europa (adică București și Amsterdam). Dar... Montrealul e un oraș de culoarea vișinelor putrede, betonat până în străfundurile pământului (adică aproximativ cât omul a putut pătrunde). E aglomerarea pătratelor cu cvartaluri de blocuri, în care omul circulă mai mult cu mașina decât pe jos, e cenușiul betonului în tot ce mișcă și visează conlocuitorul.

Și stadionul olimpic „acoperit” de un turn de 175 metri înălțime (Eiffel – 330 metri, Petrini – 66, Turnul Londrei) înclinat și asemănător cu monumentul lui Gagarin din Moscova. E tot din beton și fier. Spectaculos acest mare complex sportiv, unde Nadia a încurcat calculatoarele, (atunci) româncă obținând primul zece din istoria gimnasticii...! (sper să revin...!)

Montrealul este marele oraș canadian, cu circa trei milioane de locuitori, multilingvism, multicultural, de-a lungul fluviului Sf. Laurențiu. Este orașul podului pentru filmele cu cowboy. Este orașul blocurilor fără balcoane...

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, nr.
19 (888), joi, 12 mai 2011**

CANADA, MAI DE APROAPE

Indieni cu tot felul de pene și strigăte războinice, săgeți și... ultimul mohican... hm! Azi nimic să amintească măcar de Fram, ursul polar!

Țară a miliardelor de tone de beton cu întindere mai mare decât Europa (păi, de la Montreal, la Edmonton sunt vreo 5.500 de km), un fel de Bărăgan imens, brăzdat de mii de șosele, cu ronduri și rondele din beton, perfect puse la punct, peste care circulă mii și mii de mașini într-o fantastică alergătură pentru viață. A fi cu serviciul la o oră de mers cu trenul sau cu mașina e o obișnuință, cvartalele de blocuri fiind la depărtări considerabile de întreprinderi și instituții.

Am încercat să sugerez imaginea unei țări mai mari ca Europa, dar doar cu 30 de milioane de locuitori, cu automatizări și informatizări la nivelul Germaniei și Elveției, stat social cu grija pentru toți, încurajând imigrația din cauza natalității negative, cetățenii fiind la locurile de muncă ori în autoturisme (media, 1,5 pe familie) și foarte puțin pe străzi, cam de loc. Pentru conștiinciozitatea lor, românii sunt foarte bine văzuți, dar n-au munci de conducere foarte importante (cred și eu, inginer ca om de serviciu) nimeni nu-și pune problema de culoare sau naționalitate ci, SĂ ȘTIE.

Legile țării protejează (exagerat, chiar) viața copiilor, primul lucru pe care-l învață ă l mic e numărul de la poliție să-și reclame părinții care-l bat, creându-se un fel de libertate pernicioasă pentru aceștia, care înțeleg cu greu că banu' îi educă și nu familia, devenind o piesă într-un angrenaj tehnicizat la maximum.

Ăștia-s mai grandomani decât rușii, cu o risipă excepțională de spațiu. Universitatea Economică (HEC) are câteva sute de săli și câteva biblioteci (toate cu ferestre de vizitare), bufet și sală de mese în mijloc, calculatoare și ghiduri. ORATORIUL (catedrala), construcție impunătoare cu scop religios, sala având circa 20.000 de locuri, înălțimea, mult peste 40 de metri; situat pe un deal botezat munte, asigură o mare vizibilitate printre cele câteva zeci de zgârie nori, Down town-ul sprijinindu-și cele peste 50 de etaje pe o infrastructură cu sute de camere și un subsol - tunel de câțiva kilometri care continuă autoruta 720 pe 6 benzi de circulație (nord-sud), de-a lungul fluviului Saint-Laurent. Liniile de metrou și cele de transport urban (multe) asigură o fluentă excelentă.

Provincia Quebec e interesantă, ușor spectaculoasă, cu ceva urme istorice, integrând câteva zeci de mii de români, comunicând în limba franceză dar și engleză. Am luat o masă excelentă din turnul de 180 metri înălțime, într-un restaurant rotitor cu panorama orașului Quebec, într-o oră și 40 de minute.

Toronto înglobează și rezervații pentru indieni și orașe - satelit, și aproape 7 milioane de locuitori, dar mai ales o rețea de transporturi demnă de cartea recordurilor! Se vorbește limba engleză, se trece una-două la americani pentru cumpărături. Ca să ajungem la cascada Niagara am parcurs 1.400 de km dus-întors. O altă cascadă, de la Montmorenci are 84 de metri.

DVM la Cascada NIAGARA

Cred că momentul de afirmare și ieșire în lume a țării și mai ales a Montrealului au fost Jocurile Olimpice din 1976, când Nadia Comăneci (are numele incastrat într-o panoplie veșnică!) a încurcat calculatoarele obținând nota 10. Lângă Turn și Sala-farfurie am urmărit meciul Impact - Red Bull New York, alături de nepotul Radu.

Când și cum au reușit oamenii ăștia să betoneze o țară atât de mare și destul de neprimitoare, ține de miracol. Ei, și ce, veți spune. Răspunsul: emigrația românilor! La câte mașini mișună în Canada, ea ar muri instantaneu la încetarea producției de petrol.

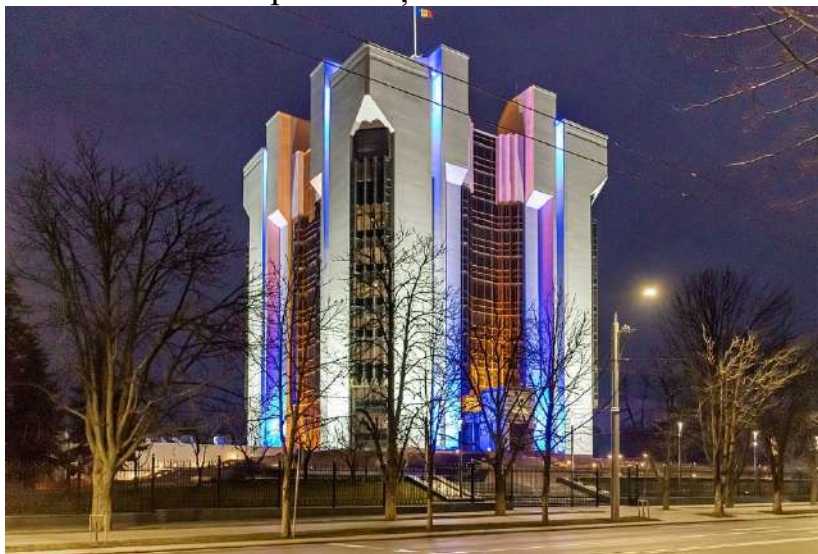
Dar... OMUL...? Pe curând!

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
nr. 20 (889), joi, 19 mai 2011**

ÎNTAMPLARI... CU SCART:

- Voronin

Nu l-am introdus în capitolul președinți intervievați, pentru că atunci când m-a arestat lângă palatul prezidențial din Chișinău nu era decât șeful Poliției din R. Moldova, dar avea totul pe mână, cu puteri, funcții, oaste, sprijin rusesc. Am intuit că-l va schimba pe Snegur și i-am zis asta când m-am revăzut cu el în cabinetul prezidențial. A zâmbit.

Palatului prezidențial – Chișinău, Rep. Moldova

Filmam în vederea alcătuirii casetei de emisie, împrejurul Palatului prezidențial, când m-a descoperit cineva din anturajul lui Voronin în fața căruia am ajuns

repede, el cu păr grizonat și ținută impunătoare. Eram acuzat de spionaj. Norocul a fost că un redactor/operator de la noi, Toma, m-a văzut și i-am strigat să meargă la președinte. La câteva minute după intrarea operatorului la Snegur am fost eliberat dar mi s-a atras atenția să fiu atent ce filmez.

- Prefectul de pe Loara

În Franța părea democrație cum trebuie, deci am încercat să intru la Prefectul de Tourenne, în orașul Tours de pe Valea Loarei, cam pe la ora 10. Nici vorbă, „cum să (mă) primească el, fără programare? Mai ales că din moment în moment trebuie să iasă” Așa că am așteptat un pic, și când a apărut...pe el! Adică pe umărul drept camera de filmat M-7, cu mâna stângă țineam sus cele 9 becuri albe pe un suport din lemn, încurcat în cablul dintre cameră și aparatul de înregistrat, într-un picior și cu chef de interviu. Mi-am promis un minut, am stat de vorbă aproape 40 de minute, și cred că am făcut o bună propagandă României, despre care știa numai de rău.

- 2 decembrie 2001 - J. Fischer

Din București am plecat 3 membri ai delegației la Internaționala ecologistă, pentru că președintele Alexandru Ionescu nu putea să participe, eu fiind vicepreședinte F.E.R. ales. Aveam interpreta pentru limba germană iar fiul meu Sergius Marin era și șofer și operator. Pe scările Hotelului Berlin din Budapesta am fost recunoscuți de niște români care văzuseră reportajul cu grindina transmis în direct la TVV.

Întâlnirea oficială a durat aproape 3 ore, ministrul de externe german Ioscha Fischer cerându-ne să votăm delegația germană, promițându-ne că ne va sprijini să intrăm în NATO. Dura mai mult pentru că eu vorbeam românește, traducere, ce zicea el, traducere, răspuns. Ne-am înțeles bine, am discutat mai multe teme, la despărțire mi-a dat „Constituția Statelor Europene” într-un fel de manuscris în limba franceză precizând că va dura destul timp până la adoptarea ei.

Noi, cei 3 eram păziți de aparatul de filmat, Fischer de niște bodiguarzi cu paltoane, deși era cald în hotel.

Ministrul german avea un farmec cu totul aparte.

Am fost primul vasluian care a reprezentat România la acest cel mai înalt nivel, în acei ani.

ALEXANDRU IONESCU, marele prieten al vasluienilor...

A plecat pe neașteptate, joi 9 iulie 2020, la ceas de seară târzie.

Prof.univ.dr. Alexandru Ionescu... nu mai e.

Nu mai are cine veni la manifestările literare, sociale, culturale pe care le organizăm de 20 de ani (de la care n-a lipsit), nu mai are cine sprijini Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC din a cărei redacție făcea parte de pe 8 februarie 2015, nu mai are cine oferi premii câștigătorilor concursurilor organizate de ziar, revistă, radio, TVV, nelipsind de la sărbătoarea Cărții și culturii vasluiene (7 ediții).

Era cu adevărat un om neobișnuit, mare luptător pentru adevăr și democrație, un mare învățat, cu peste 70 de cărți tipărite.

Era un prieten al vasluienilor cu care s-a întâlnit de multe ori.

Eu am rămas mai sărac, tare sărac, prin moartea acestui prieten de o mare loialitate timp de peste 30 de ani. E mare durerea mea personală, e durerea firească a familiei, dar și vasluienii care l-au cunoscut îl regretă pentru că a făcut pe aici multe fapte demne de legenda unui om adevărat.

Alexandru Ionescu nu mai e.

Dar noi, atâtea, îl putem uita?

Dumnezeu să te aibă în pază, prietene drag.

Meridianul Cultural Românesc,

An VI, Nr. 3 (23), iulie – august – septembrie 2020

După doi ani...

Cu suflet cernit:

Prof.Univ.Dr. **Alexandru Ionescu** a plecat dintre noi de 2 ani, după ce s-a așezat într-un fotoliu de pe care nu s-a mai ridicat niciodată. N-a avut copii, soția i-a murit de Covid. Nemurirea lui se lasă așteptată, deși a făcut tot ce a putut pentru România.

L-am cunoscut la Congresul de constituire al partidului Mișcarea Ecologistă din România, unde era o mare hărmălaie a oportuniștilor veniți de pretutindeni care urlau democratic atât cât îi țineau bojogii. Conducător la prezidiu, a aruncat exasperat cu pixul în sală și n-a mai fost ales în conducere de balamagiii din

teritoriu, și atunci l-am urmat să înființeze Federația Ecologistă din România, ajuns cu un mandat de deputat pentru el.

A fost cel mai loial, mai intim prieten al meu, dintre cele 1488 de personalități mari pe care le-am intervievat. Are 76 de cărți tipărite, a umblat în țară în lung și în lat în scop cultural, n-a lipsit de la manifestările publice de la Vaslui, când am fost onorat să-l îmbrățișez, mereu cu efuziune chiar. Un OM rar, de a cărui prietenie strânsă m-am bucurat.

Sunt răni sufletești nevindecabile printre care și dispariția acestui mare prieten al meu către care întorc adesea gânduri, dar consemnez tare rar, și prețuirea pentru această valoare națională, și contribuția sa importantă la cultura vasluiană și aportul său național la cultura și politica democratizată națională (a unui mare om iubitor de adevăr!).

Pentru contribuția sa de toate felurile la M.C.R. nu trebuie să-l uităm niciunul.

**Meridianul Cultural Românesc,
An VIII, Nr. 2 (30), aprilie – mai – iunie 2022**

- Nimicii de la Vaslui

Un capitol foarte bogat, pentru că am avut de toate: inamici vizibili, invizibili, prieteni trădători, hoți, mincinoși, comozi și puturoși, oportuniști și alte categorii de oameni, drept care am făcut de toate cele ce se impuneau ca să izbutesc. Au fost câteva personalități și de destulă valoare cu care m-am înțeles și am progresat. Nu risc să-i fac nemuritori pe cei care

au făcut tot ce puteau ei să împiedice funcționarea TVV, realizarea emisiunilor, înțelegerea în familie prin telefoane scârboase către cei de acasă, mă rog, tot arsenalul murdărilor.

Drept care studioul TVV a funcționat în 6 locații (sabotaje, nu glumă), cel de radio în 3, redacția în 4, până am cumpărat clădirea de pe str. Frunzelor 2, unde se află redacția TVV, a ziarului, a revistei și toată logistica pentru funcționarea acestui unic grup de presă.. Cu toate acestea am ieșit întotdeauna la timpul anunțat, pe cele 2 stații de retransmisie a TVR, ca să nu mai vorbim după ce-am dobândit Emițătorul TVV, o stație de la Baikonur, care a servit lansării sateliților sovietici.

**Emițătorul TV
dezmembrat din sistemul de ghidare a rachetelor**

- ALPI – un grup de prieteni deștepți și creativi

Asociația literară Păstorel Iași, m-a cooptat printre membrii seniori imediat ce s-a format, datorită unui mare scriitor și spirit ales, Mihai Batog- Bujeniță,

dar tot grupul de oameni aleși ieșeni și din alte părți, cam 40 de prezenți la fiecare ședință, toți aceștia m-au primit cu prețuire și pentru că i-am respectat, și pentru că i-am publicat în ziarul Meridianul... sau în M.C.R., am făcut interviuri cu ei.

La Cercul militar Iași, cu public de nota maximă întotdeauna, am susținut câțiva ani manifestările cele mai diverse și mai spectaculoase.

La Liga Scriitorilor, filiala Iași, am legat prietenii cu adevărat creative și foarte folositoare spiritual. Între excelenții colaboratori: președintele Dan Teodorescu, poeta Corina Gherman, romancierul....

Acordarea distincției „Personalitatea anului 2021” pe 18 decembrie 2021, a fost una dintre cele care m-au bucurat, alături de ordinul și alte distincții acordate de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din București și Destine literare – Montreal-Canada.

- Destine literare – inimoșii lumii

Să știți:

Din inițiativa olteanului Alex Cetățeanu ajuns în Montreal, a luat ființă grupul Destine literare, o adevărată fabrică de scriitori, un grup creativ excelentism care are și un Cenaclu literar cu același titlu, cam 80 de mari personalități din toată lumea, cu întâlniri online sâmbăta la fiecare 2 săptămâni, care m-au primit cum se cuvine între ei în ianuarie, 2021. Spun că sunt printre cei mai autoritari pe-acolo pentru că înregistrez ziar, revistă, TV online și mai am și o operă personală de 56 de cărți.

Oamenii ăștia, în frunte cu Alex sunt de o finețe extremă, buni convorbitori, aprigi polemisti, suflete cu totul aparte. E o mare onoare să participi în acest conclave cu tot felul de universitari, academicieni, scriitori, artiști etc. Sergiu Cioiu, alt oltean, reușește să

ne țină în priză artistică, doamna Carmen Stănescu e o secretară de Cenaclu MODEL, Valentin Luca un tehnician cu toate dotările tehnice și rezolvările imediate în buzunarul cel mic.

Stimate coleg, Profesor dr. Dumitru V. MARIN

Felicitări! În unanimitate, membrii Comitetului Executiv au votat pentru primirea dumneavoastră în ASRAN.

Bine ați venit în Asociația Scriitorilor Români din America de Nord. Va dorim succes în activitatea dumneavoastră.

PREȘEDINTE ASRAN,

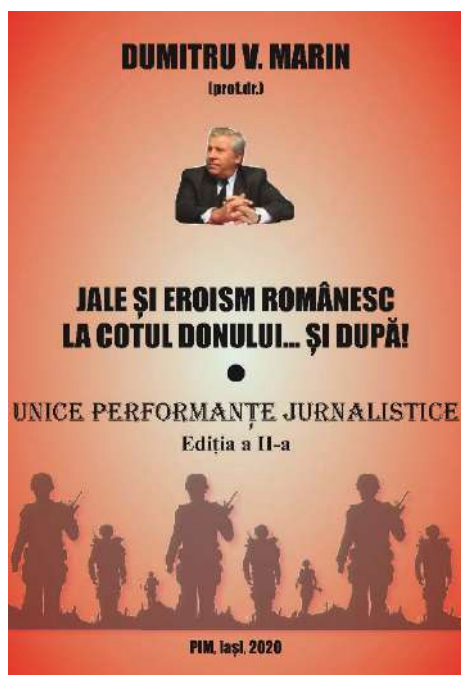
Alex Cetateanu

Felicitări Alex pentru acest singur (până acum) DESTINE LITERARE cu exprimare între marginile limbii române.

- Cei de la Cotul Donului

MARE NOROC JURNALISTIC: să găsești după 77 de ani, 7 sutaviețuitori din nenorocirea de război, de la Cotul Donului. S-a mai scris despre asta dar nu cu atâta noroc, nu cu atâtea date, nu cu atâția eroi care mai trăiesc în 2021, nu cu atâtea emoții, trăiri, întâmplări și MĂRTURII despre cea mai mare înfrângere a armatei române din toate timpurile: 150.000 de vieți omenești risipite.

În afară de cei 7 sutaviețuitori intervievați,

volumul cuprinde un jurnal de front al unui ofițer român, Tache Brumă, prizonier la germani.

Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după(!), Iași, Pim, 2020, 318 pag. e o carte care nu va mai avea corespondent vreodată pentru că au dispărut acei care reprezentau acea lume a suferinței și nedreptății (sub nume

de eroism!).

N-am înconjurat pământul degeaba.

Am plecat de la titlul unui reportaj după un Simpozion Național organizat la Vaslui, al prietenului și colaboratorului Val Andreescu și un foarte bun poet și scriitor.

Aici, vreau numai să amintesc momentul când o bună parte dintre participanții la Simpozion au reacționat cu aplauze când Val a afirmat că sunt o personalitate unică (a adus argumente), cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile (afirmație preluată de la acad. A.D. Tudosie, Gabriela Ana Balan, Mihai Batog-Bujeniță etc., etc.) considerând că n-am „făcut ocolul lumii degeaba” și că înregistrez o operă de mare valoare pentru vasluieni, pentru români, pentru diaspora. Ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău consemnează pe mai multe pagini și multe altele.

Astăzi sunt membru al celor 6 uniuni de creație din 6 țări, membru respectat al UZPR, ocultat de puternicii zilei din Vaslui, membru printre cei vreo 80 de mari învățați ai lumii prezenți online la dezbaterele organizate la 2 săptămâni de Destine Literare, Montreal.

VI.

Și... noi (!)

Iulia, tovarășa de viață, mai ales de muncă.

Pentru oricine în această lume potrivirea cu cel de al doilea în cuplu este condiție de reușită socială. Să ajungem la rezultatele în viață pe care le avem, trebuia ca soția să fie om de linia a II-a perfect și Iulia, fostă Cernat, a fost. A fost constructivă mereu, mamă care a educat cum trebuie cei 3 copii (Sergius, Daniel, Radu), care-și iubește nepoții și strănepoții, l-a susținut pe bărbatul său întotdeauna. Femeie deosebit de muncitoare, absolvind 2 facultăți (istorie-geografie la Bacău, istorie la Iași), organizatoarea unui muzeu la Școala Bălteni unde a predat peste 22 de ani, în condiții de navetă pe jos mulți km, adică grele. Cu toate acestea a fost mereu apreciată și... decorată. Cei peste 60 de ani dimpreună înseamnă respectul și afecțiunea dintr-o viață intens trăită.

Nepoții săi o respectă și o iubesc: Codruța, Harmony, Radu, Raluca, Ștefan, Ana, Eva, Vlad, Rareș ca și nurorile sale: Ina, Alina, Mihaela.

A fost tovarășă, confidentă, sfătuitoare și... **o cheie a tuturor realizărilor** de excepție ale omului său. La drept vorbind toată comunitatea vasluiană îi datorează extrem de mult.

COPIII, chiar foarte buni:

Toată cioara își laudă puii, nu? Dar: Toți copiii familiei Marin au fost buni și foarte buni la învățătură, Radu fiind premiant în toți anii, inclusiv la Facultatea de chimie alimentară Galați, mereu bursier. Cu ei am jucat fotbal pe toloacă până la 48 de ani, mingea n-a lipsit niciodată din familie. Toți erau cititori foarte înverșunați, cu tot felul de cărți și reviste pitite prin dulapuri, sub covoare, în balcon etc.

Sergius (n. 1965), un tip calculat, ambițios și cumpătat, bun la învățătură i-a influențat în bine și pe **Daniel-Cernat**, un foarte bun sportiv (fotbalist cu meciuri în toate diviziile naționale), ajuns președinte al Comisiei de disciplină al FRF (peste 10 ani), **Radu** un alimentarist de mare valoare și un inforenergetician dintre primii 5, dintr-o selecție națională de câteva mii de oameni cu hipersensibilități.

Toți au copii, de asemenea buni la carte, spre mândria lor și a bunicilor (care rămân, din păcate, **tot singuri**, la Vaslui) cu tot felul de rezultate de nivel național începând cu șahul și terminând cu fotbalul.

Fiecare dintre copii are povestea sa de viață și de realizări, spre lauda lor, a copiilor și a părinților.

Sergius...

Dacă ar fi avut o soție fără gând de ducă în cele străinătăți (părinții ei au fost detașați profesori în mai multe țări) cel mai mare dintre fiii mei ar fi avut cu ce se ocupa în România. La plecare am consemnat în scris ce cred că se

va întâmpla și anii au confirmat întru totul. Acum este într-un post bun în Montreal, probabil, nu se mai întoarce în țară. E tată a 4 copii (doi de la Ina), 2 nepoți (unul ginere indian, altul francez-quebecos).

**„Familia Canadienilor”:
Harmony, Radu, Raluca, Ina, Sergius, Codruța**

Sergius-Lucian și Ina Roman (la a doua căsătorie) au 4 copii: Codruța, Harmony, Radu, Raluca. Ne-au invitat de 3 ori în Montreal și ne-au ținut ca pe palme inclusiv într-o călătorie cu mașina de 1600 km și într-o croazieră în Bermude.

Un mare paradox: rămâne român până în măduva oaselor, oriunde s-ar afla.

Daniel...

Sportivul familiei, încurajat până la extrem de tată, era și bun la învățătură. Din 1990, 5 dec. și până a plecat la București, într-un post important la Ministerul Agriculturii, adică ani buni, a fost un foarte bun reporter TVV de teren și un organizator de

excepție. Cele două posturi UNISON radio, avându-l ca director, organizator și preocupat de tot ce trebuia ca să funcționeze. Cum, astăzi, lumea uită că atunci nici unul din țară nu știa cum se pot face acele minuni TV sau radiourile private, chiar ziarele cu democrație în ele, rămâne să vă închipuiți căutările, nesomnul, greșelile, dar mai ales succesele absolut reale.

Tot astăzi, se observă interesul foarte scăzut sau inexistent pentru acele mijloace mass-media care au adus democrația în stare de funcționare. Dacă se diluează interesul pentru LIMBA ROMÂNĂ, cum să nu piară interesul pentru cea ce înseamnă mijloace LOCALE de difuzare, când totul e o apă și un pământ.

Daniel-Cernat Marin a fost un promotor

Familia lui Daniel:
Ștefan, Daniel, Ana, Eva și Alina

vasluian, prețuit mult în țară (ales în multe organizări naționale) stabilit ca avocat în Bucureștiul concentrator de materie cenușie. Președinte al Comisiei de disciplină a Federației Române de Fotbal de peste 10 ani, căsătorit cu o avocată, Alina, și cu trei copii (Ștefan, Ana, Eva), un bun mânuitor al limbii naționale, Daniel are destul viitor în față.

Radu...

Un caz interesant, premiantul meu din clasa I și până la terminarea Facultății de Chimie alimentară din Galați, este astăzi unul dintre primii 50 din cei vreo 5000 de oameni cu unele calități extrasenzoriale active, este și un om de afaceri, este un familist convins alături de Mihaela - fost Peptănar, economistă, cu care are doi băieți: Vlad și Rareș. Sper că amândoi își vor susține doctorate în specialitate.

Această familie mai are și o fermă agricolă lângă Bârlad, dar și copii bine dotați pentru învățătură.

Mă întreb dacă era mai bine să reușească la medicină, pentru că a fost primul sub linie...

Radu, Vlăduț, Rareș, Mihaela, în intimitate

VII. – A GRUPUL DE PRESA, E AL NOSTRU ȘI AL LUMII

La data de 5 decembrie 1990, când am înființat la Vaslui, Studioul de televiziune și radio, împreună cu cei 10 din care astăzi am rămas singurul, primul post privat de televiziune din România (Licența 001/TV) nu bănuiam ce ne rezervă viitorul. Toate erau incerte în acest DECENIU al dușmăniei și izbânda de azi se datorează muncii încordate, unui dram de inteligență, sprijinului familiei și norocului avut. TVV a atras după sine cele două posturi de radio Unison (1993, 1994), ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău (1996) și revista internaționalizată repede Meridianul Cultural Românesc (1 februarie 2015), cu record triumfător peste 856 de colaboratori din 32 de țări, 4 continente. Acestea mi-au adus recunoașterea de cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile pentru că în afară de asigurarea finanțării am scris, machetat, difuzat, deplasat la filmări și documentări, tehnoredactat și orice a mai trebuit pentru victoria și afirmarea acestui grup de presă, unic în România. A trebuit să înregistrez și o activitate notabilă și pe internet.

Azi, am alături un art-designer de excepție Cătălin Sîmpetru, fost și redactor radio, TVV, ziar, revistă, un adevărat talent în presă. Mi-e drag ca și copiii mei.

Am alături un grup de mari personalități din județ (dr. Valeriu Lupu, prof.dr. Vicu Merlan, prof. Costin Clit, poeta Gabriela Ana Balan, poeta Vasilica Grigoraș), din țară (Mihai Batog-Bujeniță, Daniela Gîfu, Mihai Caba, Cornel Galben, Ioan Dănilă, Dumitru Brăneanu, Ionel și Mihai Miron și mulți alții), din multe colțuri ale lumii: Canada (Alex. Cetățeanu, d-na Caragioiu, etc.), Australia (Ben Todică și cercul său de colaboratori), Germania (Georg Barth și ai lui), Italia (Gruppo Scriviamo condus de dna Daniela Straccamore, cu traducătoare Rodi Vinău – contesa noastră de Colonești-Bacău), Israel (Adrian Grauenfels și cu mulți alții), etc., etc.

Până la urmă Glosarul de la sfârșitul fiecărui număr de revistă înfățișează fidel noile nume, în timpul apariției și consemnează pagina fiecărei opere publicată.

Cum și ziarul, și revista, și TVV și opera personală sunt difuzate între granițele limbii române, deci pretutindeni, afirmația din subtitlu e pe deplin acoperită și... certă, reală și la îndemână pentru astăzi și mai târziu. Confirmare venită prin recordurile mondiale în presă, prin reprezentare timp de peste 52 de ani a culturii vasluiene și moldovene. O afirmație pe care mi-o asum: eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată.

O lume creativă adusă la Vaslui care urcă astfel pe harta culturală a lumii.

O contribuție la Pantheonul românesc.

VII. – B OPERA DE MARE AUDIENȚA ȘI AUTORITATE: M.C.R.

O REVISTĂ DINSPRE JURNALISMUL CULTURAL

Ce facem noi!

O REVISTĂ ca DOVADA SCHIMBĂRILO
impuse de istoria lumii care influențează evoluția
limbii.

Este clipa noastră, a celor de astăzi, vii, spre
consemnarea stadiului modificărilor în exprimare –
scriere – comportament – aspirații. Cred că e și
zbaterea unui organism viu (care este limba unui neam)
nevoit să lupte pentru „limba veche și-nțeleaptă”
invadată din ce în ce mai serios de împrumuturi
lingvistice sau tehnice.

Acum 100 de ani, Tudor Pamfile consemna (în
cărțile lui și în revistele conduse) „firișoare de aur” din
folclorul autentic, cel care nicicum n-ar dispărea...
(zicea Ov. Desunsianu) dar, care nu mai este astăzi de
loc același.

Procesul de modernizare de atunci, globalizarea
de astăzi impun alte moduri de comunicare deci și alte
instrumente lingvistice: o limbă din ce în ce mai
conformă cu condițiile politico-economice, deci,

mereu alterată, tehnicizată, foarte sigur alta decât acum un secol, în viitor previzibil alta decât cea de azi! Efortul nostru, ar putea fi, însă, nu doar arhivă într-un „joc” al grupului unic și mic de limbi în circulație.

Meridianul Cultural Românesc e astăzi o oglindă a momentului românesc într-un timp al prefacerilor, al creatorilor crescuți eminescian, într-o societate caragialiană cu aspirație blagiană în exprimare personală: talente ale unui mediu și ale unui moment anume: 15 ani (*au trecut* 22) din mileniu III!

Ce sperăm:

O revistă mai altfel, mai vie (venind din multiculturalitate), cu prezențe din toată lumea deci dintre granițele limbii române. Se observă rolul scăzut, astăzi, al Academiei Române (acum un secol încuraja consemnarea folclorului și înființa colecția „din viața poporului român” + anale) care nu mai e un for, nici forum pentru zecile de publicații și nicidecum pentru miile de „lucrători” pe internetul care devine puternic instrument de modificare. Dacă lumea va fi alta, cum să nu fie și limba de comunicare altceva?

Vom salva și noi „firișoare de aur” dintr-un „azi” pe care-l avem?

(EDITORIAL)

**Meridianul Cultural Românesc,
An I, Nr. 1, ianuarie - februarie - martie 2015**

La voia DVS:

Ca om de cultură, activist cultural voluntar, ca jurnalist pot menționa numeroase momente de infuzare a culturii naționale și universale:

VASLUI, CENTRU CULTURAL OMAGIAT NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL Dar nu și de primarul inginer...

Despre primarul Vasile Pavăl și ura lui nepotolită împotriva unui fost concurent la Primăria Vaslui... mai pe îndelete, în numerele următoare. Doar, spunem deschis, inginerul de pe moșia publică rămâne departe de îndatoriri...

Mai facem o precizare: astăzi doar deschidem discuția publică, pentru că e foarte de neînțeles cum oficialități, presă locală, unele personalități (de altfel demne de laude în alte împrejurări) aud, văd, sunt invitații la un eveniment unic în istoria culturală a urbei moldave, și, după modă comunistă neglijează ori bârfesc și scriu negativ despre ce NU VOR SĂ VADĂ! Orbii! Una dintre concluzii va fi căăștia ori sunt tâmpiți de la mama natură și n-am văzut noi când i-am mai lăudat, ori invidia, gelozia, ura le-a întunecat mințile (adică au ajuns tâmpiți). Că, simplu, ce-am realizat noi, cu banii noștri, n-am făcut pentru animale, deși avem impresia câte o dată că ne străduim să punem mărgăritare în râtul porcului, ci pentru a se cunoaște

elemente ale simțirii, ale vieții, celor de pe aceste meleaguri, care AICI suportă greutățile vieții. Aici mai reușesc unele frumuseți greu recunoscute în legenda încetățenită că vasluienii sunt violatori, hoți, puturoșii națiunii, detracații de serviciu în România. Deci:

1. Am reușit Ediția a IV-a a Simpozionului Național OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE. Cine crede că-i ușor să facă și el (că până acum n-a mai făcut nimeni, și sigur, nici n-o să mai facă pe banii lui).

2. A fost pe banii noștri, care în loc să mergem printr-o stațiune, ceva, aducem, aici, valori pentru percepție și stimulare directă a elevilor și maturilor.

3. În sala în care inginerul rămas tot inginer declassat, deși semnează de mai multe mandate ca primar, n-a călcat nici acum, nici altădată deși era în

localitate și și-a perfectat ceva afaceri des-dimineață. Am privit lipsa lui ca mare pagubă în ciuperci. Și lipsa oamenilor lui... la fel.

4. Diplome, el? Doar nu e primarul Buzăului! Dă-l dracului de Vaslui!

5. Simpozionul Național în organizarea noastră s-a bucurat de sprijinul a mari personalități din țară, din Județ, și, mai ales de peste hotare. N-am primit un leu de la cei care cheltuiesc miliarde pentru „cultură”, fiind plătiți să facă, și nu fac. Sug banii statului sifonați prin primărie, corect, și prin primăria Vaslui.

6. Prin prezența celor aproape 50 de artiști, literați, alți creatori în expoziții diverse, cu participare extraordinară din Ansamblul Privighetorile Zeletinului, cu dezbateri de opere și considerații la adresa inițiatorului s-a realizat o recunoaștere a culturii și cărții VASLUIENE. Nu a lui Marin, nu a lui Pavăl, nu a cuiva anume, ci a celor creativi de nivel național.

7. Volumul de 400 de pagini intitulat ... 77... Noduri culturale și răspunsuri amicale, Dicționar selectiv-afectiv este o dovadă a prezenței valorice în plan global, integrare între autori recunoscuți. Este recunoaștere de către autorități cultural-creative din 4 continente, multe capitale, mulți scriitori publicați. Vorbim deocamdată de 414 din toată lumea, subliniez și pentru răuvoitori, din toată lumea.

8. Cel puțin 2 persoane au primit distincții speciale, Cătălin Sîmpetru și D.V. Marin, cu plachete speciale de la ECOMONDIA „pentru excelență în cultura română”, înmânate de Prof.Univ.Dr. Alexandru Ionescu din București. Au conferit Diplome de onoare și de merit, Consiliul Județean (chiar președintele D. Buzatu a onorat Simpozionul, ba, i-a adus și pe vicepreședinți), Prefectura Județului Vaslui, prin delegat, Cristi Lapa, și Grupul de presă – ziar – radio –

TVV și Meridianul Cultural Românesc. S-au ferit să fie prezenți deputați, senatori, alți directori care s-au dovedit ce sunt: niște mincinoși (și, atunci, de unde vreo considerație pentru aceștia?).

9. Facem și nu stricăm, deci creăm, existăm! Faceți și voi!

Prin Dicționar, prin Revista internațională, prin munca, priceperea și consecvența noastră am poziționat Vasluiul pe harta culturală a lumii. Dacă nici recunoașterile internaționale din Italia, Elveția, Portugalia, Germania, Israel, Canada, Australia, New-York nu sunt dovezi, atunci care mai sunt?

Ziarul Meridianul nr. 17 (1847)

de joi, 03 mai 2018

RAPORT PUBLIC

PRECIZĂRI:

Am depășit câteva bariere importante în activitatea noastră publică de peste 52 de ani în sprijinul culturii, jurnalisticii, vieții sociale din Vaslui, din județ, din România. Prin revista internațională M.C.R., prin ziar, prin opera proprie, prin prezența în Agora am reușit, credem, să ridicăm Vasluiul pe harta culturală a lumii. Și, nu ne-a sprijinit vreo oficialitate (ci tripleta absorbantă... ne-a sabotat cât a putut) ci doar prin eforturi și capacitate proprie am realizat totul.

Am încheiat cu succes primul Simpozion Internațional **OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE**, care a fost a VIII-a ediție din seria inițiată cu tot atâția ani în urmă. Din cei 91 „convocați” 67 au fost permanent în sală iar alți 11 au poposit un timp scurt. N-a călcat nici primar (deși nu-l mușca nimeni), nici președinte de Consiliu județean (că nu e campanie electorală), nici reprezentanți de ai lor. Șefii de la direcțiile cu atribuții culturale aflați sub amenințarea destituirii de către Buzatu, n-au îndrăznit să treacă opreliștea. Dacă-l pomenesc de bine pe careva îi fac un mare rău pentru că Buzatu îi rupe dacă vede sau află că i-a încălcat ordinele.

„ABSORBANȚII DEMOCRAȚIEI” locale nu pot fi decât aceștia care au ajuns în frunte (culmea, unii cu ajutorul meu!) și care au grijă pe de o parte să nu aibă concurență în partidul lor, și pe cât se poate, nici în opoziție. De aceea funcționează perfect pactul Buzatu-Tătaru de acum câțiva ani ca fiecare să nu-l calce pe coadă pe celălalt, în care fiecare își înlătură pretenții ghiciți, cum e cazul lui Marius Arcăleanu „bine lucrat” de fostul ministru care câștigă bine-bine și ca parlamentar și ca medic la Huși. La Mitică în partid nu chisucie nimeni. TRIPLETA ABSORBANTĂ în cultura locală include pe veșnica trezorieră de la partid, dictatoarea de la Muzeu (tare îndurerată că și-a pierdut pisica, Muza! Muza de la Muzeu a dispărut!!!) R. Mocanu care veghează cu mare grijă la viitorul formațiunii, adică la perpetuarea puterii lor. Eu le cad rău la mațe ăstora.

Simpozionul internațional a fost o mare reușită personală, cu fonduri personale, cu ocultare oficială, cu participare entuziastă a ieșenilor, băcăuanilor, bucureștenilor etc. și cu frumoase aprecieri din exterior.

ACTIUNE:

Am înștiințat prin ziar, revistă, TVV-online și în câteva emisiuni locale de organizarea celei de a VIII-a ediții a Omagiului, am trimis zeci și zeci de emailuri, am convorbit telefonic, am primit sugestii-solicitări, într-un cuvânt ne-am zbatut să aducem lume bună (bun cultural) la Vaslui dorind încă o dată să INFUZĂM o brumă de cultură în locul acesta blestemat de D-zeu să ne plece valorile. Hemoragia materiei cenușii e... seculară și, probabil, se va tot menține, dacă în frunte vor fi tot murături de acestea. (Mare deosebire de Buzău, de pildă).

Am fost întrebat, mie ce-mi iese, din această muncă. Am rămas interzis pentru că aici se cheltuiesc ceva bani, dar la noi doar câțiva firfirici în comparație cu miliardele pe care le mânuiesc instituțiile cu atribuții culturale, bani mulți-mulți, rezultate insignifiante. Singurul de talie națională este Festivalul Umorului, la care am pus umărul cel mai calificat începând cu anul 1970 (prima ediție, 3-5 iulie). Să se ivească vreun talent local? Cu aceștia din frunte... nu se află. Până și fost-vasluianul Radu Trufea, tânărul de mare talent, crește pe la Piatra Neamț.

Am cerut sprijin măcar pentru sală (unde să-i concentrăm pe oameni), la Consiliul Județean care ne răspunde sub semnătură olografă că sala e ocupată cu recensământul (dar joi, era goală), Primăria ne-a ținut în șah până miercuri la prânz pentru Centru cultural „Alexandra Nechita”, și cred că Pavăl a scrâșnit din dinți, dar nu era sala lui; și, țineți-vă bine, de la Muzeul Județean ni se răspunde abia pe 9 mai cu o adresă semnată de oameni tâmpiți sub semnătura Ramonei Mocanu: „vă aducem la cunoștință că la data mai sus menționată sala e ocupată” (probabil de pisicile Ramonei!, pe 28 aprilie, răspuns pe 9 mai!). Puteam să ocupăm spațiul de la Bibliotecă dar era insuficient pentru 91 de persoane anunțate. Menționez că am colaborat instituțional perfect cu Gelu Bichineț, directorul BJV.

DESFĂȘURARE:

Începând cu ora 10.00 s-au organizat expozițiile de caricatură, pictură, sculptură (Ghenghea și ai ei), de ziare și cărți, după ce fiecare a fost îmbiat să ciocnească

un ou roșu de Paște și o cafea... de primire. Flori de măr, naturale, destule.

La ora 11.00, dr. Valeriu Lupu a rostit un cuvânt scurt și apoi l-a însărcinat pe amfitrionul Marin să preia conducerea (care s-a produs până la ora 13 când și-au intrat în rol Dan Teodorescu, președintele filialei ieșene LSR și delegat UZPR, cu Corina Gherman și ai lui, 35 de personalități. Deci un alt spectacol pe cînste.

La ora 14.40 au fost invitați la o masă de protocol în centrul orașului lui Peneș Curcanul (Alecsandri l-a nemurit). O atmosferă excelentă.

SPICUIRI:

Aproape tot ce s-a înfățișat publicului a fost de mare calitate. Prof.univ.dr. Daniela Gîfu, din partea Academiei-filiala Iași, a rostit și un cuvânt laudativ; îi mulțumim. Aproape la unison a fost apreciat simpozionul la care a participat profesoara de limba română și poeta Veronica Rusu BUCICO de la Bălți. N-a putut veni prof.dr. Vasile Șoimar de la Chișinău și acad. Vasile Tărățeanu de la Cernăuți, din cauza războiului din Ucraina. Au fost prezenți 16 vasluieni, printre care col. în rezervă Mihai Focșa în numele unei organizații obștești, un mare sufletist, Teodor Pracsiu, cel care i-a prezentat opera dr. Valeriu Lupu, D.V. Marin care a moderat totul dar a și prezentat cărțile sale cu nr. 52, 53, 54 (ultima, Groparii culturii vasluiene), revista Meridianul Cultural Românesc (nr. 29/2022) cu 834 de colaboratori din toată lumea, ultimul număr din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

D.V. Marin a nominalizat premiile și Laureatii concursului interjudețean pentru înfrumusețarea comunelor, respectiv, Constantin Zamfirache (Grajduri-Iași), Ioan Corobuță (Lungani-Iași), Horațiu Cărăușu (Băcești-Vaslui), ca după o pauză și Premiile Revistei M.C.R./2021, Gabriela Ana Balan – Bârlad, Dan Teodorescu – Iași, Cătălin Sîmpetru – Vaslui, iar din străinătate poeta și traducătoarea din Roma, Rodi Vinău.

O mențiune specială a fost pentru ing. scriitor Mihai Caba din Iași care a împlinit 80 de ani, cu toate considerațiile și felicitările.

Au primit Diplome de Onoare, de Excelență, de Participare și de Laureat toți cei menționați și toți participanții pentru contribuția lor la realizarea Simpozionului.

Din cuvântul participanților doar câteva idei:

Dr. Valeriu Lupu, exeget, despre manifestare:

„acțiunea de față poartă amprenta personalității prof.dr. D.V. Marin, semnul de valoare și

reprezentativitate în lume. Facem și noi ce putem pentru cultura vasluiiană”.

Prof.univ.dr. Daniela Gîfu, jurnalistă: *„prin eforturile dlui DVM la Vaslui se săvârșește un important eveniment cultural, participarea e selectă și foarte valoroasă, realizare demnă de toată lauda. Prin tot ce face, Profesorul e unic în țară.”*

Dan Teodorescu, președinte L.S.R. Iași, reprezentant UZPR: *„aveți noroc de un adevărat lider cultural în persoana dlui profesor, care are darul de a face și face bine și mult; păcat că nu e sprijinit. Noi am venit cu plăcere și interes, ca întotdeauna, și azi, realizare de excepție.”*

Prof. Nicolae Popa, mentorul Ansamblului „Privighetorile Zeletinului” de peste 48 de ani: *„îl cunoaștem de o jumătate de secol pe dl. prof.dr. care ne-a încurajat permanent, ne-a popularizat în lume, ne-a susținut moral și material. Aici suntem prezenți cu material video, astăzi, totdeauna alături de dl. prof. dr. D.V. Marin”.*

Dr. Corina Matei Gherman, poetă: *„sprijinim pe dl. Marin, deci cultura vasluiiană pe care o reprezintă cu demnitate în țară și peste hotare.”*

Teodor Pracsiu: *„dl dr. Valeriu Lupu este un reprezentant de seamă al culturii vasluiene, onorat de acest valoros simpozion”.*

Veronica Rusu Bucico, poetă, Bălți – R. Moldova: *„Am venit cu mari eforturi la prieteni adevărați, pe care-i prețuim precum și ei ne prețuiesc. Revista dlui*

Marin ajunge și la noi; vă citesc unele dintre poeziile mele”.

Vlad Ioan Marin, nepotul profesorului, prezent și la tribună: „*felicitări, bunicule și la mulți ani!*”.

Col.rez. Mihai Focșa: „*fără dl. Marin am fi mult mai săraci cultural, oricum e unic și la noi și în țară. Felicitări că e și un unionist înfocat.*”

Constantin Chirica, jr., autor la Ghidul Iașului ș.a.: „*fost elev al d-lui profesor, la Măcărești, poate nu ajungeam așa dacă nu-l luam ca model...*”

Ieșenii, aproape la unison: „*felicitări, vom veni cu drag și altădată!*”. S-a detașat scriitorul inginer Ilie Serediuc prin urări, afecțiune, sprijin moral. Doamna Martha Eșanu, monografist, critic literar și promotoare a literaturii adevărate a rostit tare frumoase cuvinte de apreciere, pentru care îi răspundem cu aceeași căldură. Nici profesorul vasluian Pavel Toma nu a făcut excepție, rapsodul popular Vasile Bulai chiar s-a întrecut pe sine la caval, fluier, ocarină, iar caricaturistul Nicolae Viziteu ne-a adresat o lungă scrisoare de mulțumire cu aprecieri pe care le vom reproduce altădată.

Interpretul Aurel Niamțu, cel cu golden buzz la „Românii au talent” a făcut destule aprecieri pentru participanți și propuneri pentru organizator. Mai remarcăm grupul de copii – familia Moise – foarte talentați și ambițioși.

E imposibil să reproducem mesajele de la atâția participanți.

Mihai Batog-Bujeniță: „Stimate domnule profesor, *Evenimentul de răsunet național Omagiul Cărții Vasluene* aflat, iată, la a VIII-a ediție îmi prilejuiește un firesc sentiment de mândrie fiindcă mă consider nu numai unul dintre cei care au participat la primele ediții ci și pentru că spiritual ne aflăm în această fastă zodie a culturii moldovenești, cea în care *Vashuiul* are rădăcini adânci. Vă felicit și pentru această realizare, una din multele arondate vieții dumneavoastră și vă comunic regretul că, din motive personale, nu pot participa la această adevărată sărbătoare a sufletului.

Cu cele mai bune gânduri și multă admirație.”

Mihai Caba: „*La Mulți Ani, cu sănătate și continuitate luminoasă, stimate Domnule prof.dr. DUMITRU V. MARIN!*

Cum bine se vede, ați reușit azi, 28 Prier 2022, să-l ridicați pe „3” la puterea a „4”-a, ceea ce înseamnă o performanță personală, pe care o râvnim și noi, cei din imediata Dv. apropiere, cei care vă iubim și vă prețuim inepuizabilul demers cultural, etalat prin îndelungata și laborioasa D-voastră activitate pusă în slujba Binelui și Folosului comun.

Să vă țină Dumnezeu pe mai departe ani îndelungați, la fel de roditori în cuget și faptă, spre noi și vrednice împliniri, străluminând în lume Meridianul Cultural Românesc!

*În fața lui adânc eu mă înclin
Pentru demersu-i ce n-a fost în van
Și iată că Dumitru V. Marin*

E azi ... Dumitru V. Meridian!”

Completăm:

– Subsemnatul... împlinesc acuși 65 de ani, de la primul articol publicat în ziarul băcăuan Steagul Roșu, intitulat „Bibliotecarul n-are timp” (1957). E ceva, longevitate în lupta cu cuvântul în România.

– După aproape 26 de ani, ziarul zonal Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău are și el o vârstă demnă de atenție, mai ales că suportul scris al oricărei publicații este în cel mai mare pericol, ziaristica în forma ei tradițională (de pe la *Courier de Moldavie*/ 18 febr. 1790/ sau *Albina românească*/1 iunie 1829/ – încoace) se duce pe calea neînturnată din cauza formelor de cultură computerizate.

– „Am petrecut” ediția a VIII-a a Simpozionului Național (acum internațional și el) de joi, 28 aprilie 2022, nu o ediție de lux, ci altă dovadă de multă muncă, de ambiție culturală în folosul moldovenilor (o fi fost la Vaslui, dar au participat personalități de valoare din țară, iar ziarul se duce în mai multe județe și mai multe continente). Am început să credem că primarul Vasile Pavăl a ologit, pentru că nici la un asemenea fapt cultural nu a participat, și-i ține bine în frâu și pe viceprimarii cărora le tremură mâțele în ei că mâine-poi-mâne îi dă afară. Bravo, Vasile, pentru stimulul pe care ni-l furnizezi...?!? Să nu-ți fie de deochi...?!?

– ÎMPLINIM ani cu NUMĂRUL 30/2022, adică vreo 4800 de pagini format A4 care includ producții spirituale ale celor peste 856 de colaboratori din 32 de țări. Nici cel mai nepregătit om nu poate nega aceste

excepționale realizări înfăptuite aici, la noi, în comuna Vaslui pe care am ridicat-o pe harta culturală a lumii. Acest număr – 30 – nu va avea număr suplimentar de pagini, ci va fi completat cu nume noi, mari, prestigioase, onorante pentru cultura universală, românească, deci și pentru noi. E drept că ne batem aici, pe plan local, cu gropari de elită din conducerea județului și a municipiului. Și mai drept e că, ăștia, nici nu vor să audă de localismul creator, de personalități ale locului, de stimulente pentru materia cenușie de aici care se tot risipește în alte părți ale lumii.

– GROPARII CULTURII VASLUIENE acționează, acționează. În loc să ne sprijine, directoarea de Muzeu, Ramona Mocanu, ne acționează în judecată. Ba, și mai mult, când am solicitat un spațiu pentru reunirea participanților, aceasta ne răspunde pe 9 mai, la o lună, adr. 766/09.05.2022 (noi am avut Simpozionul pe 28 aprilie), cu un text de tâmpiți, scurt și la obiect: „la data mai sus menționată sala e ocupată” Halal promotoare culturală, clar analfabetă. Pentru noi e iarăși clar: nu trebuie să ne mai pierdem timpul cu asemenea urâte specimene.

– După cum se știe, de peste un an de zile am deschis pe str. Frunzelor 2 Vaslui singura BIBLIOTECĂ STRADALĂ din județ. Cele câteva sute de exemplare supuse arătării la public își au rostul lor în educația oamenilor. Ei, de când cu disputele publice din ultima vreme mai multe dintre volumele expuse au fost găsite aruncate prin boscheții de vis-a-vis, sau în ploaie, deci cineva e tare cătrănit pe noi. Că

circa 100 de cărți au fost furate, nu ne deranjează prea mult pentru că asta înseamnă că cineva vrea să le citească. Au și ziarul și revista la dispoziție.

– TVV mai există: înregistrările noastre de multe zeci de ani sunt descoperite de internați și semnalate pentru calități ori defecte. Cele mai multe review-uri sunt la artiștii români sau străini. Aș evidenția aprecierea aparte legată de întâlnirea după 60 de ani cu marele muzician și dirijor Ovidiu Bălan și de interviurile cu Petrică Mătu Stoian, Mioara Velicu, Ion Dolănescu, Irina Loghin, Sofia Vicoveanca, etc., etc. Toți, adică peste 1488 de personalități intervievate „au intrat” și la Unison Radio, mare majoritate și în ziar.

– Participăm la reunirea spirituală a unor valori internaționale în cadrul Cenaclului DESTINE LITERARE din Montreal-Canada, ținem aproape între noi cu Ben Todică (Australia), Georg Barth (Germania), Daniela Straccamore (Italia) și mulți alții din numeroase țări.

– Ne mândrim mult-mult cu mănunchiul nostru de colaboratori din țară. Mulți și valoroși ori foarte valoroși.

– După șase decenii și jumătate de frământare cu lutul strămoșesc al limbii românești, cu o operă publică și personală impresionantă, putem considera că ne-am îndeplinit menirea?

**Meridianul Cultural Românesc,
An VIII, Nr. 2 (30), aprilie – mai – iunie 2022**

VII. – C OPERA PERSONALĂ ȘI ÎNCĂ CEVA.

Un om care a reușit la viața lui aproape 60 de cărți (asta e a 56-a), ziar, revistă, televiziune, radio și conturi pe net, déjà nu a trăit degeaba, ca să nu spun că are 3 copii, 9 nepoți, 2 strănepoți. E un om BOGAT. Ca avere nu e nici bogat nici sărac.

Condițiile sociale n-au fost de loc favorabile: în perioada studiilor, doctoratului, sărăcie cât încăpea, în timpul activităților ca inspector sau profesor, muncă de ocaș, în ultimii 33 de ani rob al datoriei de jurnalist, aproape mereu unul contra multora. Câtă voință, tărie de caracter, putere de rezistență trebuia ?

Mai întotdeauna ocultat și de unii prieteni, nu numai de oficialități cărora niciodată nu are cum să le placă presa independentă, deci critică. Niciodată sprijinit de puternicii zilei, totdeauna prețuit pentru muncă, îndrăzneală, rezultate și... îndrumare afectuoasă.

Are urmași?

Nu, nu are, meseria a devenit asocială, metafora e în declin și rarefiere, lectura un chin, chiar jurnalismul cultural în care a excelat nemaifiind căutat de comntemporani. El e un om al timpului în expirare,

ca toată cultura bazată pe însemnul grafic (cartea scrisă) cu migrare accentuată spre siguranță materială.

Va mai „rămâne”... după?

Asta nu se știe, condiția fiind nivelul de cultură nouă și de cei care vor ști să evite îndobitocirea prin cipare și comandă socială (asigurarea serviciilor de muncă), care vor putea fi învinse de DRAGOSTE și METAFORĂ (simplu, un îndrăgostit nu prea respectă convenții, un spirit superior găsește sugestie și semnificații, deci metafore). La nivelul zbaterii pentru mașul gros nu rămâne mare lucru, nicăieri.

Îndrăzneala de a cunoaște va scăpa totdeauna multă lume!!???

Dumitru V. MARIN văzut de Gheorghe Alupoaie

VIII. RECORDURI

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC

AN VIII, nr. 30, 2022

Recorduri...

Recorduri...

NUMAI...

Recordurile...

PENTRU MEMORIA ISTORIEI:
DUMITRU V. MARIN

Vasile, Iulie, 2022

Cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile:

1. Lungă viață activă de excepție, 64 de ani în presă (debut: Steagul Rosu, 1957), articole în peste 30 de publicații;
2. Singurul grup de presă, simultan cu Televiziune, Radio (2 posturi), ziar, Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău și revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, care după 6 ani, în 25 numere, are 856 de colaboratori din toată lumea;
3. A publicat 55 de cărți în mare majoritate de istorie culturală, a ridicat monumentele nr. 77... Noduri culturale și semne amicale", Iași, 2018, 398 pag. și „Bătălia pentru Vaslui-RO: 222 printru noi – istorie culturală – ”, Iași, 2020, 740 pag. ...
4. 3 recorduri mondiale (interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-ministri, revistă dintr-un jurnal cultural (difuzată în 4 continente, 32 de țări), interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, patriarhii Teoctist, Daniel, mitropolitii, episcopi, preoți; sute de manifestări cu public din județele Moldovei, Simpoziioanele naționale „Omnia cărții și culturii vashlene” și multe altele (cf. Pliantul „Recorduri...”);
5. A realizat o veritabilă școală de presă, peste 500 de persoane au învățat câte ceva la noi (vârful: Pârvoiu, Simpetru, Stribile), tot ce există în județ s-a scos aici;
6. Actor politic important în județul Vaslui, 29 de ani șef de partid-ecologist, în variante și perioade, candidat la Primărie, Consiliul Județean, Parlament (ambele camere);
7. Cumpănit și în legalitate om de afaceri, apăsă la cultura locală și națională, „au sunt bogat, dar n-ai sărac”;
8. Atmosferă și relații afective-culturale cu sute de personalități din țară și de peste hotare (vezi, vol. „111 valori naționale pentru Vaslui”, 2019, 512 p.), după 1990, când a înființat primul post național de televiziune din România, Licența 001/TV. „Pe mulți l-am făcut cu auzul, pe foarte mulți i-am ajutat și stimulat cu înțelegerea TV-radio-presă scrisă, să devină ceea ce sunt în 2021”;
9. Singurul „Mecena” din județul Vaslui pentru cultura locală și M.C.R.
10. Desuși dușmani care să denigreze, inclusiv pentru cartea-temblă a județului Vaslui, „Bătălia pentru Vaslui-RO: 222 printru noi – istorie culturală – ”, Iași, 2020, 740 pag. : sau „..... 77... Noduri culturale și semne amicale”, Prin, Iași, 2018, 398 pag., „Jale și eroism...”

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editurile, în M.C.R., în 30 de cărți ale sale și în filmul lui Porumbita... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală, recunoscută. Afirm că a avut hard de A FACE!”

Prof. Univ. Dr. Emil CONSTANTINESCU,
Președintele României, 1996 – 2000

„D.V. Marin reprezintă astăzi, peste ½ secol de istorie trăită – vorbită – scrisă, de după 1968 (când s-a înființat județul). Mereu a fost într-un plan prezent, martor și actant la tot ce s-a înfăptuit în municipiul, județul Vaslui sau chiar în Moldova românească. El însuși ne-a lăsat multe volume de istorie culturală, lucrări științifice sau de înaltă jurnalistică. În peste 6 decenii, prezența lui a fost mereu remarcabilă... Omul și opera sunt deja intrați într-un patrimoniu.

Mărtiriile sale sunt unice și, acum, imposibil de cuantificat exact.”

Prof. Univ. Dr. Al. IONESCU –
Laureat al Premiului Academiei Române

CINE SUNT EU?

– Vizionează imaginile TVV, primul post privat din România: Licența 001/TV.

– Audiază miile de casete audio ale celor 2 posturi de radio Unison.

– Citește o operă de aproximativ 50.000 de pagini, tipărite și difuzate; o adevărată „coloană scrisă”

– Recitește cele peste 13.000 de autografe, numai pe cărțile diferite/difuzate.

– Vezi, la vreo colecție publică ziarul, apariție de 26 de ani; editoriale, articole, bățalia pentru limbă.

– Citește Revista internaționalizată M.C.R. (peste 850 de colaboratori);

– Înregistrează sutele de manifestări cu public în Moldova și în țară;

– Pricepi că am infuzat cultură în județul Vaslui, de unde fug mereu creierele?

– **Până la urmă tot un om, dar cu pasiune, minte, determinare, noroc.**

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC

**ROMANIAN CULTURAL MERIDIAN
MERIDIEN CULTUREL ROUMAIN
Румынский культурный Меридиан
RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN**

P. Mateescu - Coloana Dorului de Țară

C-tin Brâncuși - Coloana Infinitului

An VIII, Nr. 2, (30) aprilie – iunie 2022

Director: Prof. dr. Dumitru V. MARIN

VASLUI

ULTIMA BĂTĂLIE?

Nu se poate ști care este. Poate înfruntarea hotărâtă și cu atâtea riscuri a unor sabotori din viața social-politică pentru cultura locală, poate alt AVC, poate vreun accident; cum n-am ce face pe acolo, pe sus, tot pe pământ mai sunt necesar...

Poate, aceste încercări ale mele de a lăsa celor care mereu vin mărturii din epoca trăită într-o permanentă luptă cu ocultanții, dar, prin profesie, presă, manageriat, cultură, toate în bătaia pentru LIMBA ROMÂNĂ; prin tot ce mai reușesc să fac. E o vârstă... și numai în anul 2021 am suferit 2 AVC.

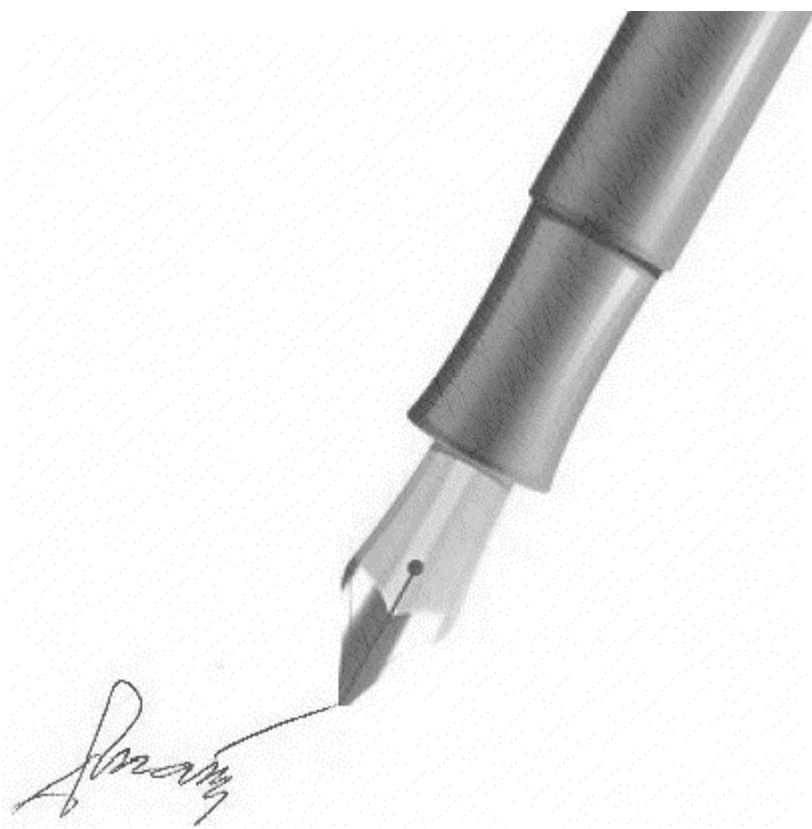
Sunt conștient că am avut un destin cultural de excepție, un om al unei epoci deja trecute, a cărții tipărite (Guttenberg), dar de cunoscut în viitor, dacă aceia care mereu vin nu vor să rămână tâmpiți. Mi-am legat destinul de al Vasluiului cel blestemat să-i plece valorile și dacă nu se vor urmări „răutăți și mici scandale” ci eforturi supraomenești pentru luminarea contemporanilor, atunci munca mea și sacrificiile n-au fost zadarnice. Sper să folosesc viitorului.

Văzând ce piese aurifere sunt în sipetul existenței, invoc pe Arghezi:

DE CE-AȘ FI TRIST?

(Început, Vineri,

27.05.2022, la 81 de ani și o lună).

REZUMAT

După 65 de ani de presă și 56 de cărți, cu ziar, Tv, Revistă internațională, la cei peste 81 de ani, iată o carte cu amintiri duioase.

Omul care a pus umărul atâția ani la devenirea multiplă a localității nu poate rămâne departe de bătaia pentru Limba Română. Cele VIII capitole ilustrează ce poate face unul contra multora, într-o zonă ne-propice culturii. Infuzarea acestora prin 1488 de interviuri cu mari personalități ale istoriei naționale și universale, cu producția proprie pentru luminarea concetățenilor e o activitate intensă și periculoasă, de necontestat.

Momentele importante parcurse, impuse ori oferite de viață nu sunt puține și nici la îndemâna oricui. Atât de puțini sunt aleșii...

Un destin cultural-istoric și mai ales jurnalistic de mare excepție l-au făcut pe autor erou de film, personaj de cărți și de articole, evident autor a unui număr impresionant de tipăriri întru folosul unei țări, națiuni și mai ales a unui județ blestemat să-i emigreze permanent materia cenușie.

Poate un muritor să ceară de la Pronia cerească, mai mult?

Ar putea fi o contribuție la Pantheon?

SUMMARY

After 65 years of press and 56 books, with newspaper, TV, International Magazine, at the age of 81, here is a book with tender memories.

The man who put his shoulder for so many years to become a multiple of the locality cannot stay away from the battle for the Romanian Language. The VII chapters illustrate what one can do against many, in an area unsuitable for culture. Its infusion through 1488 interviews with great personalities of national and universal history, with its own production to enlighten fellow citizens is an intense and dangerous activity, undeniable.

The important moments traveled, imposed or offered by life are not few and not available to anyone. There are so few elected...

A cultural-historical and especially journalistic destiny of great exception made the author a film hero, a character in books and articles, obviously the author of an impressive number of prints for the benefit of a country, nation, and especially a county. cursed to permanently migrate the gray matter.

Can a mortal ask for more from Heavenly Pronia?

Could it be a contribution to the Pantheon?

SOMMAIRE

Après 65 ans de presse et 56 livres, avec journal, télé, magazine international, à 81 ans, voici un livre aux tendres souvenirs.

L'homme qui a mis son épaule pendant tant d'années pour devenir un multiple de la localité ne peut rester à l'écart de la bataille pour la langue roumaine. Les chapitres VII illustrent ce que l'on peut faire contre plusieurs, dans un domaine inapte à la culture. Son infusion à travers 1488 entretiens avec de grandes personnalités de l'histoire nationale et universelle, avec sa propre production pour éclairer ses concitoyens est une activité intense et dangereuse, indéniable.

Les moments importants parcourus, imposés ou offerts par la vie ne sont pas rares et ne sont accessibles à personne. Il y a si peu d'élus...

Un destin historico-culturel et surtout journalistique de grande exception a fait de l'auteur un héros de cinéma, un personnage de livres et d'articles, manifestement l'auteur d'un nombre impressionnant d'estampes au profit d'un pays, d'une nation, et surtout d'un pays maudit. migrent définitivement la matière grise.

Un mortel peut-il demander plus à Heavenly Pronia?

Serait-ce une contribution au Panthéon?

RIEPILOGO

Dopo 65 anni di stampa e 56 libri, con giornale, tv, magazine internazionale, a 81 anni, ecco un libro dai teneri ricordi.

L'uomo che ha messo le sue spalle per così tanti anni per diventare un multiplo della località non può stare lontano dalla battaglia per la lingua rumena. I VII capitoli illustrano cosa si può fare contro molti, in un'area inadatta alla cultura. La sua infusione attraverso 1488 interviste a grandi personalità della storia nazionale e universale, con la propria produzione per illuminare i concittadini è un'attività intensa e pericolosa, innegabile.

I momenti importanti percorsi, imposti o offerti dalla vita non sono pochi e non a disposizione di nessuno. Ci sono così pochi eletti...

Un destino storico-culturale e soprattutto giornalistico di grande eccezione ha reso l'autore un eroe del cinema, un personaggio di libri e articoli, ovviamente autore di un numero impressionante di stampe a beneficio di un paese, di una nazione e soprattutto di una contea. migrare permanentemente la materia grigia.

Un mortale può chiedere di più da Heavenly Pronia?

Potrebbe essere un contributo al Pantheon?

BIBLIOGRAFIA TIPĂRITURILOR LUI D.V.MARIN 1972 – 2022

I. ÎNCEPUTURI

(14.07.2022).

Primul articol publicat: oct.1957, *Bibliotecarul n-are timp*, Steagul Roșu – Bacău.

Lucrează în învățământ din 10.09.1959.

Doctorat: 1998.

● **Extrase**, 2 Vol./2 Comunicări, cultură/Caraș Severin/Reșița, 1972, 1973

● **Extras:** ...*Cântecul popular în cultura de masă*, vol. **Studii de folclor, II**, Craiova, 1974, pp.124-138.

● **Extras:** *Considerații preliminare privind promovarea cântecului popular la revista I.C.R.*, vol. **Studii de folclor, III**, Craiova, 1975, pp.149-162.

● **Basme, de Tudor Pamfile**, ed. îngrijită de D.V. Marin, Junimea, Iași, 1976.

● **Extras:** *O datină-spectacol la sărbătorile de iarnă în Moldova: Ursul*, din vol. **Interferențe**, Vaslui 1980, pp. 44-51 (ed. Inspectoratul Școlar Vaslui).

● **Evoluția învățământului vasluian până la 1859 – Anuar de istorie** – Is (1980).

● **Liceul M. Kogălniceanu, Centenar, monografie**, Vaslui, 1990, A4.

● Teza de doctorat: **Importanța revistei „Ion Creangă” în folcloristica românească**, București, 1998.

● **Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă”, istorie etnofolclorică**, 1998, 294 p.

● **Zăpada pe flori de cireș... roman**, 1999, 274 p. Ediția a II, 2014, ed. III/2021.

● **Unison Radio continuă... prezentare media**, 2000.

● **TVV-15... Explozia: „cronică a locului, jurnal intim”**, 2006, 556 p.

● **Meridianul – o istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional**, 2009, 416 p.

● **Festivalul Național al Umorului „Constnatin Tănase”**, istorie culturală, Pim, 2010, 218 p.

● **TV.V. – Vaslui – România – Europa, filă de istorie, presă și cultură** – 2011, 256p.

● **Giurgioana-Bacău, Sat – Biserică – Oameni – monografie**, Pim, 2011, 169p.

● **Editoriale valabile din vremuri regretabile – culegere –**, Pim, Iași, 2013, 258 p.

● **Cu Eminescu dascăl de suflet, Studii și adnotări istorico-literare**, Pim, Iași, 2013, 172 p.

● **Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric Th.Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.)**, opinii, editoriale, Pim, 2013, 202 p.

● **„Spirale” internaționale – vasluieni pe spițe din roata istoriei – reportaje și interpretări**, Pim, 2013, 208 p.

II. Opera magna

Listă apariții editoriale D.V. Marin după anul 2014 (când a apărut, C. Galben, Personalități băcăuane, vol. VII, acum, II – Scriitori băcăoani), plus o foarte scurtă prezentare.

● **Primarii, ca niște oameni acolo, și ei – Jud. Iași – Pim, 2014, 338 p**

● **Primarii, ca niște oameni... Constantin Cernescu – Hârlău, Pim, Iași, 2014, 30p.**

● **Ceașescu –...– Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.**

● **UZP - Dumitru V. Marin-Zeletin, om, operă, prezență, Pim, 2014, 72 pag.**

● **UZP - Dumitru V. Marin-Zeletin, om, opera, prezență, Pim, Iași, 2014, 28 p.**

● **Prima clasă... – Personalități de pe Valea Zeletinului, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)**

● **Marin D.V. contemporanul nostru (virtual, 2014).**

● **UZP – Operă și viață pentru Vaslui-România (la 74 ani), Pim, Iași, 2015, 52 p.**

● **25 – TV.V – Istorie și cultură, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)**

● **Supliment omagial literar-artistic, cu amici – La mulți ani – DVM 75, Pim, 2016, 80 p.**

● **Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016).**

- **77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism)**
– **Volum omagial** –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- **Viața „pe portative”... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017).
- **Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice**, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- **...77 Noduri culturale și semne amicale**, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- **Editoriale, articole, eseuri** Ed. PIM, Iași, 184 p (2018)
- **101 Vasluieni pentru 100 de ani**, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019)
- **Liceeni la Podu – Bacău**, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- **Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei** –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- **111 Valori naționale pentru Vaslui** – Ed. PIM, Iași, 512 p (2019)
- **Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului** – Ed. PIM, Iași, 210 p. (2020)
- **Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!)**, Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019).
- **Jale și eroism, la Cotu Donului... și după(!)** Ed.II-a, Ed.PIM, Iași,(2020) 305 p.
- **Opera Magna 1, Folcloristica**, Ed. PIM, Iași, 616 p. (2020).
- **Festival semicentenar: 50 pentru 50! F.N.U.C.T.**, Ed PIM, Iași, 332 p. (2020)
- **Opera Magna 2, Zăpada pe flori de cireș, roman**, Ed. PIM, Iași, 520 p. (2020).

● **Opera Magna 3, Contribuții de lider cultural**, Ed. PIM, Iași, 510 p. (2020).

● **Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi(!), istorie culturală**; Ed. PIM, Iași, 738 p. (2020).

● **Călimănești-Vaslui... un sat ca multe altele**, ed. PIM, Iași, 322 p. (2021).

● **Opera Magna 4, De la Ceaușescu la... Johannis/istorie în oglindă afectivă**. Ed. PIM, Iași, 522 p. (2021).

● **Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și MCR-7**, Ed. PIM, Iași, 332p. (2021).

● **Jurnalistică și cultură națională la Vaslui – MARIN 80**, Ed. PIM, Iași, 2021, 324p..

● **Opera Magna 5: Reportaje și editoriale**, Ed. Pim, Iași, 704 p. (2021).

● **Opera Magna 6: Un om în oglinzi ale timpului – DVMarin/sau/unul contra multora**, Ed. Pim, Iași, (2021), 828 p.

● **Opera Magna 7, istorie națională și locală: Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după! – TVV – 25 – Învățămant și merit vasluian**, Ed. Pim, Iași, (2022), 681 p.

● **Groparii culturii vasluiene?**, Pim, 2022, 160p. (nr. 54, analiză critică); terminat 14 apr. 2022, exact la 34 de ani, după Zăpada pe flori de cireș.

● **Cotitura de la Cotu Donului...** mss, 1000 p.

● **Mărturii pentru istorie/Noduri sociale și întrenoduri personale...** Pim, Iași, 2022, 278 p.

Peste 6 decenii de muncă, dintre care peste 52 de ani în slujba vasluienilor, cu prezență calificată și zilnică: profesor, etnolog, romancier, om politic, istoric, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile și-a marcat drumul social-cultural unic prin cele 56 de cărți tipărite și... întemeietor de televiziune, radio, ziar, revistă internaționalizată, într-un târg... Este triplu recordman în presă, promotor în cultură, prezență remarcabilă în Agora (numeroase reviste, Cenacluri, etc.).

A ridicat Vasluiul pe harta culturală a lumii. Membru ASRAN.

A fost mereu unul contra multora lăsând cărți ajunse în Pantheonul românesc: Opera Magna 1 – 7, Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!), Bătălia pentru Vaslui, mai multe monografii și mai ales Revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, având 856, colaboratori de pe 4 continente, după doar 30 de numere.

A scris și tipărit, fără ce-a publicat în ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, aproximativ 50.000 pagini. A scos 3 reviste, 2 ziare, peste 54 de cărți.

O asemenea muncă nu a fost apreciată de autoritățile locale care l-au ocultat mereu, dar a fost recunoscută de aproximativ 1488 mari valori din toată lumea.

Prof.dr. D.V. Marin a dat cu certitudine viață anilor și anilor multă viață, prin rezultate unice din perspectiva celor peste 81 de ani de la naștere. Varietatea și calitatea reușitelor sale rămâne unică.

A realizat revista internațională Meridianul Cultural Românesc, în Vaslui, care după 30 de numere apărute înregistrează 856 colaboratori. 4640 p.

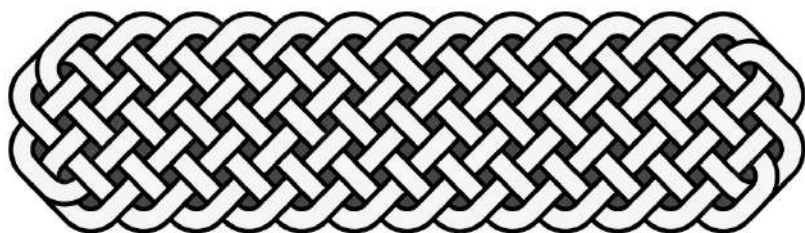
A scris 374 de editoriale (total, 2051) pentru 374 de numere (total, 2051) din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, care însumează 4368 de p., după 2014.

A organizat 8 ediții ale Simpozionului Național „Omagiu cărții vasluiene”.

A devenit membru al ASRAN, în 2021. Este membru UZPR și al Ligii scriitorilor.

A organizat multiple acțiuni publice-culturale răstimp de 32 ani, în Moldova/țară.

A fost sărbătorit în județ (Simpozion special, Vaslui, 26 aprilie 2021), în țară de către UZPR prin Simpozion Național, 26 apr. 2021, ora 16 (online/ pandemie) și internațional de către Destine literare, Montreal-Canada (15 mai 2021, Orele 18 -21), și în cenaclul cu 80 de personalități din lume.

Scrisoare onorantă:

MODELUL DUMITRU V. MARIN

Recunosc, am o mare admirație pentru domnul

profesor dr. Dumitru V. Marin, om care mă onorează cu prietenia domniei sale, omul cu care am lucrat la diferite proiecte culturale de mare anvergură precum revista Meridianul Cultural Românesc ori la altele de interes mai restrâns, dar care au dovedit cel puțin două lucruri:

Primul, că domnul profesor este omul faptelor, iar al doilea, că munca sa de o viață a fost închinată slujirii limbii române și a celor care o vorbesc. A muncit precum Sfinții doctori fără de arginți, Cosma și Damian, iar dacă își publică faptele puse în această nobilă slujire, aducându-le la cunoștința unui public pe care și-l dorește cât mai numeros, nu o face din vanitate așa cum adesea i se reproșează, ci pentru a arăta că și în acest mod poți să-i convingi pe cei din jur că nu ai trăit în zadar. Și iată că, la vârsta celor opt decenii împlinite cu deplină asumare a rolului pe care o personalitate culturală trebuie să-l aibă într-o societate, domnul profesor ne aduce aminte că luptele cu răul

inculturii și al urii viscerale față de promotorii valorilor autentice nu încetează niciodată. Recentul său volum: **MĂRTURII PENTRU ISTORIE... – Noduri sociale și... întrenoduri personale: – actant, martor, infuzor cultural** – demonstrează că mulți dintre cei care ne înconjoară preferă cirul și nu pâinea cea dătătoare de viață veșnică, respectiv lectura cu urmările ei miraculoase!

Voi aminti din carte doar episodul cu acea **bibliotecă stradală** pe care domnul profesor a înființat-o pentru a facilita accesul fiecărui trecător către lumina culturii! În mod incredibil, unii oameni au înțeles demersul, dar au fost și unii care au vandalizat biblioteca, aruncând cărțile în stradă pe când ploua. Cum poate fi catalogat acest gest de o incredibilă barbarie decât ca un act criminal posibil de a fi explicat doar de psihiatri. Dacă în secolele întunecate ale Evului Mediu Timpuriu am fi avut explicații pentru gestul descris, acum când suntem contemporani cu ceea ce numim triumful rațiunii este imposibil de înțeles o asemenea atitudine, mai ales că domnul profesor, cu umorul său binecunoscut, spunea: ***nu mă supăr dacă aceste cărți ar fi furate, citirea lor m-ar convinge că nu muncesc zadarnic! Dar de ce să distrugi?*** Câtă dreptate și înțelepciune în doar două fraze!

Cartea aduce în prim plan realizările unei vieți de om care și-a dedicat existența oferind semenilor săi modalități de cunoaștere a lumii prin intermediul culturii, dar nu poți să nu te întrebi când a avut timpul necesar unor astfel de fapte, deloc puține și deloc lipsite

de importanță. Răspunsul este simplu și îl vom putea deduce din lectura cărții: multă muncă, multă pasiune, implicare directă în orice eveniment, dorința de a lăsa ceva în urmă. Ceva frumos! Și iată că a reușit, fără să ascundă cum!

Domnule profesor, mărturisesc, și eu sunt invidios pe dumneavoastră, dar asta nu mă face să nu vă doresc cât mai multe asemenea **acte de binecuvântare culturală!**

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ

Cuprins

DESPRE.....	5
I.....	7
NODURI ȘI... ÎNTRENODURI: – actant, martor, infuzor cultural – (momente civico-biografice).....	7
1) Duminica Tomii:.....	7
2) Seceta cea mare.....	10
3) Poezii pentru Gheorghe Gheorghiu Dej (conducătorul PMR, apoi al țării).....	16
4) Gimnaziul ca școală generală, în permanența navetei.....	20
5) Primul premiu literar.....	23
6) Liceul de la Podu Turcului, iubire și speranță.....	25
7) Radiotelegrafist în timpul conflictului din Cuba.....	27
8) Admiterea la facultate.....	28
9) Popas în lumea de la țară.....	31
10) Doctoratul.....	33
11) Îndrăzneala de a cunoaște.....	35
12) Centenarul L.M.K. – 1990.....	38
13) Destinul... cultural, la Vaslui.....	40
II.....	43
1) 50... Casa de cultură – 50 de ani (fragment pentru proiectatul volum aniversativ CCS).....	43
2) Eu și Festivalul Umorului. File de istorie culturală... ..	53
3) Rezumatul volumului <i>Festivalul național al umorului „CONSTANTIN TĂNASE” Vaslui – 40 –</i>	59
4) Postfață... la volumul <i>Festival semicentenar: 50 pentru 50(!) F.N.U.C.T.</i>	61
5) Importanța acestei instituții.....	67

III.....	71
1) Credenționale vasluiene la Alba Iulia – 1990.....	71
2) Credenționale și credenționaliști Vasluieni.....	76
3) Credenționaliștii de atunci, personalități... astăzi.....	81
IV.....	85
1) O istorie TVV	85
2) Meridianul... acesta al dumneavoastră!.....	95
3) Prof.dr. docent Mihai Pop, o imagine.....	99
Mihai Pop și școala românească de folclor	101
4) 1990: anul cotiturii către jurnalism, marile schimbări sociale și personale.	106
5) Reînființarea U.Z.P. cu Mihai Miron. Un fel de epopee, târziu încheiată cu succes.	108
V.....	111
1) Tremurici în fața lui Mitterand și a altor 9 președinți, 16 prim-miniștri.....	111
Mitterand... și propaganda!	112
2) Papa de la... Krakowia – Polonia.....	120
Ne-a binecuvântat papa... ..	122
3) Ion Iliescu, interviuri de serviciu.....	126
Ion Iliescu – oaspetele meu	128
Președintele țării, Ion Iliescu, oaspetele meu!.....	132
Președintele României dl. Ion Iliescu	134
4) Mircea Snegur: „ <i>prietenul nostru din Vaslui</i> ”	143
Mircea Snegur – președintele... basarabenilor!.....	145
5) Cu Emil Constantinescu, președintele României, în pericol... și, în partid.....	154
Emil Constantinescu – valoare națională.....	155
6) Traian Băsescu, totuși, președintele României timp de 10 ani	165

Băsescu Traian – mai are un an!	165
Băsescu... și, Traian!	166
Seceta și Băsescu altă Ciuma lui Caragea!.....	169
Pe secetă: scroafa-n copac sau Băsescu în avion	172
Înjurăm... bine!	176
7) Iohannis, candidat, la Primăria Sibiu, și... Președintele României....	181
Klaus Werner Iohannis – președintele de azi.	182
8) Un prim-ministru, printre președinți: Ludovic Orban.....	185
Ludovic Orban, prim-ministrul... președintele Camerei Deputaților, azi, Președintele PNL – <i>în 2022, președinte al partidului Forța drepteii,</i> <i>demisionar din PNL</i>	185
9) Adrian Năstase era mare, mare... ..	188
Primul ministru, Adrian Năstase... ca oaspete!	188
CIVILIE:	190
a) Anghel Rugină, mare autoritate mondială în economie	190
Anghel Rugină sau... miracolul economic promis.	190
b) BBC, cam cum e.....	195
La... B.B.C.!	195
La... B.B.C.....	197
B.B.C. e cu noi!	198
c) Montrealul cel primitiv, inclusiv Î.P.S. Cassian.....	201
Montreal, la el acasă, în Canada.....	201
De departe, Canada	205
Canada, mai aproape	208
Întâmplări... cu scârț:.....	211
Voronin	211
Prefectul de pe Loara.....	212
2 decembrie 2001 – J. Fischer	212
Alexandru Ionescu marele prieten al vasluienilor... ..	213

Nimicii de la Vaslui	215
ALPI – un grup de prieteni deștepți și creativi.....	216
Destine literare – inimoșii lumii.....	218
Cei de la Cotul Donului	220
N-am înconjurat pământul degeaba.	221
VI.....	223
Și... noi (!).....	223
Iulia, tovarășa de viață, mai ales de muncă.	223
Copiii, chiar foarte buni:	224
VII. – A	229
Grupul de presă, e al nostru și al lumii.....	229
VII. – B	231
Operă de mare audiență și autoritate: M.C.R. o revistă dinspre jurnalismul cultural.....	231
La voia dvs:.....	233
Vaslui, Centru Cultural omagiat național și internațional. Dar nu și de primarul inginer... ..	233
Raport public	237
VII. – C	249
Opera personală și încă ceva.	249
VIII.....	251
Recorduri	251
Cine sunt eu?	253
Ultima bătălie?	255
Rezumate.....	257
Bibliografia tipăriturilor lui D.V.Marin 1972 – 2022	261
Modelul Dumitru V. Marin.....	268
Cuprins.....	271

... ARGUMENT:

... 1/2 secol pentru OPERĂ...

... ACȚIUNI ȘI ACTIVITĂȚI DE TOP, în câteva domenii esențiale vieții...

... SPIRIT DESCHIS, uneori pătimaș, MEREU ÎN COMPETIȚIE...

... ADVERSARI ȘI DUȘMANI... de mare putere și CLASĂ...

...Prietenii și prețuitori pe măsură...

... chiar are HARUL DE A FACE...

D.V. Marin este

...UN OM AL ACESTUI TIMP...!

- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).
- Editor: *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).

Operă tipărită (selecții):

- Considerații privind cântecul popular... (1974) – studiu etnologic
- Basme de Tudor Pamfile, ediție îngrijită de D.V.M., editura Junimea, Iași (1976)
- Evoluția învățământului vasluian până în 1859 (1980)

- Istoria învățământului
- Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar (1990)
- Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă” – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
- Unison Radio Vaslui continuă... – prezentare media (2000)
- TV.V – 15... explozia – „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 p. (2006)
- Zăpada pe flori de cireș – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
- Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 p. (2009)
- Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” – istorie culturală – 218 p. (2010)
- TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură – 256 p. (2011)
- Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică... – monografie, 169 p. (2011)
- Editoriale valabile din vremuri regretabile – culegere – 258 p. (2013)
- Cu Eminescu, dascăl de suflet – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
- Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.) – opinii, editoriale – 202 p. (2013)
- „Spirale” internaționale – Vasluieni pe spite din roata istoriei – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
- Primarii, ca niște oameni acolo, și ei – Jud. Iași – 338 p. (2014)
- Ceaușescu – ... – Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
- Marin D.V. contemporanul nostru (virtual, 2014)
- 25 – TV. V – Istorie și cultură, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- 77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism) – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- Viata „pe portative”... în 16 note, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
- Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- ...77 Noduri culturale și semne amicale, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- Editoriale, articole, eseuri Ed. PIM, Iași, 184 p. (2018)
- 101 Vasluieni pentru 100 de ani, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019)
- Liceeni la Podu – Bacău, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- 111 Valori naționale pentru Vaslui – Ed. PIM, Iași, 512 p. (2019)
- Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului – Ed. PIM, Iași, 210 p. (2020)
- Jaleși eroism la Cotul Donului... și după(!), Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). Ediția a II-a, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020)
- Opera Magna 1, Ed. PIM, Iași, 616 p. (2020)
- Festival semicentenar: 50 pentru 50! F.N.U.C.T., Ed. PIM, Iași, 332 p. (2020)
- Opera Magna 2, Ed. PIM, Iași, 520 p. (2020)
- Opera Magna 3, Ed. PIM, Iași, 510 p. (2020)
- Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi(!), Ed. PIM, Iași, 738 p. (2020)
- Călimănești-Vaslui... un sat ca multe altele, ed. PIM, Iași, 322 p. (2021)
- Opera Magna 4, Ed. PIM, Iași, 522 p. (2021)
- Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și MCR-7, Ed. PIM, Iași, 332 p. (2021)
- Jurnalistică și cultură națională la Vaslui – MARIN 80, Ed. PIM, Iași, 324 p. (2021)
- Opera Magna 5, Ed. Pim, Iași, 704 p. (2021)
- Opera Magna 6, Ed. Pim, Iași, 828 p. (2021)
- Opera Magna 7, Ed. Pim, Iași, 680 p. (2022)
- Groparii culturii vasluiene ?, Ed. Pim, Iași, 174 p. (2022)
- Mărturii pentru istorie... – Noduri sociale și... întrenoduri personale, Ed. Pim, Iași, 278 p., (2022)

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică autoritară morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE!”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000